

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MÜREKKEP ve YILDIZLARIN KIZI

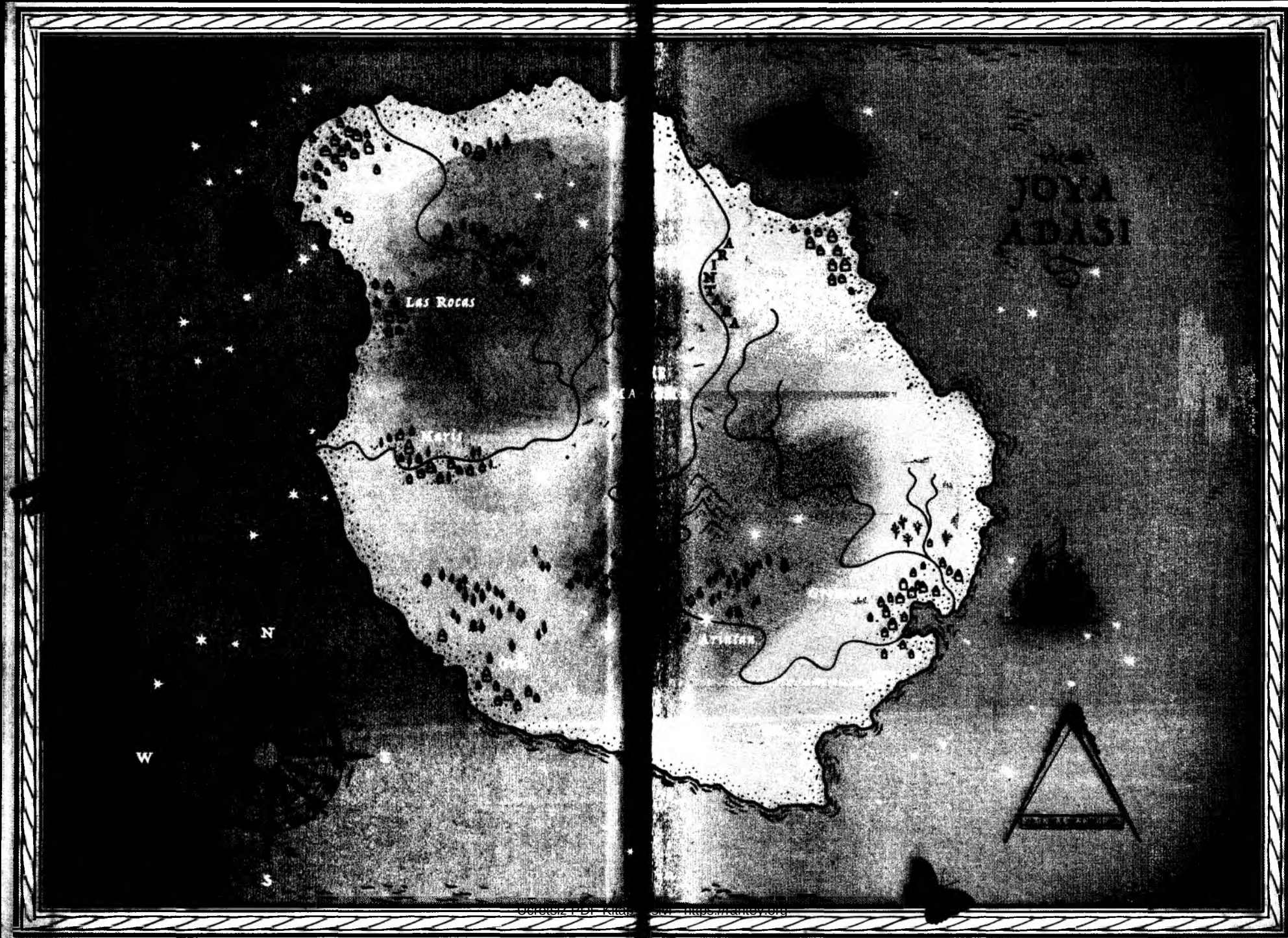
BİR MUCİZE ve
CESARET ÖYKÜSÜ

Kerem Millwood Hargrave

British
Book Awards
2017
WINNER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YABANCI

“Kesinlikle nefes kesici. Büyülü, canlı,
şiiirsel ve dokunaklı.”

-CATHERINE DOYLE, *intikam*'ın Yazarı

“Millwood Hargrave adımı daha çok duyacağız;
fikirleri orijinal, hayal gücü etkileyici ve kitabın
kapağı ise bu seneki favorim.”

-THE TIMES

“Tatlılık ve karanlık arasında zarifçe dengelenmiş bu
roman, efsane ve hikâye anlatımı sayesinde çok eğlenceli.”

-FINANCIAL TIMES, Yılın Kitabı

“... sunumu, haritaları, efsane ve
arkadaşlığı anlatan muhteşem hikâyesi ile
çok güzel sihirli bir ilk roman.”

-THE GUARDIAN

“Harika bir kitap ve sunumu da bir
o kadar güzel. Tam benlik.”

-FRANCES HARDINGE, *Gec Kaçakları*'nın Yazarı

*Kiran Millwood
Hargrave*

*MÜREKKEP
ve
YILDIZLARIN
KIZI*

Mürekkep ve Yıldızların Kızı
Özgün Adı: *The Girl of Ink and Stars*
Kiran Millwood Hargrave

Yayın Yönetmeni: Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan: Su Akaydın
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz
Kapak Tasarımı: Helen Crawford-White

1. Baskı, Temmuz 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-54-5

Türkçe Çeviri © Berke Kılıç, 2016
© Yabancı Yayınları, 2017
© Kiran Millwood Hargrave, 2016

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
İlk kez The Chicken House tarafından yayımlanmıştır.
Çeviri hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

YABANCI

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Kiran Millwood Hargrave

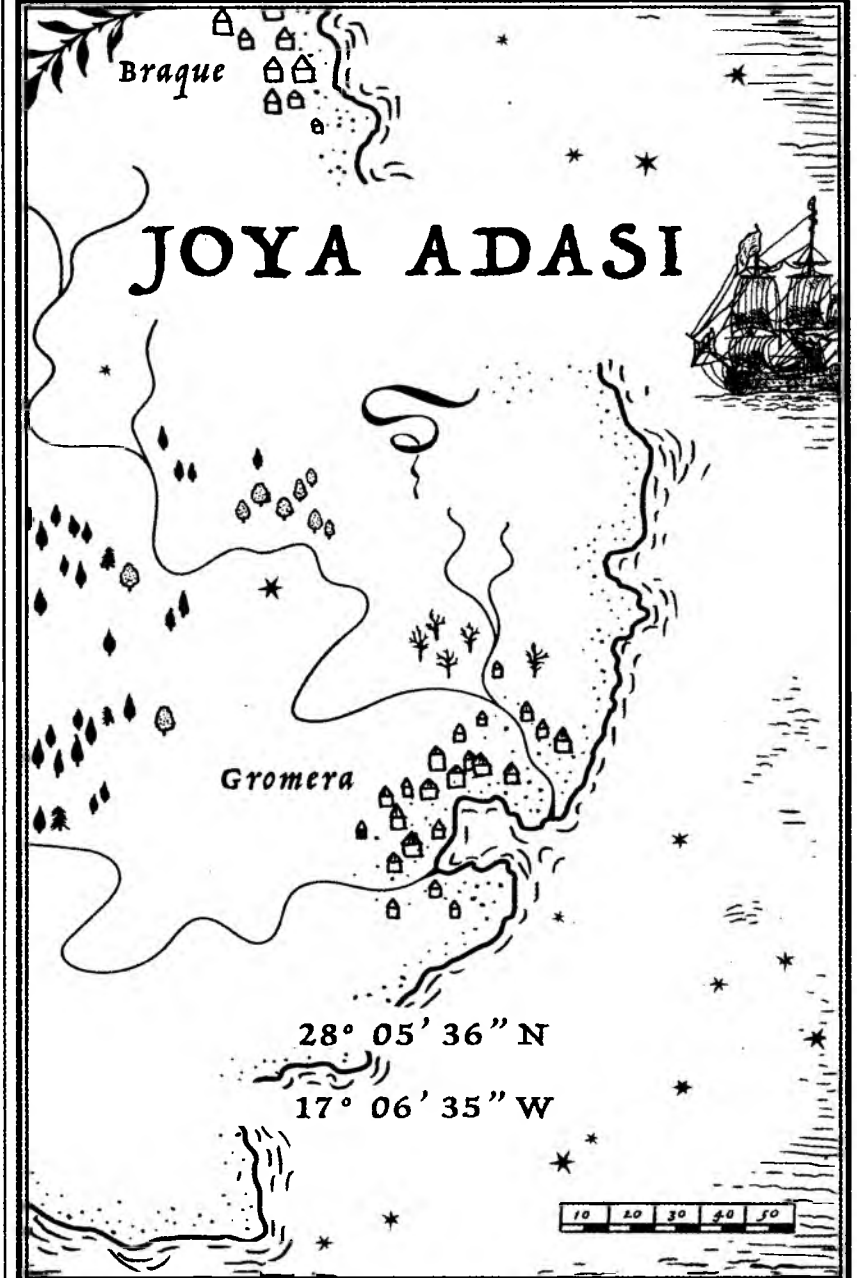
MÜREKKEP
ve
YILDIZLARIN
KIZI

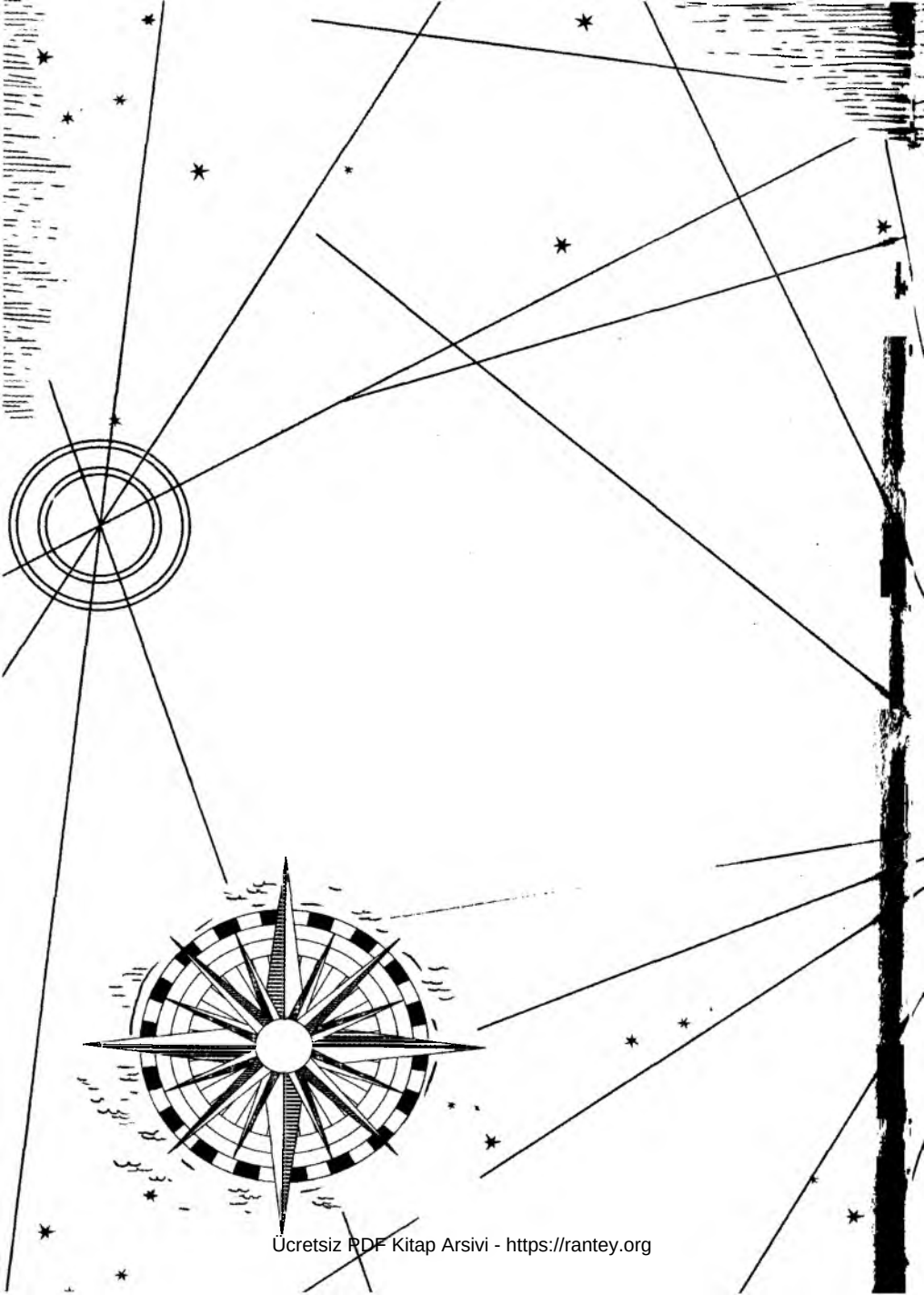
Çeviren

Berke Kılıç

28.6139° N, 77.2090° E'deki,
yıldızım Sabine Karer'e

ve 51.7519° N, 1.2578° W'de
elime kalem almamı sağlayan herkese

BÖLÜM 1

Vali'nin geldiği gün, kuzgunların da geldiğini söylerler. Tüm küçük kuşlar denize geri uçmuş. Bu yüzden hiç ötücü kuş yokmuş. Yalnızca devasa, hırpani görünümlü kuzgunlar varmış. Bir şeyin alametiymiş gibi çatılara tünemelerini izleyip gözlerimi kısıarak onları, babamın aklından çizdiği ispinoz ya da çalıkuşları olarak hayal etmeye çalıştım. Eğer yeterince denersem şarkı söylediklerini bile duyabilirdim.

"Ötücü kuşlar niye gitti baba?" diye sorardım.

"Çünkü gidebildiler, Isabella."

"Ya kurtlar? Geyikler?"

Babamın yüzü ciddileşirdi. "Görünen o ki deniz, kaçtıkları şeyden daha iyi bir seçenekmiş."

Sonra babam, kadın savaşçı Arinta'yı, Joya'nın yüzen bir ada olduğu efsanevi geçmişini anlatırdı ve kurtlarla kaçan kuşlar hakkında başka bir şey söylemeyi reddederdi. Fakat ben sormaya

devam ederdim, ta ki kendi cevaplarımı bulduğum güne kadar.

Her şeyin başladığı sabah, herhangi bir sabah gibiydi.

Gün ışığı odamın balçık duvarlarını aydınlatmaya tam başlarken dar yatağında uyandım. Havada yanmış yulaf lapası kokusu vardı. Ateşin ağır toprak güveci ısıtması uzun sürdüğünden babam saatler önce uyanmış olmalıydı. Tavuğumuz La Hanım'ın odamın dışında etrafı eşeleyip kırıntı aradığını duyabiliyordum. Benimle aynı yaşta, yani on üç yaşındaydı ancak bu bir insan için küçük bir yaş olsa da bir tavuk için çok yaşlı sayılırdı. Tüyleri gri, ruh hali her zaman kap-karaydı ve kedimiz Pep bile ondan korkardı.

Kollarımı açıp gerinirken karnım guruldadı. Pep ayaklarımın üzerine yayılmıştı, ben kalktığımda sesli bir şekilde miyavladı.

"Uyandın mı Isabella?" diye seslendi babam mutfaktan.

"Günaydın baba."

"Yulaf lapası hazır. Biraz fazla hazır aslında..."

"Geliyorum!" Bacaklarımı yataktan sallandırıp, kedinin gece boyunca kalkmış tüylerini düzelttim. "Üzgünüm Pep."

Mırlayıp yeşil gözlerini kapadı.

Pencerenin yanındaki leğende yüzümü yıkadım. Gabo'nun her gün daha da tozlanan ama hep yapılı olan çarşaflarını düzelterek yatağının üzerindeki cilalanmış metaldeki yansıma dilimi çıkardım. Ba-

bamın bizim için duvara ve tavana açtığı uzun, ince bir delik olan ses hattı yastığının hemen yanındaydı. O deliğe dudaklarımızı dayayıp fısıldadığımızda sesimizi iletir, böylece odanın farklı uçlarında kendi yataklarımızda olsak bile konuşabilirdik.

Üç yıl olmuştu. Orada, ikizimin alev almış eli benim elimin içinde, o üflenerek söndürülen bir kibrit gibi gecenin içinde kaybolurken oturalı üç yıl olmuştu.

Fakat onu hâlâ çağırabilirdim. Nefes almak kadar basitti.

Güne üzgün başlamak olmazdı. Aklımdaki düşünceleri bir kenara atarak okul önlüğümü giydim. Altı hafta önce de olduğu gibi büyük geliyordu. En yakın arkadaşım Lupe olsa kesin gülerdi. *Hâlâ sınıfın en kısasısın!* derdi.

Hemen taranmamış saçımı ördüm ve babamın tüm yaz boyunca saçlarımdaki düğümleri açmadığımı fark etmemesini umdum. Pep yatakta dönüp duruyordu ama üniformam üzerimdeyken onu sevmeye iznim yoktu. Öğretmenim Sinyora Feliz hep sinir olmuş parmaklarıyla önlüğümün kızıllı tüyler topluyordu.

Yatak odamın kapısı görevini gören perdeyi çektim ve kırıntılarını dağıttığım için ciyaklayan La Hanım'ın üzerinden dikkatle atladım. Buğulu gözlerini kısarak bileklerimi gagaladı ve beni yemek yediğimiz, konuştuğumuz ve maceralarımızı planladığımız ana odaya kadar kovaladı.

Koca bir kâse dolusu kararmış yulaf lapası, geniş çam masamızın üzerinde, haritalar denizi arasında mahsur kalmış vaziyette duruyordu. Babamın diğer haritaları duvarlarda asılıydı ve ben yanlarından geçerken konuşan bir meltem misali hışırıdılar.

Her sabah yaptığım gibi elimi kâğıtların üzerinden geçirdim; Afrik'in nehirlerinin gümüş rengi boyasının Mısır'ınkilerle buluşmasını, Mısır'ın Avrupa Koyu'nun kavisini, bir elin denizin karşı tarafındaki bir başka bir eli kavraması gibi tutmasını izledim. Karşıdaki duvarda Amrika sahilinin Donmuş Çember, Kaybolan Üçgen, Gökmavisi Deniz gibi tuhaf ancak harika isimlerle adlandırılmış okyanus akıntılarını gösteren, kabaca çizilmiş bir haritası asılıydı. Kâğıt koyu bir maviye boyanmıştı ve akıntılar ipliklerle gösterilmişti. Babam bunlar için özel olarak iğne deliğinden geçecek kadar ince, saç teli kalınlığında ipler kullanmıştı; Gök mavisi için altın rengi, Üçgen için siyah ve Donmuş Çember için beyaz. Fakat doğu sahilini geçtiğinde her şey bitiyordu. Boşlukta sadece bir kelime yazıyordu.

Bilinmeyen.

Kelimenin uzun zaman önce kurumuş mürekkebinde babamın hayal kırıklığını neredeyse hissedebiliyordum. Ters akıntılar yüzünden son gezisinden Joya'ya erken dönmüş ve Vali adamıza ayak basana kadar o vahşi enginlere bir daha gidememişti. Vali Adori limanları kapatıp kıyıdan kıyıya uzanan ormanı, bizim

Gromera köyümüz ve adanın diğer tarafı arasında bir sınır haline getirerek kendisine karşı gelen herkesi diğer tarafa sürgün etmişti. Gromera, Joya'nın geri kalmasından ayrı düşmüş, orman da kalın dikenlerle örtülmüş ve Vali'nin muhafızlarını biri geldiğinde uyarmak için kullanılan devasa çanlarla doldurulmuştu. O çanların çaldığını bir kere bile duymamıştım.

Babamın hayali, Amerika haritalarındaki boşlukları doldurmaktı, benim her şeyden çok istediğim şeyse ormanın sınırını aşarak ileride uzanan Unutulmuş Bölgeler'in haritasını çıkarmaktı. Fakat bunu babama hiç söylememiştim.

Adamızın tamamını gösteren tek bir harita vardı, o da babamın çalışma odasında asılıydı. Ben ona annemin haritası diyordum çünkü, belki binlerce yıl önceki Arinta'nın zamanından, nesilden nesle geçip onun ailesinden bize miras kalmıştı. Bu sanki annem ile babamın birbirleri için yarattıkları bir işaretiydi; babam bir kartograftı, anneminse tek aile yadigârı bir haritaydı.

Hepimiz tenimizde, yürüdüğümüz yolda, hatta büyüdüğümüz şekilde bile hayatımızın haritasını taşıyoruz, derdi babam sık sık. Kanımın bileğimde nasıl mavi değil de siyah aktığını görüyor musun? Annen hep bunun mürekkep olduğunu söylerdi. Ben her şeyimle bir kartografım.

"Sürahiye getirebilir misin?" Babamın sesi beni zıplatarak odaya geri döndürdü.

Rafların önüne bir sandalye çekerek yüksekteki sürahiyi dikkatlice aldım ve yulaf lapasının hemen yanına koydum. Orman yeşili ve özeldi, çünkü annemin yaptığı en son şeydi. Sürahiyi yalnızca okulun ilk gününde, doğum günlerinde ve ziyafet günlerinde kullanırdık. Babam onu ulaşılamayacak bir yerde saklar ve dikkatle yıkardı.

Bazen annemi hatırlayabiliyordum; koyu renk gözleri vardı ve çoğunlukla gülümserdi, üzerinde çalıştığı siyah kil gibi kokardı, köylüler için çanaklar, Vali için eşsiz parçalar yapardı. Belki onu da hayal ediyordum, ötücü kuşları ettiğim gibi.

“Günaydın ufaklık.” Babam topallayarak mutfaktan geldi. Taşıdığı süt kovalarını ve bardakları almak için yanına koştum.

“Bastonun olmadan yürümemelisin,” diye azarladım onu.

Babam ayağını daha gençken, Mısır limanından hareket eden bir gemiye binmek için iskelenin üzerinden atladığında kırılmıştı ve artık yürümek için büyük-büyük-büyükbabasının balıkçı teknesinin bir parçasından oyduğu bir baston kullanıyordu. O tekne parçası odadaki sevdiğim şeyler arasından en sevdiğimdi. Kâğıt kadar hafifti, suyun en sığ yerlerinde bile batmazdı ama en mucizevi olan karanlıkta parlamasıydı. Babam bunun yapıldığı ağaçtan kaynaklandığını söylüyordu ama ben büyüyle alakası olduğunu biliyordum.

Masada yer açmak için acele ettim, Himalay Dağları'nı bir rafa kaldırdım.

Babam sütü annemin sürahisine boşalttı, sonra da yanımdaki sıraya kurulup sıırttı. "Bir cep seç bakalım."

Gözlerimi devirdim. "Sol."

Kaşlarını, iki kara tırtılmışçasına oynattı. "Doğru cevap." Cebinden küçük bir kavanoz çıkardı.

"Çam balı!" Kapağını açınca kokusu burun deliklerime dolarak ağzımı sulandırdı. "Teşekkürler baba."

"Okulunun tekrar başladığı ilk günün için her şeyin en iyisi lazım."

Omuz silktim. "Sadece okul işte..."

"Ah, ee, o zaman sanırım hepsini kendim yemem gerekecek..." Açılmış kavanozu alıp balı ağzına döküyormuş numarası yaptı.

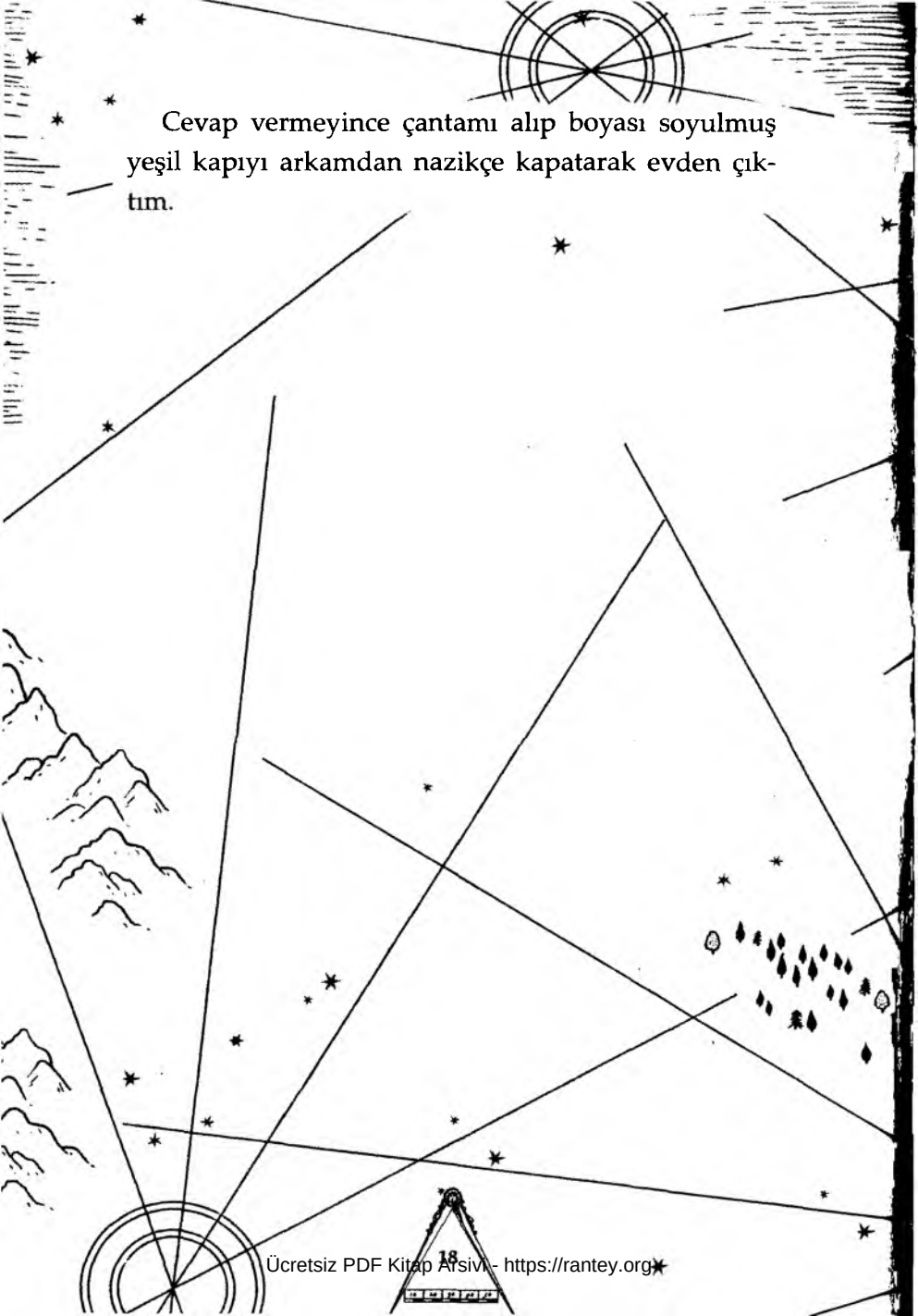
"Hayır!" Kavanozu geri kaptım. "Haklısın, oldukça önemli bir gün. Yalnızca iki kavanoz getirmene şaşırmıştım."

Bal o kadar güzeldi ki yulaf lapasının yanmış olduğunu fark etmedim bile ama babama baktığımda o yemeğine dokunmamıştı. Düşündüğünü belli eden, kambur bir şekilde oturuyordu. Eli süt sürahisinin üzerindeydi, bileğindeki nabzını görebiliyordum. Gözleri uzağa bakıyordu.

Okulun ilk günleri ikimiz için de zordu.

Kâsemi olabildiğince sessiz bir şekilde temizleyip onunkini eline doğru itekledim. "Sonra görüşürüz baba."

Cevap vermeyince çantamı alıp boyası soyulmuş
yeşil kapıyı arkamdan nazikçe kapatarak evden çık-
tım.

BÖLÜM 2

Sokağımız düz, dik bir yokuşla Batı Denizi'ne uzanıyordu ve buradaki tüm evler aynı şekilde yapılmıştı; Lupe'nin sevimli görüldüğünü düşündüğü hasır çatılı, çamurdan yapılma kulübeler sırası şeklinde. Bense kuvvetli bir rüzgâr eserse hepsi suya doğru yuvarlanacakmış gibi göründüklerini düşünüyordum.

Normalde pazar yerine koşarak gider, tepeden aşağı inerken âdeta topuklarımın üzerinde kayardım çünkü kuzgunlar alçaktan uçup ayağınızı yerden kesmeyi çok seviyordu. Fakat bugün hızlı yürüdüm, ne de olsa artık neredeyse okulun en iyisiydim. Küçük bir çocuk gibi koşmak doğru gelmiyordu.

Sokağın diğer tarafında yaşayan Masha kapı eşiğinde duruyordu. Arkasından evinin içini görmeye çalışarak ona el salladım.

“Birini mi arıyorsun?” Gülümseyince kırışık yüzü kâğıt gibi buruştu. “Pablo çoktan çıktı. Vali'nin onların

şafaktan önce işte olmalarını istediğini biliyorsun.”

Masha'nın oğlu Pablo, Masha çoktan yaşlanmış, karnı şişmiş, saçları ağarmış ve yüzü kırışmışken doğmuştu. Masha buna mucize demişti ve Pablo gerçekten mucizeviydi. Gabo ve ben, diğer köylüler gibi gücünden dolayı ona hep gıpta etmiştik. Pablo on yaşındayken ebeveynlerini birer omzuna kaldırabiliyordu. Onun sizi sırtına alması uçmak gibi bir şeydi ama uzun zamandır onu görememiştim.

İki yıl önce annesinin sırtı kötüleşince Pablo okulu bırakıp Masha'nın tüm itirazlarına rağmen onun yerine ırgat olarak çalışmaya başlamıştı. Şimdi ise on beş yaşındaydı ve at arabalarını kâğıttan yapılmışlar gibi rahatlıkla çekiyor ve Vali'nin atlarının bakımını yapıyordu.

“Lupe'nin hediyesini yanına aldı,” diye ekledi Masha burnunu kırıstırarak. Vali'nin kızıyla arkadaş olmayı seçmemi bir türlü anlamadığını biliyordum. “Senin istediğin gibi ona saklamasını söyledim.”

“Teşekkürler,” dedim. “Belki onu yarın görürüm, ha?”

“Belki.” Ama sesi pek umutlu gelmemişti. Pablo güneş doğmadan uyanıyor, karanlıkta eve dönüyordu.

Ona veda edip çantamı sırtıma attım ve tepeden aşağı inmeye başladım.

Bu yükseklikten tam merkezdeki pazar yeri ve denize dar geçidi olan geniş, sakın liman ve limana açılan

teker parmaklığına benzeyen sokakları görülüyordu. Gromera, bir tekerleğe ya da yıldız patlamasına benziyordu. Gökyüzünün açık olduğu bir gecede yıldızlar denizin yüzeyine nilüfer gibi yansıyordu.

Vali'nin gemisi her zamanki gibi oraya demir atmıştı. Babam o geminin tek bir Afrik baobab ağacı gövdesinden yontulduğunu söylemişti. Baobab devasa bir ağaç olmalıydı çünkü tekne neredeyse limanı kaplamıştı; direkleri göğe uzanıyordu, yelkenleri kapalıydı. Balıkçı filosunun yanında kocaman ve yerinden kımlıdamayan bir dağ gibi duruyordu. Vali'nin sahip olduğu her şey gibi bu da olması gerekenden çok daha fazla yer kaplıyordu.

Doğudaki evi gün ışığında parlıyordu. Siyah bazalt taşından yapılmış, beş gemi büyüklüğündeki malikâne, mavi deniz ve yeşil orman arasına konumlandırılmış, bir fırtına bulutuymuşçasına etrafındaki alana yayılmıştı. Gerçi buradan işaretparmağımla başparmağım arasında sıkıştırabileceğim kadar küçük görünüyordu. Aşağısında köy ve tam ortada da okul vardı.

Eski okul binası küçük ama aydınlıktı ve duvarlarını babamın verebildiği ne kadar boya varsa onunla gökkuşağı renklerine boyamıştık. Sonra da Vali onu yıkmıştı. Lupe evde tek başına eğitim görmekten sıkılmış ve bizim gibi normal okula gönderilmesini talep etmişti.

Vali Adori, okulu tekrar taştan yapmıştı, hem de iki katı büyüklüğünde çünkü kızı bu okula gidecekti ve bu yüzden büyük görünmek zorundaydı.

“Benim için değil, anla işte,” demişti Lupe üzgün bir gülümsemeyle. Daha havalı bir ses tonuyla, “Ailenin onurunu korumak için,” diye eklemişti.

Yeni okulun duvarlarını boyamaya iznimiz yoktu. Pek çok çocuk bu sebepten Lupe’ye düşmanca davranıyordu ama ben onun suçu olmadığını biliyordum.

Vali’nin evinin arka tarafında, ormanın yakınında daha önce hiç gitmediğim bir meyve bahçesi vardı. Çalışan ırgatlar buradan karınca gibi duruyordu ve aralarından hangisinin Pablo olduğunu merak ettim. Batıda, sahilin siyah kumları gelen dalgayla neredeyse tamamen kaplanmıştı. Met zamanında sahillere girmeye iznimiz yoktu ve Vali’nin teknelerinden birini seyahate hazırlamak dışında kimsenin suya girmeye izni yoktu. Ayak parmaklarım kaşındı. Babam denizin içinde olmayı tarif etmişti ancak bizzat denememle aynı şey değildi.

Sahillerin yukarısında kil ocakları vardı. Oraya bakmamaya çalıştım çünkü bana anneme dair en belirgin anılarımdan birini, yani Gabo’yla beni ocaklara götürdüğü günü hatırlatıyordu. Bize sarmaşıklarla kendimizi ejderha kanı ağacına nasıl bağlayacağımızı öğretmiş, *Böyle bağlıyor sonra da tutunmak için eline bitki özünü sürüyorsun*, ve ikimizi de tek tek vadiye kadar

indirmişti. Gabo çok korkmuş, düğümü çözelene kadar debelenip durmuştu. Aşağıdaki yumuşak çamura oldukça yüksek bir ses çıkmıştı, annem ile birlikte tırmanarak karanlıktan çıktığında leş gibiydi. Öyle gümüşüm ki her yanıma ağrımıştı.

Karnımdaki o ağrıyı hatırlıyordum. İki ay sonra, annem öldüğünde karnımdaki ağrının geri geldiğini de. Ancak bu sefer daha keskindi ve kimse kimseyi karanlıktan kurtarmıyordu. Üç yıl sonra aynı terleme hastalığı Gabo'yu da elimizden almıştı. Üstünden üç yıl geçmişti ama kil ocağı hatırası hâlâ boğazımı düğümlüyordu.

Lupe benimle hep pazar meydanının köşesindeki fıçının önünde buluşur, böylece o ırgatlar kadar erken kalkmak durumunda kalsa bile okula birlikte giderdik. Oraya vardığımda kuyu için çoktan sıra oluşmaya başlamıştı. Arıntara Nehri kurumaya başladığından beri daha çok insan kuyuyu kullanır olmuştu.

Tezgâhların hepsi açıktı; balık, tahıl ve deri satıyorlardı. Tezgâhların çoğu Vali'ye aitti, mavi tenteleri göğün bir parçası gibiydi ve tam ortada da parlak güneş rengine bal tezgâhı duruyordu.

Ben fıçıya doğru ilerlerken biri beni bileğimden yakaladı. Sıçrayıp en yakındaki tezgâha doğru sendelemeye başladım, meyveler tozlu yere yuvarlandı.

"Hey!" diye gürledi tezgâhtar. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Beni tutan kişiyi görmek için döndüm. Yeşil cüppeli bir kadındı, bu meyve bahçelerinde çalıştığı anlamına geliyordu. Çoktan orada olmalıydı, geç gelenler bazen kırbaçlanırdı.

"Özür dilerim," dedi kadın gözlerini benden ayırmadan, tezgâhın başındaki adama. "Isabella Riosse?"

"Evet," dedim. "Siz..."

"Bir şey oldu." Bileğimi daha sıkı kavradı. Aşırı ufaktı, yüzü neredeyse benimkinin seviyesindeydi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye tekrarladı tezgâhtar adam, patates yığının arkasından çıkarak.

"Cata." Kadın onu duymazdan gelerek âdeta tısladı. "Onu gördün mü?"

Kaşlarımı çattım. "Cata Rodriguez mi?" Cata benim sınıfımdaydı ve daha önce sadece birkaç kez konuşmuştuk.

Kadın şiddetle başını salladı. "Ben onun annesiyim. Senin onun arkadaşı olduğunu söylemişti. Belki nerede olduğunu bilirsin diye düşündüm."

Rahatsızca yerimde kıpırdadım. Cata'ya diğerlerinden daha nazik davrandığım doğrudu ama oldukça sessiz bir kızdı, o yüzden çoğu kişi onu görmezden gelirdi. "Üzgünüm," diye başladım, "Ben..."

"Her yeri aradım. Uyandığımda yoktu, ben de..." Kadının lafı yarıda kesildi, nefesi ağırlaştı. Eli, ciğerlerini dolduramıyormuş gibi göğsüne gitti.

"Sen! Ne yapıyorsun burada?"

Cata'nın annesi âdeta sıçradı. Vali'nin adamlarından biri bize doğru geliyordu, kalabalık mavi tuniğinin önünde tarladaki buğdaylar gibi iki yana ayrıldı.

"Onu görürsen eve yolla," dedi kadın bana aceleyle, yüzü endişe doluydu. Sonra da gitti, Vali'nin arazisinin olduğu yere doğru koşmaya başladı.

Tezgâhtar, "Şuna bak," diye cık cıklandıktan sonra sebzeleri toplamaya başladı. "Hayır, yardım etme sakın. Yeterince bela yarattın zaten."

Sersemlemiş bir halde pazar meydanının, Lupe'yle hep buluştuğumuz köşesine doğru yürüdüm. Kadının yüzündeki bir şey beni kemiklerime kadar sarsmıştı. Cata'nın iyi olmasını umut ettim.

"İsa!"

Lupe, çantası uçarak köşeyi dönerken etrafımda döndüm. Diğer köylüler ondan uzaklaşıyorlardı. Vali'nin kızının pek fazla arkadaşı yoktu. Gerçi Lupe'nin bunu umursadığı da yoktu.

"Sanki çok umurumda," demişti, kızlardan biri annesinin yaptığı aşırı düzenli saç örgüleriyle dalga geçtiğinde. "Isabella seviyor ya, o bana yeter."

Tuhaf bir ikiliydik Lupe'yle ben; o neredeyse yetişkin sayılacak kadar uzun boyluydu, bense omzuna zar zor geliyordum. Onu son gördüğüm aydan beri daha da uzamış gibi görünüyordu. Annesi herhalde bundan hoşnut değildi. Senyora Adori üzgün gözleri ve soğuk

bir gülümsemesi olan ufak tefek, zarif bir kadındı. Lupe annesinin hiç gülmediğini, kızların koşmamaları ve Lupe kadar uzamamaları gerektiğine inandığını söylemişti.

Beni sıkıca kucakladıktan sonra geri çekilip baştan aşağı süzdü.

"Hâlâ çok kıyasın!" dedi kıskanç bir şekilde, ardından kaşlarını çatı. "Ne oldu? Rengin solmuş. Baban bu yaz güneşe çıkmaya izin vermedi mi? Benim annem öyle yaptı ama bazen sıvışıyorum..."

"Cata kayıp," diye zorla sözcükleri dışarı çıkardım. "Az önce annesini gördüm."

"Cata mı?"

Sabırsızca gözlerimi devirdim. "Arkada oturan kız."

Lupe ayağının ağırlığını değiştirdi. Yüzünde, Pep'in kırdığı bir tabaktan yavaşça uzaklaşırken ki gibi bir ifade vardı.

Ona gözlerini diktim. "Ne?"

"Ne, ne?" dedi Lupe, çantasını omzunda daha da yükselterek.

"Bir şey biliyorsun." Öne bir adım attım.

"Hayır, bilmiyorum." Bir adım geri attı.

Babamın bana öğrettiği gibi bir kaşımı kaldırdım.

Lupe soldu. "Önemli bir şey olmadığına eminim. Fakat şey, bu yaz mutfakta çalışıyordu ve dün benim için meyve bahçesine gitmesini söyledim, şey getirmek için..."

"Meyve bahçesi!" Karnımdaki ağrı geri dönmüştü. "Lupe, oraya girmemizin yasak olduğunu biliyorsun."

"Evet, elbette biliyorum ama *yüzyıllardır* pitaya yememiştim. Doğum günümde yemek zorundaydım, tamam mı?"

Ben hiç pitaya yememiştim, nasıl göründüğünü bile bilmiyordum ama Lupe'nin en sevdiği meyve olduğunu ve ormanın ucundaki Vali'ye ait meyve bahçesinde yetiştiğini biliyordum. Oraya korumaları ve birkaç hizmetlisi dışında kimse giremezdi.

"Lupe, biliyorsun ki eğer Cata yakalandıysa şu anda Dédalo'dadır."

Lupe elini savuştururcasına salladı. "Hâlâ oradan mı bahsediyorsun sen? Öyle bir şey hiç görmedim ve düşün orada yaşıyorum."

Lupe'nin burnunun dibindeki bir şeyi fark etmemesi sıradan bir şeydi. Dédalo, yani labirent de burnunun dibindeydi çünkü Vali Adori evini şimdi hapishane olarak kullandığı doğal tünellerin üzerine inşa ettirmişti. Masha'nın kocası, ölmeden önce orada on yılını harcamıştı.

Lupe kolunu omzuma attı. "Hadi ama, asık suratlı şey. Cata'nın bir şeyi yoktur!" Beni düz sokaktan tarlalara doğru yönlendirdi. "Çoktan sınıfta olmuş olacak, büyük ihtimalle suratını benim pitayama gömmüş vaziyette. Sana da vereceğim, müthiş lezzetliler. Bu geceki havai fişekleri de unutma!"

Lupe karanlıktan nefret ederdi ama havai fişeklere bayılırdı. Harika renkleri ve kayan yıldız parlaklıklarıyla eşsizlerdi ama Pep'i öyle korkutuyorlardı ki onları sevemiyordum.

"Babam renklerini seçmeme izin verdi. Altın rengi olanlar var, bir tane mavi, iki tane kırmızı..."

Tarlaların karşısındaki kestirmeden geçerken Lupe'nin sesinin üstünden geçip gitmesine izin verdim. Muhtemelen haklıydı. Cata yakalanmış olsa bile, Vali'nin adamları meyve çalmaktan ötürü bir kızı Dédalo'ya atmazdı ya? Okulda Cata'ya karşı daha da nazik olacağıma dair kendime söz verdim, belki onu Lupe'nin doğum günü havai fişeklerini izlemek için bahçemize bile davet ederdim. "Ha, bunu görmedin sen," dedi Lupe, birden durup beni de durmaya zorladı.

"Neyi?"

Lupe, elbisesinden altın bir zincir çıkarıp eline aldı. Güneşte parıldayan altın bir madalyondu, üzerinde tanıdık gelen bir şekil vardı.

"Burası Afrik, babamın geldiği yer," dedi Lupe. "Doğum günüm için verdi. Büyükanнемinmiş."

"İçinde ne var?"

Lupe omuz silkti. "Babam yaşlanana kadar açmaya iznim olmadığını söyledi. Anahtar yalnızca onda var."

"Güzelmış."

"Bayağı ağır," dedi Lupe. "Ama sevdim. Aldığım tek şey bu gerçi."

Bana bir şey bekliyormuş gibi baktı. Ne beklediğini bilmiyormuş gibi davranmayı denedim fakat aptal aptal sırtıttığından fazla sürdüremedim. Çantamdan bir parşömen çıkardım.

“Doğum günün kutlu olsun,” dedim, ben de sırtıyordum.

“Bir harita! Üzerinde X işareti var!”

Üzerinde yıldız hattı olmayan ve sonunda yalnızca bir okla “N” yazan bir pusulası olan basit bir haritaydı. Bir sürü ipucuyla doğru düzgün bir av hazırlamaya vaktim olmamıştı.

“Hazine.” Lupe’nin parmaklarını sıktım.

“Ne duruyoruz,” diye bağırdı ileri atılarak. “Yarış benimle!”

Uzun bacakları sayesinde kazanması gerekirdi ama Lupe tek bacaklı bir tavşan kadar düzensizdi o yüzden birlikte koştuk. Kuru araziden geçerken ciğerlerim doldu, çantam yan tarafıma vurup duruyordu.

Cata okulda olacak, Lupe ona pitaya verecek ve her şey yolunda olacak.

Eninde sonunda Lupe, Pablo’nun benim için hediyelediği tavşan yuvasındaki X’e ulaştı. İçerisinde küçük, büzülmüş mavi bir kâğıt vardı. Masha’dan yalvara yakara aldığım kalan ipliklerden yapılmış, basit, kıvrımlı bileziğin kılıfını açtı. Rengarenk ipliklerin arasına, babamın çalışma odasından çaldığım tek bir altın iplik dokunmuştu. Artık özel harita yapmıyordu ne de olsa, o yüzden fark edeceğini sanmıyordum.

"Bayıldım!" Lupe bileziği bileğine doladı, ben de düğümledim. "En sevdiğim hediye bu oldu."

Yalnızca Lupe atık malzemelerden yapılmış basit bir ipi saf altından bir madalyona tercih edebilirdi. Bu, onun sevdiğim bir başka özelliği idi.

"Hadi," dedim, terlemiş avucunu tutup onu alçak bir dikedörtgen gibi duran okula doğru çektim. Okulun ilk gününde geç kalmak Lupe Adori için sorun olmayabilirdi ancak Senyora Feliz, sıradan biri olan Isabella Riosse'yi kolay kolay affetmezdi.

Zilin sesini duymamayı dileyerek tekrar koşturaya başladık ve nefes nefese kalmış, kahkaha atarak, yan tarafımıza ağırlar girmiş halde ve kahkaha atarak yarışı berabere bitirdik.

"Ben... kazandım!" dedi Lupe nefes nefese.

"Hayır... ben kazandım! Seni... yendim."

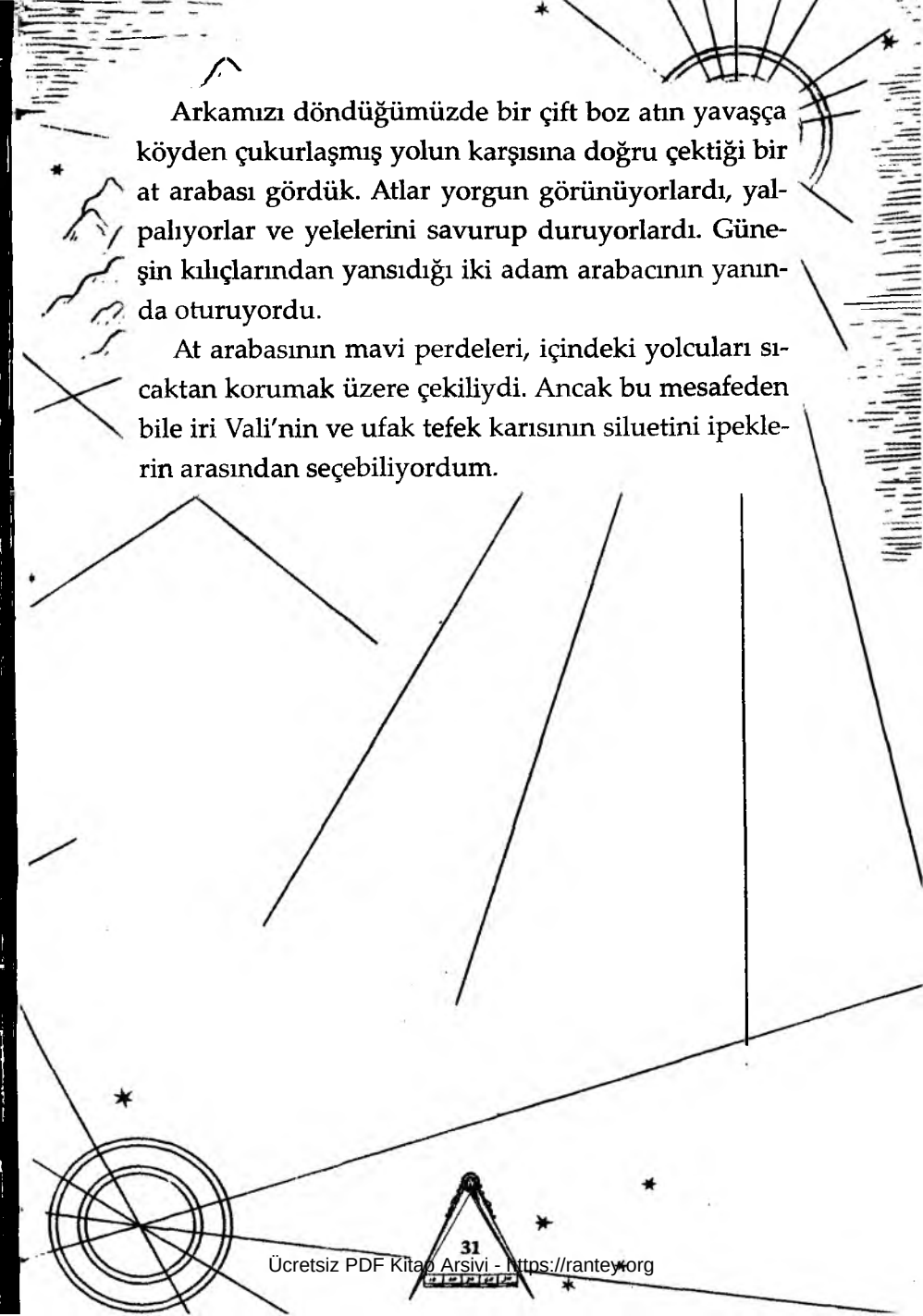
"Kızlar!" Senyora Feliz, yüzü limon kadar ekşimiş bir vaziyette okulun kapısında belirdi. Lupe'yi fark edince yüzü iki limon kadar ekşidi. "Seniorita Adori! Size söylenmiş olmalıydı, babanıza birini gönderdim..."

"Ne?" Lupe somurttu. "Niçin?"

"Şey oldu... Eh, babanız eminim size söyleyecektir. Okul bugün kapalı."

"Kapalı mı?" diye sordum aptal aptal. "Ama niye?"

"Bu kadar soru yeter!" diye patladı öğretmenimiz, ardından gözleri arkamızdaki bir şeye kayarken yüzü çöktü.

Arkamızı döndüğümüzde bir çift boz atın yavaşça köyden çukurlaşmış yolun karşısına doğru çektiği bir at arabası gördük. Atlar yorgun görünüyorlardı, yalpalıyorlar ve yelelerini savurup duruyorlardı. Güneşin kılıçlarından yansıdığı iki adam arabacının yanında oturuyordu.

At arabasının mavi perdeleri, içindeki yolcuları sıcaktan korumak üzere çekiliydi. Ancak bu mesafeden bile iri Vali'nin ve ufak tefek karısının silüetini ipeklerin arasından seçebiliyordum.

BÖLÜM 3

At arabası okulun dışında durdu. Vali Adori perdeleri açarken sürücü aşağı atlayıp kapısını açtı ve Vali toza adım attı. Ben geriye doğru kaçıp Lupe'nin gölgesinde durdum. Bu mesafeden, Vali'nin beklediğimden kısa olduğunu görebiliyordum ama geniş omuzluydu, göğsü fıçı kadar genişti.

Onunla daha önce tanışmamıştım, sadece tüm köyün katılıp kutladığı yıllık geçit töreninde, atının üzerinde görmüştüm. Vali'nin adamları sallamamız için mavi bayrak bile dağıtır ve bayrağın kumaşını kirletenlere ceza keserlerdi. Lupe'nin kartografin kızıyla arkadaş olduğunu bilip bilmediğini merak ettim.

"Gel bakalım," dedi Lupe'ye.

Lupe bana tereddütle baktı. Elini bıraktım.

"Baba, ne..."

"Soru yok. İçeri gir."

"Isabella da gelebilir mi?"

Vali dikkatle bakarken başımı eğdim. "Hayır," dedi. "Eve gidiyoruz."

"O zaman onu köye kadar bırakabilir miyiz?" diye sordu Lupe yine emin değilmiş gibi. İnsanları eve davet etmeye izni olmadığını biliyordum.

Vali dilini şaklattı, ardından parmaklarını benim tarafıma doğru şıklattı. "Acele et."

Senyora Feliz yanımda paniklemişti. "Özür dile-
rim, Vali Adori. Birini göndermişim ama kızlar tarla-
ların karşısındaki kestirmeden gelmişler..."

Vali elini sabırsızca havaya kaldırınca öğretmeni-
miz sustu. Bize arabaya binmemizi işaret etti.

Arabanın içine girip Senyora Adori'nin karşısına otururken bacaklarım titriyordu. Kadın eteğini benim tozlu sandaletlerimden uzağa çekti. Dudakları bü-
zülmişti ve her zamankinden daha solgundu, mavi ipekten yelpazesini yüzünün etrafında sallayıp duru-
yordu. Babam onun Avrupa'dan geldiğini söylemişti. Kesinlikle öyleymiş gibi giyinmişti. Sıcağa rağmen uzun büzgülü etekli mavi, ipek bir elbise giyiyordu, bir damla ter yanağından aşağı süzülüyordu. Terini silmek için kıpırdamadı.

Harekete geçtik. İlk defa at arabasına biniyordum ama buna sevinmek biraz zordu. Okul niye kapalıydı? Ayrıca Vali neden Lupe'yi almaya gelmişti? Daha önce böyle bir şey yapmamıştı.

Ona bir bakış attım. Arabanın sınırlı alanı içinde bile

gösterişli görünüyordu, teni Lupe'ninkinden daha koyuydu, babamınki gibiydi. Gözleri kısık, gözbebekleri siyah ve yılanlarınkı gibi çizgi çizgi ve soğuktu. Ben onu izlerken sarı bir kızböceği kısa bir süreliğine alına kondu, Vali onu tam uçarken yakaladı, iki parmağının arasında ezip halı serilmiş yere bıraktı. Ürperdim.

Niye gelmişti ki? Niye Joya burada yüzyıllardır yaşayan insanlara değil de kendine aitmiş gibi davranıyordu? Onun yüzünden bırakın dünyayı, adamızın geri kalanını bile görememiştım ve babamın haritacılık yetenekleri harcanıyordu. Onun yüzünden ötücü kuşlar ortadan kaybolmuştu. Masha, nehrin kurummasının sebebinin de o olduğunu söylüyordu ama babam onun batıl inançlı olduğunu söylemişti.

İçerisi havasız ve sıcaktı. Koltukların kadifesi bacaklarıma yapışıyordu ve perdeyi yana çekip dışarıda ne olduğunu görmek istiyordum ama gözlerimi Vali'nin kemerinde parlayan anahtar dizisine dikmeye devam ettim. Lupe de rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Ne oluyor baba?"

Vali elini yumruk haline getirip geri açtı. "Eve döndüğümüzde annen açıklayacak." Gözü tekrar bana takıldı.

"Kötü bir şey mi?"

Kısık sesli, ayarsız bir çan gibi boş bir kakhaha attı. "Dur!" deyince atlar durdu. Sürücü aşağı inip kapıyı açarken araba sarsıldı. Ben de perdeyi araladım, tenim anında soğudu.

Pazar yerine geri dönmüştük ama artık bomboştu. Tüm tezgâhlar kapalıydı ve boşalmıştı, artıklar için kavga eden tüylü kuzgun sürülerinden başka bir şey yoktu. Anlayamadım. Günün en yoğun zamanında, en kötü sıcak Gromera'nın sokaklarını süpürmeden önce köylülerin alışverişlerini yaptığı zamanda olmayacak bir şeydi bu.

Vali Adori'nin sesi kısık ve acımasızdı.

"Evine git, kızım. Seni daha ileri götüremeyiz."

"Yarın okulda görüşürüz?" dedi Lupe ben kapıyı açarken, ses tonu soru sorar gibiydi.

"Okul yok," diye kükredi Vali. "En azından birkaç günlüğüne."

Kalbim davul gibi gümbürdemeye başladı. Ne olduğunu sormak istiyordum ama boğazım sanki kumla dolmuştu. Vali'nin karısı bir kez daha eteğini ayağımdan uzaklaştırdı. Aşağı inerken sandaletimi onun ipek ayakkabısına sürtmeye özen gösterdim.

Vali kapıyı kapamak üzere harekete geçti ama Lupe uzanıp bana sıkıca sarıldı.

"Ne olduğunu öğrenmeye çalışacağım," diye fısıldadı boynuma doğru. "Yarın benimle fiçinin orada buluş, olur mu? Alacakaranlıkta? Ve havai fişekleri de unutma!"

Atlar tırıs gitmek üzere kırbaçlanırken başımı salladım, Lupe de perdenin arkasındaki bir gölge olmaya geri döndü.

Evimize ulaştığımda zar zor nefes alıyordum. Kapı sonuna kadar açıktı ve kapının yanındaki çiçek saksısı devrilmiş, toprağı ve papatyaları yere dökülmüştü. Bu beni kısa bir süreliğine durdurdu. Beni tepeye tırmandıran panik, şimdi kendimi tutmamı sağlıyordu.

"Baba?"

Cevap yoktu.

İleri bir adım attım.

"Baba!"

Loş odada gün ışığı gözümün önünde desenler oluşturunuyordu. Geçmesi için gözümü kırptım.

Babam ana odada değildi. Oda bıraktığım gibi duruyordu, yanmış yulaf lapası yenmemiş bir şekilde haritalar yatağının üzerindeydi. Duvarlar hafifçe dalgalanıyordu. Asılı haritalardan mı yoksa dönen başımdan dolayı mıydı bilmiyordum. Yalnızca orman yeşili sürahi ait olduğu rafa geri konulmuştu.

Babamın çalışma odasından bir hışırtı gelince rahatlardım. Babamın çok yoğun olduğundan beni duyamamış olması yeni bir şey değildi. Büyük ihtimalle dışarıda ne olduğunu da bilmiyordu. Kalın perdeyi geçip onu açtım.

"Baba..."

Panjurlar kapalıydı, hafif bir esinti masasını kaplayan kâğıtları hafifçe havalandırıyordu. Benim duyduğum şey bu olmalıydı çünkü babamın iskemlesi boştu. Masada parlak bir parşömen vardı.

Kendimi durduramayarak ona dokunmak için uzandım.

Islaktı. Parmaklarım kırmızı oldu.

Odanın döndüğünü, zihnimin karanlıkla dolduğunu hissettim.

Hepimiz tenimizde hayatımızın haritalarını taşıyoruz...

Babamın sesi. Niye böyle soğuk ve yavaş bir şekilde konuşuyordu?

Kanımın bileğimde nasıl mavi değil de siyah aktığını görüyor musun?

Neden devamında ne söyleyeceğini biliyordum?

Annen hep bunun mürekkep olduğunu söylerdi. Ben her şeyimle bir kartografım.

Babam önümdeydi, iki yanımızda rüzgârda ağaç gibi sallanan karanlık evlerin ortasından yürüyordu. Sonra gerçekten ağaca dönüştüler, babam elini bana uzatıyordu, avucundan kırmızılar taşıyordu. Göğsü deri ve tüylerden, Pep'in yakaladığı siyah kuzgunlarkı gibi siyah tüylerden oluşan bir karmaşaydı.

Her şeyimle...

Rüya görüyordum. Rüyamdaki babam bana doğru yürüyordu, yüzü ifadesizdi. Göğsümü sıcak yüzeyden uzaklaştırdım, geriye doğru, ondan uzağa, esneyen ağaç dizisi boyunca, rüyadan dışarı çekildim.

Bir şey saçımı çekiyordu.

La Hanım. Gözlerimi açtığımda kızgın bir şekilde ciyakladı ve daireler çizerek koşmaya başladı. Çalışma odasının zeminindeydim. Pep kapı eşiğinde oturuyordu, beni dikkatle izliyordu. Fakat babam... o neredeydi?

Parmaklarıma bakarken başım zonkladı. Hâlâ koyu kırmızıydılar. Yavaşça ayağa kalktım. Oda yana yatı ve omuzlarımin üzerine düştüğüm yer ağrımaya başladı. Evin içinde sallanarak dolaştım; mutfağı ve Gabo'nun tabaiba fidanının yıldız patlaması gibi açmaya başladığı bahçeyi kontrol ettim. La Hanım ve Pep beni takip ettiler ancak babam hiçbir yerde yoktu.

Önümdeki sokak hâlâ bomboştu. Yer okyanusmuş da onu bırakınca boğulacakmışım gibi kapı tokmağına tutundum. Kulaklarımdaki davul sesleri geri gelmiş, böceklerin ve onları avlayan kuzgunların seslerinin arasına karışmıştı.

"Buraya." Bir ses beni yerimde zıplattı. "İsa, buraya gel."

Masha kepenklerindeki bir çatlaktan belli belirsiz gözüküyordu. Kapıyı bırakıp bacaklarımin titreyerek sokağın karşısına geçtim.

Masha arkamdan kapıyı aceleyle kapadı. "Orada tek başına ne yapıyorsun?"

Kelimeler ağzımdan birden çıkıverdi. "Babam, evde değil ve onu bulamıyorum ve kan var..." Elimi uzattım. Aksini emretsem de titriyorlardı.

"İsa, nefes al."

Masha manşetiyle gözyaşlarımı silip beni bir sandalyeye götürdü. Sıkılmış parmaklarımı açtı ve ocaktan bir kâse ılık su getirdi. Kaba bir kumaş parçasıyla lekeleri silmeye başladı. Arka kapı açıktı, tembel bir rüzgâr tozlu avludan içeri doğru esti.

"Bu kan değil." Masha'nın kaşları odaklandığından çatılmıştı.

"Ne?"

"Kan değil. Bak. Bak o kadar silmeme rağmen nasıl da çıkmıyor."

Leke hâlâ parlak kırmızıydı.

"O zaman ne?"

Masha omuz silkti. "Mürekkep sanırım."

"O zaman babam nerede?"

Arka kapıdan bir ses geldi. Parlaklığa karşı gözlerimi kısarak iri cüsseyi seçebildim. Pablo'ydu.

"Bir süre önce onu pazar meydanına giderken gördüm," dedi. "Yaralı gibi değil de sadece korkmuş gibiydi." Sesi artık erkek çocuğuna aitmiş gibi değildi, kalın ve çatlaaktı.

Masha dilini şaklattı. "Niye daha önce söylemedin?"

Yutkundum. "Nereye gidiyordu?"

"Ne olduğunu duyduktan sonra seni okuldan almaya diye tahmin ediyorum."

"Ne oldu ki?"

"Bilmiyor musun?" dedi Masha, sesi zayıflamıştı.

Başımı umutsuzca olumsuz anlamda salladım.

Masha'yla Pablo aynı anda cevap verdiler.

"Belki baban gelene kadar beklemeliyiz..."

"Bir ceset buldular..."

"Pablo!" dedi Masha sertçe

"Ne var? Bilmek istiyor. Nasıl olsa öğrenecek."

"Onu korkutmak istiyorsun."

"Korkmayacağım." Artık ağlamadığımı göstermek için çenemi kaldırdım. "Bana söyleyebilirsiniz."

Masha parmaklarımı silmek için kullandığı kumaş parçasını yere attı.

Pablo tereddüt ettikten sonra kalkıp gölgeye doğru adım attı. "Bu sabah meyve bahçesinde bir kız bulunmuş," dedi sonunda.

Masha sessizliğimi anlamadığıma yorarak hafifçe elimi tuttu. "Bir kız ölü bulunmuş demek istiyor. Öldürülmüş."

Ben kendimi konuşmaya zorlayana kadar sessizlik hâkim oldu. "Kim?"

Masha duraksayarak Pablo'ya baktı. Çocuk çok daha fazla uzamıştı. İki yılda yetişkin erkek boyutuna gelmişti. Gabo hayatta olsaydı benim gibi mi yoksa daha uzun boylu mu olurdu merak ettim.

"Cata adında bir kız. Cata Rodriguez."

Ona uzunca bir süre baktım; bir şey hissetmiyor, sesini kulaklarımdaki kalp atışının arasından duyuy-

yordum. Soru selini durdurmak için avucumu alnıma bastırdım. Masha elimi tutup kendininkinin arasına koydu.

"Isabella, dinlenmen lazım."

Konuşmak üzere ağzımı açtım ama Masha parmağını bir uyarı anlamında kaldırdı. "Bir kelime daha etmek yok. Baban için endişeli olduğunu biliyorum ama o zeki adamdır, bir şeyi yoktur."

Aptalca, başımla onayladım.

"Vali şeyi bulana kadar sokağa çıkma yasağı ilan etti... yani her şeyi çözene kadar."

"Sokağa çıkma yasağı mı?"

"İçeride kalmak zorundayız. Baban da büyük ihtimalle bir yerde kalmış, yasağın kalkmasını bekliyor. Seni gözümün önünden ayırırsam beni hiç affetmez. Hele cinayetten sonra."

Üçümüzün içinden de bir ürperti geçti.

"Eve gidip orada bekleyeceğim." Ayaklandım ama beni hemen geri oturttu.

"Dinleneceksin."

Yaşlı kadın ayağa kalkıp bahçeye geçmek üzere oğlunu itti. Kapının yakınındaki bodur ağaçlardan bir şey topladığını görebiliyordum.

Pablo bana doğru döndü. Yüzü genişti ama eskisi gibi toplu değildi, yanakları ve çenesinin hatları keskinleşmişti. Fakat gözleri hâlâ aynı koyu kahverengiydi. Birden utanarak gözlerimi kucağıma indirdim.

Masha geri döndü ve su kovaşından bir bardağı doldurdu.

"Bunu iç ve bunları ye." İki küçük, koyu renkli üzüksü meyve uzattı. "Uyumana yardımcı olacaklar."

"İhtiyacım yok ki..."

"Çok sarsıldın. Bir şeyler ye, sonra da baban geri dönene kadar Pablo'nun odasında uzan."

"Burada olduğumu bilmeyecek ama!"

"Ben pencereden bakıp nöbet tutarım. Gözlerimi sokaktan ayırmayacağım."

Masha meyveleri masaya bıraktı, ben alıp çiğnerken izledi. Dilimi sızlatan hafif bir acısı vardı.

Ekmeği zorla yedikten sonra Masha'yı Pablo'nun odasına kadar takip edip yatağa girdim. Yastık yumuşaktı, çarşaf lar lavanta kokuyordu ve vücudum meyvelerin etkisiyle ağırlaşırken düşünceler kuyruğunu kovalayan köpekler gibi birbirini kovalamaya başladı.

Cata, ölü.

Meyve bahçesi. Pitaya. Lupe.

Cata, ölü.

BÖLÜM

4

Bam!

Ayağa kalktım, kalbim deli gibi atıyordu. Pablo'nun odası alevlerle doluydu ama hiç sıcaklık yoktu.

Bam!

Lupe'nin doğum günü havai fişekleriydi. Dumanlı, keskin, burnumu sızlatan kokularını alabiliyordum.

Sülfür, demişti Lupe bana. Patlamalarını sağlayan şey ol!

Tekrar uzandım. Havai fişekler üç patlamadan sonra bitip odayı mavi ve altın rengine boyadı. Son havai fişek sönerken, kapalı kapıdan süzülen kısık sesli, aceleci fısıltılar duydum.

Babamın yürüme sopasının *tak tak sesini*, ardında da kalın sesini duyunca kalbim tekledi.

"Uyuduğuna emin misin? Bu kadar curcunanın arasında?"

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Babam, Masha'ya her ne söylemek üzereyse duymamı istemiyordu, ki bu da

deli gibi duymak istediğim bir şey olduğu anlamına geliyordu. Kapının gıcırtyla aralandığını, ardından tekrar kapandığını duydum.

“Derin uykuda. Uyumasına yardım etsin diye bir şey verdim.”

“Teşekkürler Masha. Cata olayını biliyor mu?” diye sordu babam.

Adını duyunca çarşafı sıktım.

“Evet... Ben seni beklemek istedim ama Pablo ona söyledi.”

Babam uzunca nefes verdi, Pablo özür diliyormuş gibi bir mırıldandı.

“Bir şeyi yok,” dedi Masha teselli edercesine. “Sen nerelerdeydin?”

“Haber göndermek istedim ama...”

Masha bekledi. Ben de bekledim.

Babam boğazını temizledi. “Senyora Feliz, Isa’nın eve sağ salım götürüldüğünü söyledi, ben de arama ekibine katıldım.”

“Ya sokağa çıkma yasağı?”

“Vali aramıyor... Bir şeyler yapmak zorundaydık.”

“Kızının doğum günü havai fişeklerini bile iptal etmedi!” diye köpürdü Pablo. “Ne tür bir insan bunu yapar?”

Masha susmasını söyleyen bir ses çıkardı. “Nereye gittiniz?” diye soru babama.

“Meyve bahçesine. Ormana girmeye iznimiz yoktu...”

"O neden?" Pablo araya girdi. "Eğer birini öldürmüş olsaydım nereye gideceğimi biliyorum..."

"Sus!" Masha onu azarladı ama Pablo sesi keskinleşerek devam etti.

"Adori, Cata'yı umursamıyor, değil mi?"

"Pablo!" Masha'nin sesi korku doluydu. Vali'nin yanlış yaptığını iddia etmek tehlikeli bir şeydi. Bunu yapanların besi hayvanları ortadan kaybolup sonra Vali'nin arazisinde ortaya çıkmış ya da içme suyu kuyuları çamurla kirlenmişti.

"Çocuk haklı," dedi babam. "Adori'nin bir şey yaptığı yok. Bunu kim yaptıysa Unutulmuş Bölgeler'e geçmiş olabileceğine de katılıyorum."

"Hiç ipucu var mı?" diye sordu Masha.

Babam sesini düşürünce sessizce yataktan çıkıp kapıya yaklaştım. "Cesedin etrafında izler buldular. Bana pençe izi gibi geldi ama o kadar büyük köpek yok. Derin oyuklar, başparmağım kadar kalın. Belki katil izlerini kapatmak için zemini deşmiştir."

Daha fazla dinleyemedim. Kapıyı kırarcasına açtım.

Babamla Masha mutfak masasında oturuyorlardı, Pablo ise pencerenin yanında duruyordu. Babam tökezleyerek ayağa kalktı, sakat ayağı hafifçe çökmüştü. Üstü başı toz içindeydi, kıpkırmızı gözlerinin altı kararmış ve gömleğine kırmızı mürekkep bulaşmıştı. Fakat buradaydı. Güvendeydi.

Ona doğru koştum. "Kim yaptı baba? Vali neden

aramıyor..." Kendimi kelimeleri söylemeye zorladım, "Cata'yı öldüren kişiyi?"

Üçü de bana aynı, benim anlamadığım bir şeyi anlamışlar gibi bir ifadeyle bakıyordu.

Yanaklarım yanmaya başladı. "Birinin bir şey yapması lazım!"

"Yeter, çocuk!"

Geri çekilip sorularımı yuttum. Babam asla bağır-mazdı.

"Gidelim," dedi ters bir şekilde.

Sürünerek eve giden birkaç metreyi, sokağa çıkma yasağı ile alakası olmayan bir sessizlik içinde aştık.

Pep'i odama götürüp babamın toparlanmasını dinledim. Geldiğinde uyuyor numarası yaptım ama hep taklit ettiğimi anlardı.

"Bağırdığım için üzgünüm Isa. Yapmamalıydım. Sadece..." Sertçe iç çekti. "Yorgunum. Cata'dan dolayı da üzgün. Anladın mı?"

Boğazımdan ufak bir ses çıkardım.

"Belki bir hikâyeyle özür dilerim diye düşündüm?" dedi.

Ben babama bakmak için dönerken Pep huysuzca miyavladı. "Niye bana ne olduğunu söylemiyorsun?"

"Arinta'ya ne dersin?"

En sevdiğim masaldan bahsediyordu, Joya'nın kurtarıcısının efsanesinden. Lupe benimle, yatmadan önce hikâye dinlemek için fazla büyük olduğum konu-

sunda hep dalga geçse de dinlemeyi seviyordum. Ancak sinirim geçmemişti. Yatakta sırtımı dönünce Paptısladı.

"Peki," diyerek iç çekti babam. "Bırakayım da uyu."

O ayağa kalkmadan önce elimi arkama koydum. "Bir hikâyeden bir şey olmaz sanırım."

Tekrar oturdu ve konuştuğunda sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Arinta çok cesur bir kızdı. Binlerce yıl önce dünyadan ayrı ve yaşayan bir gemi gibi okyanusta yüzen Joya'nın merkezinde yaşırdı. O zamanlar ormanlarla çizilmiş sınırlar, Unutulmuş Bölgeler yoktu ve ötücü kuşlar her ağaçta şarkılarını söylüyorlardı.

"Ama bir gün, denizin dibinde dolanan bir ateş iblisi yüzen adayı görüp kendisine istedi. Adı Yote'ydi. Bir nehir kadar uzun ve güneş kadar sıcaktı. Tırmanmak için kayalardan bir sütun inşa edip Joya'yı yakaladı, onu denizin dibine bağladı. Joya'daki insanlar korkmuşlardı. İblisin adayı Ateş Diyarı olarak ilan edeceğini ve evlerini terk etmek zorunda kalacaklarını biliyorlardı.

"Arinta üzgündü. Joya'yı çok seviyordu, ormanlarıyla, deniziyle ve ötücü kuşlarıyla. Bu yüzden o gece babasının kılıcını çalıp Yote'nin guruldayarak Joya'yı yutmak üzere kendini hazırladığı yere gitmek için evden kaçtı. Bir şaleleden yeraltına gitti, kendini alevlerden korumak için sıırıslıklam oldu ve Yote'nin inine va-

rana kadar yürüdü. Onu dışarı çağırdı. Yote, Arinta'yı duydu ama guruldaması durmadı.

"Arinta pes etmedi. Denizi üzerine dökmek için taş duvarlara kılıcıyla saldırdı. Yote korkmaya başladı. Nehirleri yenebilirdi ama deniz onu yutardı. Durursa adayı almayacağı konusunda Arinta'yla anlaştı. Bu koşullarla yemin ettiler, Arinta kılıcını kayanın üzerinde gömülü bıraktı ki Yote sözünü tuttuğunu bilsin."

Babam durakladı. "Galiba burada dursak iyi olur."

"Ama hep hikâyelerin bitirilmesi gerektiğini söylersin, mutlu sonla bitmeseler bile," dedim, hikâyeyi onunla birlikte okuyabilecek kadar çok kez duymuş olsam da.

Hızlıca konuştu, kelimeleri birbirini kesiyordu.

"Ama Yote tembel bir iblis olsa da aynı zamanda gururluydu. Bir kızın kendisini alt ettiğini adalıların bilmelerini istemiyordu fakat adayı da yok edemezdi, iblislerin yemin bağı binlerce yıl sürerdi. O yüzden ateş köpeklerini Arinta'nın peşinden gönderdi ve köpekler kız kaybolana dek onu tünellere kadar kovaladılar.

"Arinta'nın babası tünelleri arayıp durdu ama kızı hiçbir yerde yoktu. Bazıları nehre dönüştüğünü söyler, diğerleri hâlâ aşağıda olduğunu, ruhunun Yote'nin sözünü tutmasını sağladığını. Her iki türlü de Arinta, Joya'yı koruyor; onun kendini kurban etmesi herhangi bir ateş iblisinden daha güçlü bir hediye."

BÖLÜM

5

"Günaydın küçüğüm." Babamın sesi yumuşacıktı. "Seni uyandırdığım için üzgünüm. Nasıl hissediyorsun?"

Sesli konuşamadım, endişe vücudumu sarmalamıştı. "İyi."

Pep yataktan aşağı atlarken ayaklandım.

"Bugün birkaç kişiyle birlikte kapı kapı gezeceğim," dedi babam. "Birileri bir şey görmüş mü diye soracağım."

"Ya sokağa çıkma yasağı?"

"Bir şey yapılması lazım. Endişelenme," dedi hemen çatılmış kaşlarımı düzelterek. "Dün yakalanmadık, değil mi? Herhangi bir sorun olursa Masha'ya pencereden seslen. Kapıyı kilitli tut."

Geride bırakılma düşüncesi bana bir bıçak gibi saplandı ama babam haklıydı. Cata adaleti hak ediyordu, ayrıca Pep ve La Hanım burada olduğu sürece yalnız kalmayacaktım.

Yola çıkmadan önce babamın bacağına yıkayıp sıkıca sargıladım. Eski yarası kırmızı bir damar gibi dizinden bileğine kadar iniyordu. Mısır'da gemiye atladığında, geminin nereye gittiğini bile bilmiyordu. *Tek bildiğimiz ufkun kenarına kadar gidip tekrar görülmeyecek olmamızdı*, diye açıklamıştı eski haritaları işaret ederek. Doğu kıyısında korkunç yaratıklar vardı; pençeleri ve kaplanları gibi çizgileri olan devasa balıklar, köpekdişleri ve cam kadar keskin fildişleri olan filler, eski kartograflar için bilinmeyen kadar tehlikeli olmayan yaratıklar.

Bunu, yani canavarları bilinmeyene tercih etmeyi hep tuhaf bulmuştum ama şimdi anlıyordum. Katil dışarıda bir yerdeydi, ismi ya da yüzü yoktu. Bu, dört kafası ve bıçak kadar keskin dişleri olduğunun anlaşılmasından daha rahatsız ediciydi. Babam gitmeden ona normalden daha sıkı sarıldım.

"Bir şey olmayacak İsa," dedi. "Kapıyı sürgüle."

Babamın odası seyahatlerinden kalma hazinelerle doluydu. Ancak beni büyüleyen, Avrupa'dan getirdiği teleskop ya da Çin'den gelen astronomi haritası değildi. Masasının üzerindeki duvarda asılı olan şeydi.

Annemin Joya haritası. Sürgün'den, Vali gelmeden, hatta babamın ailesi Afrik'ten buraya yerleşmeden önce yapılmıştı. Ada hâlâ yüzerken yapılmıştı. Babam

eğer Arinta gerçek olsaydı, ki ben gerçek olduğunu biliyordum, annemin haritasındakine benzer bir Joya'da yaşamış olacağını söylemişti. Ben ona bakarken Pep üstüme tırmanıp kucağıma kuruldu.

Eskilikten ve kullanmaktan incelmış soluk kahverengi kumaş kenarlardan sökülmeğe başlamıştı. Harita mükemmel bir şekilde basitti ve tuhaf detaylara odaklanmıştı. Gromera, muhtemelen eskiden olduğu küçük yerleşke olarak gösterilmişti. Marisma bataklığı çevresi orman tarafından çevrelenmiş halde mavi iplikle dikilmişti. Mavi bir yıldız Arinta'nın Yote'yle buluşmak için kullandığı şelale olan Arintan'ı işaretlemişti.

Kıyının etrafına düzensiz olarak yerleştirilmiş altı köy vardı; Carment en kuzeydekiydi. Haritanın merkezi boştu ama ışık tutulduğunda yaprak damarları gibi çizgi çizgi oluyordu.

Joya'nın geri kalanının şimdilerde nasıl görüldüğünü merak etmiştim. Çok mu büyüktü? Ya Vali'nin sürgün ettiği o insanlar ve diğer köyler? Joya'nın geri kalanı tamamen boş da olabilirdi.

Pep'in kulaklarının arkasını kaşıdıktan sonra babamın benim için sakladığı kullanılmış parçalar yığının-
dan bir kâğıt aldım. Babam, Gabo'nun ölümünden beri bana harita yapmayı öğretiyordu. Dikkatimi dağıtmak için yaptığı apaçık ortadaydı ama sevmeye başlamıştım. Kalem mavi mürekkebe batırdım, kırmızı olana bakmadım bile ve kafamdaki Unutulmuş Bölgeler'i çizmeye başladım.

Pep en sonunda kalkıp kucığımdan atlayarak gerindiğinde bacaklarım uyuşmuştu. Yumruğumu açıp kapayarak yarısı bitmiş haritayı inceledim. Ormanın boyutu hatalıydı ama nehir dönemecinin detaylarından memnun kalmıştım.

Pep miyavladı. Mama saatini geçmişti. Dışarıda alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Kaşlarımı çattım. Hatırlamam gereken, alacakaranlıkla alakalı bir şey vardı...

Midem sarsıldı. *Lupe!*

Babama verdiğim sözden cayacağımı düşünmedim bile.

Pazar meydanı daha önceki gibi tüyler ürperticiydi, sanki kötü ruhlar esir almıştı. Kuzgunlar gevezelik edip çatılarda kavga ediyorlardı.

Terk edilmiş tezgâhların karşısındaki bir fıçının üzerinde oturan Lupe'yi gördüm, uzun bacakları pembe tül elbisenin altından sarkıyordu. Baloya gidiyor-muş gibi bir hali vardı.

Lupe bana el salladı. Korkmuş görünmüyordu.

Ayaklarımı sürüyerek fıçıya doğru yürüdüm.

"Unuttuğumu sanmıştım!" dedi Lupe. "Önceden ayarlamak iyi fikirmiş, değil mi? Havai fişekleri gördün mü?"

Başımı salladım. Fıçının üzerinden fırlayıp etrafta dön-

meşe başladı. "Etraf çok sessiz. Sence de tuhaf değil mi?"

"Her Şey tuhaf."

"Daha da tuhaflaŐmak űzere," dedi Lupe, dűnmesinin ortasında birden durarak. "Bil bakalım ne oldu."

"Ne oldu?"

"Geziye gidiyoruz!" dedi, kollarını havaya kaldırarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki," dedi Lupe, belli ki ses tonumdan dolayı heyecanı sűnmüŐtü, "annem, babam ve ben geziye gidiyoruz. Afrik'e."

Afrik mi? Kelimelerin nüfuz etmesini bekledim. Vali gidiyor muydu? "Ne zaman?"

"Yakında!" dedi Lupe neşeyle. "Ama kimseye söyleyemezsin. Babam bunun sır olduğunu söyledi."

"Sadece gezi mi? Geri geleceksiniz yani?"

Başını sallayınca topuzundan birkaç bukle daha dűküldü. "Öyle olmasa babam söylerdi, deęil mi?"

Söyler miydi? "Nasıl gideceksiniz?"

Lupe sırtı, beni ŐaŐırttıęına memnun olmuştu. "Őununla."

Vali'nin, aşağıdaki limanda gıcırdayan gemisini gösterdi fakat gözlerimi arkadaşımın yüzünden ayıramadım. Bir yabancı gibiydi.

Lupe'nin başkalarından farklı yaŐadıęını ve bunun onu bazen bencil yaptığını biliyordum. Fakat hep kibardı ve normalde yaptığı saÇma Şeyler onu bırakıp hiÇ tanımamıŐ olmayı dilememi sağlamazdı.

"Sana ne oldu?" diye sordu Lupe. "Benim adıma heyecanlı olacağını sanmıştım..."

"Asıl sana ne oldu?" dedim tıslar gibi. "Cata aramızdan ayrılmışken nasıl böyle davranabilirsin?"

"Nereye ayrılmışken?"

"Bilmiyor musun?" dedim, sinirim içimden iğne gibi geçiyordu. "Niye etrafta kimse olmadığını, niye sokağa çıkma yasağı olduğunu bilmiyor musun?"

"Babam bana öyle şeyler..."

"Baban detaylardan bahsetmeyi unuttu mu yoksa? Çok sevgili kızının duymamasını istediği kadar korkunç muymuş?"

"Neden böyle kaba davranıyorsun?" diye sordu dudakları titreyen Lupe.

"Cata öldü!" diye bağırdım ve kuzgunlar daireler çizmeye başladılar. "Onu meyve bahçesine gönderdin ve biri Cata'yı öldürdü!"

Ağzımdan dökülen kelimeler Lupe için olduğu kadar benim için de sarsıcıydı. Yüzü annesininki kadar solgunlaştı.

"Bilmiyordum..."

"Hayır Lupe, bilmemeyi seçtin! Kendi hayatının dışındaki hiçbir şeyle, hiç kimseyle ilgilenmiyorsun. Babanı, Cata'yı, hiçbir şeyi anlamıyorsun..."

"İlgileniyorum. Bilmek istiyorum! Anlat bana... Kimse bana bir şey anlatmıyor!"

Daha önce hiç tartışmamıştık, Lupe'nin gözleri parlamaya başlamıştı ama umurumda değildi. Öfkem bo-

şalmıştı ve konuşmaya, Lupe'yi incitmeye devam edersem kendimi daha az incitirmişim gibi hissediyordum.

"Onu pitaya almaya gönderdiğin için Cata, kötü biriyle aynı gece meyve bahçesindeydi. Senin yüzünden öldü ve geri gelmeyecek. Baban yüzünden kimin yaptığını da bulamayacağız. Çünkü senin havai fişeklerle uğraşmakla meşgul. Herkesin katilin gittiğini söylediği ormana arama ekibi göndermiyor..."

"Or-orman mı?" diye kekeledi Lupe? "Neden? Neden gitmeyecek?"

"Çünkü korkak ve içi çürümüş herifin teki. Çünkü ailedeki herkes çürümüş ve baban buraya geldiğinden beri her şey içten içe çürüyor."

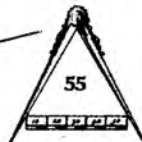
Lupe şimdi karnını yumruklamışım gibi tutarak ağlıyordu. Tırnaklarım avucumun içinde hilal şeklinde izler oluşturuyordu. Güçlü hissediyordum, öfke korkunun önüne geçiyordu.

"Annem buraya geldiğiniz için öldü, Gabo da öyle. Baban ilaç almak için ormanı geçmemizi engelledi. Artık Cata da öldü ve siz sadece kaçıyorsunuz. Pislüğınızı geride bırakarak Afrik'e kaçıyorsunuz. İyi o zaman."

"İsa, ben..." Lupe kollarını bana doğru açmıştı ama toprağı tekmeleyerek eteğine toz fırlattım.

"Git! Kimse sizi burada istemiyor."

Lupe bana baktı; yüzü düşmüştü, yanaklarında gözyaşları vardı. Sonra da sırik gibi bacaklarının üzerinde takıla takıla evine doğru koşmaya başladı.

Fıçıyı sertçe tekmeledim. Ayak başparmağım geriye doğru bükülünce soluğum kesildi, yere düştüm. Öfke geldiği kadar çabuk giderek geride bir boşluk bıraktı. Ne yapmıştım? Dizlerimi kucaklayıp hepsini geri alabilmeyi diledim. Lupe bilmeseydi, fark etmeseydi...

"Isabella?" Ses Pablo'nundu, elini uzatmıştı. "İyi misin?"

Ağlamayacağımdan emin olana kadar gözlerimi sımsıkı kapadım, ardından elini tuttum. Pablo beni sertçe çekip ayağa kaldırdı.

"Üzgünüm," dedi, sonra Lupe'nin koştuğu yola baktı. "O, Vali'nin kızı değil miydi?"

"Lupe." Burnumu çektim. "Okuldan arkadaşız."

"Arkadaş mı?" Pablo kaşlarını kaldırdı. "Pek öyle görünmüyordu."

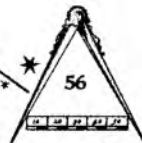
Ağrıyan başparmağımı ovaladım. "Ona bir şeyler söyledim..."

"Duydum. Bir yere gideceklerini mi söyledi?"

"Vali'nin teknesiyle Afrik'e gideceklermiş. Ben..." Aniden durdum, Lupe'nin bana kimseye söylemememi söylediğini hatırladım. Fakat ben daha kötü şeyler söylemiştim. "Özür dilemeliyim."

"Yapma," dedi Pablo. "Bırak sakinleşsin. Eve gitmelisin."

Beni meydana kadar sürüklemesine izin verdim, bizim sokağımıza döndüğümüzdeyse kolunun ön kısmında bir morluk olduğunu fark ettim.

"Ne oldu?"

Morluğa bakıp omuz silkti. "Atlardan biri tekmeledi. Birkaç gündür garip bir ruh hali içindeler. Keçiler de öyle... Ben yanlarından ayrıldığımda kapının karşısında dip dibe duruyorlardı.

"Niye?"

Tekrar omuz silkti. "Anneme söyleme, alametlere falan yorar sonra."

Birkaç yıldır yaptığımız en uzun konuşmaydı ama yokuşa adım attığımızda onunla sessiz kalmanın da ne kadar kolay olduğunu fark ettim; sanki yıllar ve Gabo'nun ölümü geçici olarak yok olmuş da, üçümüz deniz kenarında geçirdiğimiz bir günden sonra eve dönüyorduk. Ona da söylemek istedim ama Pablo'nun yüzü donuktu.

Yarı yoldayken, "Daha hızlı olmalıyız, hava neredeyse karardı," dedi.

Güneş batıyordu. Kuzgunlar her çatıda konuşlanmıştı. Sanki cinayetden sonra sayıları artmıştı, çoğalıyorlar, Gromera'nın sokaklarındaki insan eksikliğini dolduruyorlardı. Başımı önümde eğik tuttum. Biz yeşil kapıma varana kadar toz toprak önce parlak turuncu, sonra da soluk bir koyu maviye dönüştü.

Pablo kapıyı tıklatınca bir anda açılıverdi. Babamın endişeli yüzü aradan göründü, sonra da tamamen açıldı. "Neredeydin?"

"Özür dilerim baba. Ben..."

"Not bile bırakmamışsın. Ne kadar endişelendiğimin farkında mısın?"

"Gidiyor," diye araya girdi Pablo. "Vali. O gemiyi alıp bizi karmaşasının içinde bırakıp gidiyor."

"Gitse daha iyi olur," dedi babam.

Pablo başını salladı. "Bu kadar kolay kurtulamaz. Ona dersini vermemiz gerek..."

"Şimdi olmaz Pablo." Babam doğrudan bana baktı.

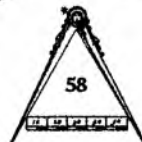
"Benimle geliyor musun?" diye ısrar etti Pablo.

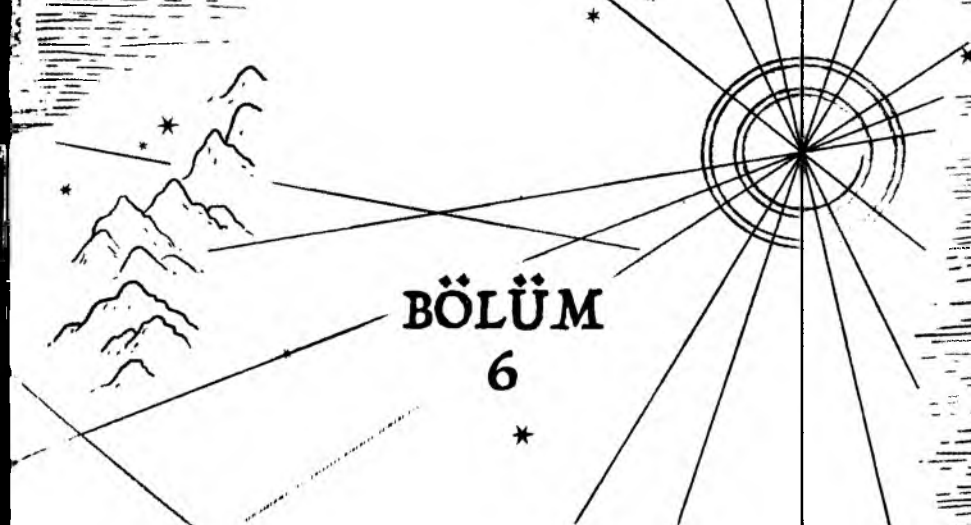
"Hayır."

"Kendi başımın çaresine bakarım..." diye söze başladım.

"Yeter, Isabella."

Ben de ona baktım. Pablo bir şey söylemeden ortadan kayboldu ve ardında taş gibi bir sessizlik bıraktı.

BÖLÜM 6

Tavana baktım. Bir şey farklıydı ve bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordum. Gün ışığı odaya sızıyor, çamur duvarları sarıya boyuyordu. Hava basık gibiydi ve vücudumu sıcak, yapışkan bir çarşaf gibi sarıyordu. Sessizlik çok baskındı ve babamın yanmış yulaf lapası gibi ama daha sert, tuhaf bir koku vardı.

Pep odamın uzak bir köşesinde oturuyordu. Onu sevmek için ayağa kalktığımda irkildi. Tüyleri kalkmış, kuyruğu dövüşmeye hazırmış gibi kabarmıştı.

"Pep?" diye sakın sakın mırıldandım ama tıslayıp Gabo'nun yatağının altına kaçtı. Geceliğimi çıkarmadan odadan çıktım. Babam masada oturmuş gözlerini ovuyordu. Aşırı yorgun görünüyordu.

"Baba?" Sesim uykudan boğuk çıkmıştı. "Pep'in bir sorunu var. Korkmuş gibi görünüyor. Ya da bana huy-suzlanıyor."

"La Hanım da öyle," dedi babam, başıyla mutfağı işaret ederek. Tavuğumuzun kanatlarının kümese vuruşunu duyabiliyordum.

"O hep öyle huysuz."

"Hayır." Babam kötü bir şey varmış gibi görünüyordu. "Bir şey onları korkutuyor."

Mutfağa baktım. Arka kapıda bir sürü tüy ve alt tarafta tırmık izleri vardı. Sanki Pep ya da La Hanım veya ikisi birden tırnaklarını kullanarak evden çıkmak istemişlerdi. Midem bulandı.

"Ne oldu baba?"

Birisi bahçede öksürük sesi çıkarınca yerimde zıpladım.

"Masha," dedi babam sakinleştirici bir sesle. "Bana söylemeye gelmiş."

"Neyi söylemeye?"

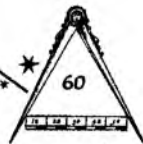
Babam başını yavaşça salladı. "Dün gece kötü bir şey oldu Isa."

Arka kapı açıldı ve Masha içeri girdi. Ağır ağır oturdu. Bana bakmıyordu.

"Anlamıyorum," diye devam etti babam. "Ama galiba Pablo bazı şeylere bulaştı... Ama iyi," diye ekledi hemen. "O, Goraz ve birkaç tanesi daha. Onlar..."

Karşılarındaki banka çöktüm. "Ne?"

"Vali'nin gitmesine izin vermelilerdi," dedi Masha sersemlemiş bir şekilde. "Ne diye intikam hep sağduyuyu yener ki?"

"Yeter Masha," dedi babam.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Benim hatamdı. Pablo'ya Lupe'nin gideceklerini söylediğini anlatan bendim.

"Ne yaptılar?"

"Kendim bakmaya gittim," dedi Masha, sesi neredeyse tekdüzeydi. "Kötü bir alamet bu, bak söylüyorum. Devam edecek. En son böyle bir şey gördüğümde ötücü kuşlar..."

"Lütfen Masha," dedi babam. "Yeter."

"Ama olan bu. Bu bir işaret. Çünkü Pablo hayvanların onlarla alakaları olmadığını söyledi. Sadece gemiymiş."

"Hayvanlar mı? Gemi mi?" Beynim bedenime ayak uyduramadan sandaletlerimi ayağıma geçirip titreyen ellerimle kapının kilidini açtım.

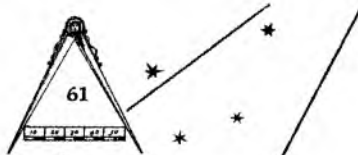
"Isabella, hayır!" Babam ayağa kalkmakta zorlanıyordu, sopasını kavrarken sakat ayağı bükülüyordu.

Onu beklemedim.

İlerideki limandan dumanlar yükseliyordu. Koşmaya başladım.

İnsanlar su kıyısında toplanmışlardı ve aynı keskin koku dumanla karışarak havayı doldurmuş, boğazıma takılıyordu.

İçin için yanan su yavaşça başka bir şeyi ortaya çıkardı. Gövdesi kararmış, yelkenleri küle dönüşmüş Vali'nin gemisinin yakılmış kalıntılarını.

Keskin dumanın arasında Pablo'nun söylediklerini hatırladım. *Vali. O gemiyi alacak ve bizi bu karmaşanın ortasında bırakacak... Ona dersini vermeliyiz...*

Kuzgunlar, sinek sürüsü gibi havada dönüyorlardı. Nefes nefese önümdeki köylülerden birine ulaşip öne doğru itmeye başladım, kolların ve bacakların arasından eğilerek geçtim. Yıllardır denizin içinde duracağım günün hayalini kursam da keyfini çıkarmak için durmadım. İlk dalgalar geceliğimi ıslatmaya başlarken aşağı baktım.

Ölü hayvanlardan oluşan bir dalga önümde uzanıyor, limanı dolduruyordu; sığırlar, atlar, tavuklar ve keçiler... Hepsi Vali'nin işaretiyle damgalanmıştı. Hayvanları boğulmuştu. Kuzgunlar üzerlerine çullanmaya başlamıştı bile.

Bunu da mı Pablo ve arkadaşları yapmıştı? Buna inanamazdım. Dizlerim titriyordu. Güçlü, kaba eller beni koltuk altlarımdan tutup kalabalığa doğru çekmeye başladı.

Ardından diğer sesler yükseldi; yüksek sesli konuşmalar, bağrışlar, çağırışlar. Köy halkı, mavi üniformalarıyla köylülerin gri ve kahverengi giysileri arasından seçilen Vali'nin adamlarıyla mücadele ediyordu. Beni hâlâ çeken elleri itmeye çalıştım ama tutuşu güçlüydü.

Yine Pablo'ydu, yüzü yaşlanmış gibiydi. Beni kal-

dırıp koşmaya başladı. Diğerleri de koşuyorlardı. Boynumu Pablo'nun omzuna uzatınca korkunç sahne, zaman durmuş gibi önüme serildi: Koy, boğulmuş hayvanlarla doluydu, Vali'nin adamları kırbaçlarını çıkarıp insanları demirli hapishane arabalarına doğru sürüklerken kumdaki kan...

Gözlerimi yumup bunları görmemiş olmayı dile-dim ama dalgaların kırmızı-siyah hareketleri gözka-paklarımın içini yakıyordu.

Sonra babam kulağıma doğru konuştu. Bir kapı açı-lp ben haritaların fısıltılarının arasından geçirdi. Da-đınuk yatağıma götürölürken bir el başımı okşadı.

"Lanet bacak, ona yetişemedim."

"Gitmem lazım. Benim için geleceklerdir."

"Sen miydin? Gemi ve..."

"Gemi, evet. Fakat hayvanlar... tek yaptığımız onla-rı serbest bırakmaktı. Hayvanları koya sürmedik."

"Sana inanıyorum. La Hanım'la Pep'i çalışma oda-sına kapattım. Dışarı çıkmaya çalışıp duruyorlardı."

"Benim gitmem gerek." Pablo'nun kapıya geçtiğini duydum ama o daha açamadan kapı sert bir şekilde çalındı. Ayaklandım.

"Kim o?" Babamın sesindeki gerginliği duyabili-yordum.

Cevap yoktu, kapı bir kez daha sertçe çalındı.

"Koş!" diye tısladı babam. Pablo'nun bankta tökezle-yerek, ön kapı açılırken arka kapıya fırladığını duydum.

Vali'nin mavileri içinde bir adam içeri girdi. Uzun boyluydu, yüzü yaralıydı ve kaşları buz mavisi gözlerine çok yakındı. Kolunu geride tutuyordu, kırbaç arkasında dalgalandı ama ben bağırınca Pablo geri döndü, kırbaç masaya şak! diye inerken eğildi.

Pablo kendini muhafızın üzerine attı, onu yere devirip elinden kırbaç zorla alarak odanın diğer tarafına fırlattı. Babam yumruğunu tuttuğunda Pablo kolunu yeni kaldırmıştı.

"Git!"

Pablo bir anlık duraksamanın ardından menteşesinden çıkmış, yavaşça sallanan ön kapıya doğru koştu. Masha birden ortaya çıktı, kırıksık alnında bir şişlik vardı. Maviler içindeki başka bir adam kolunu arkasında tutuyordu.

Pablo geri çekilir gibi oldu. İlk koruma da ayağa kalkmıştı, kanı yere damlıyordu. Pablo adamın kemerinden çıkardığı kelepçeyi takması için bileğini uzattı ardından tokat yedi. Pablo irkildi.

Masha serbest bırakılınca anında yalvarmaya başladı. "Lütfen, o daha bir çocuk!"

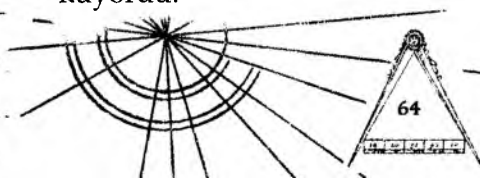
"Sessiz ol!"

Masha başını sallayarak elini ısırды. Muhafız başka bir çift kelepçe arıyordu.

"O yanlış bir şey..." diye başladı Pablo.

"Bize böyle emredildi."

Üçüncü bir muhafız babamın ellerini arkasında büküyordu.

"O da orada değildi." Öne koştum. "Evdeydi, benimle..."

"Kızımı yalnız bırakamam," dedi babam, direnmeye çalıştı ama kimse onu dinlemedi.

"Lütfen," diye hıçkırdım. "Onu götürmeyin, bir şey yapmadı. Lütfen..."

Adam kolunu arkaya uzatınca babam bağırdı. "İsabella, hayır!"

Onlar kapıya zorla götürülürken geriye kaçtım. Pablo'yu tutan iki adam onu dikkatle izliyorlardı ama kaçmaya çalışmayacağını biliyordum. Annesi tehdit altındayken yapmazdı.

Bedenim hissizleşti, dilim tutuldu. Babamı götürmelerini izin veremezdim ama onları nasıl durduracağımı da bilmiyordum. Hep birlikte hapisane arasına götürüldüler, babam basamakları tırmanırken yüzünü buruşturdu. Eve geri koştum, odanın içinde sopasına bakındım. Duvara yaslanmış halde duruyordu; hemen kapıp parmaklıkların arasından babamın ellerine bıraktım.

Ama gözleri buz mavisi ve kırbacı olan ilk muhafız, gördü. Sopayı babamın elinden alıp dizinde kırdı. Sopa parçalara bölünüp yere düştü. Ben yere diz çöküp parçaları toplarken araba hızla tepeden aşağı indi.

Kendi kendime ne yapacağımı bilmiyordum. Ben kırık sopayla beraber yatağında oturmuş ağlarken evimizin içi Vali'nin yanık gemisinin kokusuyla doluydu. Öyle ağladım ki tüm vücudum ağrıdı, gözlerim şişti. Tamamen boş hissediyordum. Pep babamın çalışma odasında ağlar gibi miyavlayana kadar orada oturdum.

Kedi normale dönmüş, bacaklarına sürtünüyordu. La Hanım da sakinleşmiş gibi görünüyordu. Kümesi açıp ikisini de beslerken elimi gagaladı. Ardından evin sessizliğini dinlememek için bahçeye gittim. Haritalar bile fısıldamıyordu.

Duman hâlâ havada asılıydı, yelkenler ve direk kırık kanat gibi düşmüştüler. Bu yüzden Vali çok sinirlenmiş, insanları limanda tutuklatmıştı. Bu yüzden Pablo, Masha ve babamı götürmüştüler. Ölü bir kız onun için gemisi kadar önemli değildi.

Pep de dışarı çıktı, karnım guruldayana kadar sinekleri kovalamasını izledim. Bir portakal alıp içeri girdim. Babamın çalışma odasına giden yolu yarılamışken bir şeyin ön kapıda çırpınıp çatlak tahtadan içeri süzüldüğünü gördüm.

Kısa ve belirgin bir şekilde aceleyle yazılmış bir nottu, mürekkebi dağılmıştı, kâğıt mürekkep kurumadan katlanmış ve cümlelerin üzerinde izlerini bırakmıştı. Lupe'nin özenli el yazısını görmek boğazımda bir şeyin düğümlemesini sağladı.

İsa,

Umarım bunu bulursun. Sana tüm Adorislerin korkak olmadıklarını göstereceğim. Sana işi şürümüz biri olmadığını göstereceğim.

Cata'yı kimin öldürdüğünü bulmak için ormanı geçmeye gidiyorum. Belki geri döndüğümde tekrar arkadaş olabiliriz.

Sevgiler, Lupe

xxxxxx

Not: Saksının altını kontrol et. Bakman için sana bıraktım.

Sağa sola bakındım ama ondan hiçbir iz yoktu.

Hayır, aslında bu doğru değildi. Yere dikkatle baktım. Ormana doğru devam eden toynak izleri vardı. Demek Vali'nin tüm hayvanları koyda ölmemişti. Lupe'nin atı vardı.

Kulaklarımda kısık bir çınlama başladı, diğer sesleri, yani uzaktaki denizin mırıltısını, çatıdaki kuzgunların hışırtısını ve benim kesik nefes alıp verişimin sesini bastırdı. Lupe ne kadar uzağa gitmişti? Saatlerdir, tüm akşamüstü boyunca bahçedeydim.

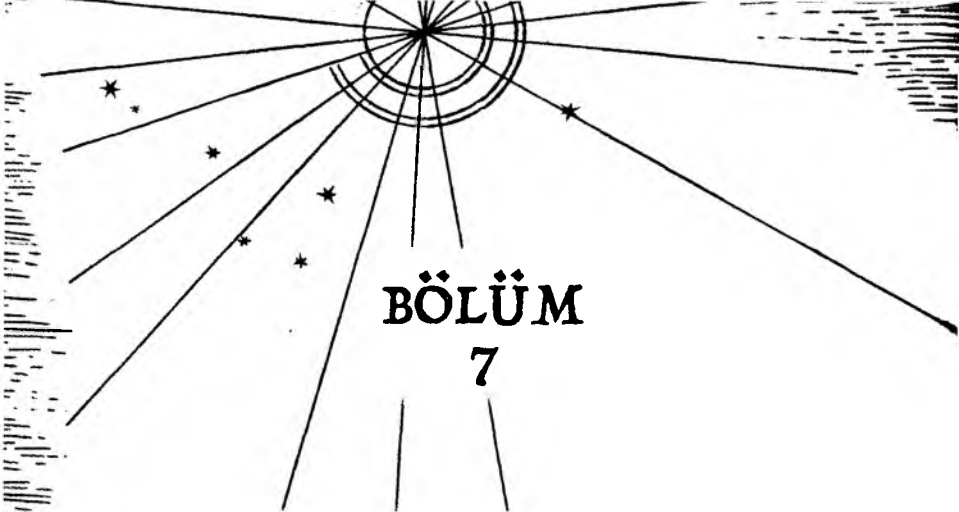
Kapıyı açıp saksıyı kaldırdım. Kalın bir zincir çıkarırken ellerim titriyordu. Lupe'nin madalyonu.

Şimdi kulaklarımda bir kükreme başlamıştı.

Sana işi şürümüz biri olmadığını göstereceğim.

Bunu ben yapmıştım. Şimdi de düzeltmem gerekiyordu.

BÖLÜM

7

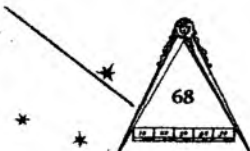
Kırık kapımızı elimden geldiğince kapadım sonra ona yaslanıp kayarak yere oturdum. Bir sürü sorun önümde asılı duruyordu ve onlara bir çözüm bulmaya çalışıyordum.

Lupe'nin peşinden gitmeliydim. Bunun için de bana da bir at lazımdı ama nereden bulabilirdim hiç bilmiyordum. Hem Cata'ya olanlardan sonra eğer ormanın yakınlarında tek başına bir kız görürlerse kesin beni durdururlardı. Belki Lupe'yi çoktan durdurmuşlardı... Derin bir nefes aldım. Çok uzağa gitmiş olamazdı. Tül balo elbisesi ile saf Lupe mi Unutulmuş Bölgeler'e geçecekti?

Pep yanıma gelip başını elime sürttü.

"Ne yapmalıyım Pep? Bunu nasıl düzeltirim?"

Sırtını okşayana kadar elime pençe attı, kızıl tüyleri havada uçuşuyordu. Durdum o da beni başıyla dürttü ama aklımda bir fikir oluşmaya başlayana kadar tüyle-

rin uçuşmasını izledim. İstediğim fikir bu değildi ama başka da yoktu.

Ayağa kalkıp La Hanım'ın kümesinde uyuduğu mutfığa geçtim. Bir bıçak alıp yatak odama götürdüm, saç örgümü elime iki kez dolayıp gerdim. Sonra üst tarafını kesmeye, âdeta doğramaya başladım. Bazı saç telleri bıçak değmeden kırılıp düşüyordu. Sanki saç derime kıvılcımlar değiyormuş gibi acıyordu.

En sonunda örgü kesilip yere düştü. Başım hafiflemiş, dönüyor gibiydi. Erkek çocuğu saçını andırına kadar uzun tutamları kesmeye devam ettim.

Gabo'nun sandığı karşıdaki köşede duruyordu, onu açtım ve kapağı duvara çarparken havaya bir toz bulutu yükseldi.

Öksürerek rengi solmuş keten tuniği ve pantolonu giydim, üzerine de bir ceket geçirdim. El ve ayak bileklerime kısa geliyordu. Çok fazla zaman geçmişti, en son giyildiğinden bu yana bayağı olmuştu. Derin bir nefes alıp cilalanmış metale baktım.

Gabo bana göz kırptı, gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. Ardından ortadan kayboldu, ben de kalbim çarparak ve ağzım kurumuş bir şekilde arkamı döndüm. Babamın kırık yürüme sopasının parçaları Gabo'nun yatağının üstünde, tuhaf ışıklarıyla parlıyordu.

En büyük parçayı alarak eski püskü giysimin içine sardım. Böyle bir şey işe yarayabilirdi. Lupe'nin notunu cebime koydum, madalyonunu ise boynuma astım.
Geliyorum Lupe.

Babam çalışma odasının panjurlarını sürgülemişti. Karanlıkta daire oluşturan iki mum yaktım. Bu bir kurtarma görevi olsa da Unutulmuş Bölgeler'in haritasını çıkarma şansını kaçırmayacaktım.

Babamın kitapla dolu çantasını boşaltarak kartografi aletleriyle doldurmaya başladım; mürekkep, kalem, kâğıt, kilometreleri işaretlemek için bir deri parçası, bir pusula, ayakkabıları ve yırtık haritaları onarmak için ejder ağacı özü, iki matara. Ayrıca Afrik'ten aldığı silahı; ucu diş diş olan yassı, kıvrık metal bıçağı.

En sonunda dikkatle duvardan annemin Joya haritasını aldım. Sıkı bir şekilde rulo haline getirip yumuşak bir kumaşa sardım ve yürüme sopasının parçasının yanına yerleştirdim. Pep bankta oturuyordu.

"Dinle Pep," dedim. Sırtüstü uzanıp karnını okşamamı bekledi. Kediler hiç durumun ciddiyetini anlamıyordular. "Seni bir süre yalnız bırakmam gerek. Fakat arka kapıyı açık bırakacağım ve bir sürü su kabı da koyacağım, iyi olacaksın değil mi?"

Gözlerime dökülmeyen yaşlar batmaya başlamıştı ama Pep'e bir şey olmayacağını biliyordum. İki yıl önceye kadar bir sokak kedisiydi, ayrıca sürekli fare ve kuzgun yakalıyordu. Karnını okşamayacağımı görünce Pep esneyip masadan atlayarak kırık kapının boşluğundan dışarı çıktı.

"Güle güle öyleyse," dedim hafifçe.

Mataralarımı suyla, mutfaktaki tüm kapları da yi-

yecek ve suyla doldurup açık arka kapının yanına koydum. La Hanım, rüzgâr tüylerini uçuştururken uyandı ve kapının mandalını gagalamaya başladı. Tam açacaktım ki sert bir kapı çalışı ön kapıyı itekleyip menteşelerinden çıkardı. Bir sonraki vuruş ise kapıyı yere devirdi.

İki adam kapı eşiğinde duruyordu.

"Kusura bakma," dedi bir tanesi, sesi pek de üzgünmüş gibi çıkmamıştı. "Biz bulduğumuzda da neredeyse böyleydi."

Başımı salladım. Henüz erkek çocuğu sesim üzerinde çalışmamıştım.

"Annen evde mi, oğlum?" dedi diğer adam kibar bir şekilde.

Başımı iki yana salladım.

"Eh, pek sıkıntı yaratmayacağız. Ne kadar tavuğunuz varsa toplamamız lazım sadece."

"Niçin?"

"Vali bir sefere çıkıyor ve..." diye başladı ilki.

"Vali'nin resmi işleri," diye araya girdi öteki. "Stoka ihtiyaç var."

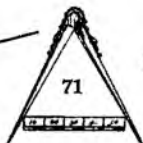
"Sefer mi?"

"Kızı kayboldu. Lupe."

İsmi mideme taş gibi oturdu. Vali, Lupe'nin kaybolduğunu biliyordu. Peşinden gidecekti.

"Tavuk yok," diye viyakladım.

La Hanım tam o sırada gıdaktı.

Diğeri sertçe beni itip geçerken daha kibar olan adam bana özür dileyen bir gülümsemeyle baktı. "Vali Adori'nin emirleri. Bir dakika..." Haritayla kaplı duvarlara ve masaya kaşlarını çattı. "Burası kartografin evi mi? Dédalo'daki?"

Başımla onayladım. "Babam olur."

"Ah." Ben La Hanım'ın kümesinin açıldığını duyar-ken adam yerinde kıpırdandı. "Sana söylendi mi?"

"Ne söylendi mi?"

"Baban, o..."

"Gidelim," dedi mutfaktan aceleyle gelen diğeri adam. La Hanım bana kızgın kızgın bakıyordu.

"Babam neymiş?" dedim, kalbim güm güm atıyordu.

"Tavuğa iyi davranacağız," dedi kibar adam, soru- mu duymazdan gelip La Hanım'ı nazikçe eline alarak.

"Aşçı pek davranmayacak," diye alay etti diğeri.

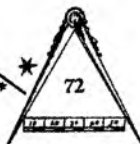
"Sessiz ol!"

Fakat ben dinlemeyi bırakmıştım. Tamamen histen yoksun bir hale bürünmüştüm. Muhafızın babam hak- kında söylemeye çalıştığı neydi?

Beni fısıldayan odada düşünmek üzere yalnız bıraktılar.

Sefer tavuklar olmadan başlamayacaktı.

Eğer bir şekilde tavukların Vali'nin evine gitmesini engellersem, sefer bensiz başlayamayacaktı.

Akşamüstünün geç saatlerinde güneş Vali'nin bazalttan malikânesinin kristallerine vuruyor, onu yanıp sönen bir vahaya dönüştürüyordu.

Bir gece, annemin ölümünün üzerinden çok geçmemişken babam Gabo'yla beni, ay ışığının bu eve vurmasını izlemek üzere uçuruma oturmaya götürmüştü.

İki tür kristal vardır, demişti bize. Biri açık renkli bir taş olan granittir. Ve sizin gibi ikizi vardır, kendisinin karanlık bir hali. Adı 'gabbro'dur. O günden sonra Gabo'yu bir süre "Gabbro" diye çağırıyordum. Hoşuna gitmemişti.

Çantam üst bacağıma vura vura eve yaklaşırken pencerelerin bile parladığını gördüm, Vali'nin erimiş Gromera kumundan yapılma devasa cam tabakaları vardı. Evin ön tarafındaki odalardan biri insanlarla doluydu. Sesler açık pencereden bana doğru süzülüyordu. İki muhafız koyu renk ahşaptan yapılma kapının yanında duruyordu. Bu kısmı hiç düşünmemiştim. Ya hiç kimse beni içeri almazsa?

Açık pencereye doğru süründüm.

"Burada zamanımızı boşuna harcıyoruz, peşinden gitmemiz gerek!"

"...peki kızınızın güvenliğini nasıl garanti edeceğiz?"

"...delilik, yerini bilen kimse..."

Lupe'nin notunu cebimden çıkararak üst tarafını yırttım, böylece geri kalanı şöyle okunuyordu:

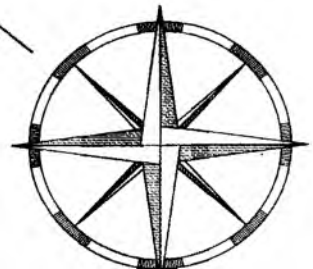
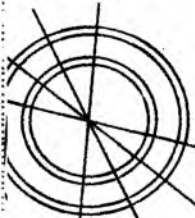
Cata'yı kimin öldürdüğünü bulmak için ormanı
geçmeye gidiyorum. Belki geri döndüğümde tek-
rar arkadaş olabiliriz.

Sevgiler, Lupe

xxxxxx

İçeri göz attım. Vali'nin mavileri içindeki düzinelerce
adamı geniş, süslü oymalı bir masanın etrafında toplan-
mıştı. Kimse benim olduğum tarafa bakmıyordu.

Daha fazla düşünmeden çantamı pencereden içeri
yuvarladım ve arkasından da ben girdim.

BÖLÜM 8

Pencereyi her ne tutuyorsa onu iteklemiş olmalıydım çünkü ben yere iner inmez devrildi. Sert bir şekilde. İçerideki adamlar dönüp bana doğru baktılar. Sessizlik ani ve korkutucuydu, bir mağara kadar derindi.

"Sen de kimsin?" dedi birisi en sonunda.

Sesim çıkmadı. Dizlerimin üzerinde doğrularak yere baktım. Yer, hayvanları ve av sahneleri gösteren halılarla kaplıydı. Dizimi uçmak üzere olan kuğunun boynunun üzerinden çektim.

"Ben..."

"Pencereden içeri mi girdin sen?" dedi bir başkası. Arkadaki ateşin yanında duran adamlardan biri ellerini bıkkınlıkla havaya kaldırdı. "Konuş! Kimsin?"

"Az önce pencereden içeri girdiğine eminim."

Tekrar denedim.

"Ben... bende bu var." Cebimden buruşuk kâğıdı çıkardım. "Lupe'den."

Herkes nefesini tutar gibi oldu.

"Şaka mı bu, oğlum?" diye gümbürdedi kalın, dik-
katli bir ses.

Saçma sapan bir anlığına onun babamın sesi ola-
bileceğini düşündüm ama kalabalık yarılınca Vali ol-
duğunu anladım. Boğazım sıkışıyor, kalbim kulakla-
rımda öyle sesli atıyordu ki Vali'nin de duyacağından
emindim.

Şatafatlı masanın en başında oturuyordu, önüne
kâğıtlar serilmişti ve yüzü evi kadar kararmıştı. O kal-
kınca hemen başımı eğdim. Sadece birkaç gün önce at
arabasında karşısına oturmuştum. Böyle gergin bir za-
manda bana doğru düzgün bakmayacağını umuyor-
dum.

"Bu bir şaka mı dedim sana oğlum."

"Ha-hayır."

"Kızım ne diye sana yazsın?" Sesi kalın ve artık
daha yakındı. Ensemdeki yeni kesilmiş saçlar hava-
ya dikildi. Kemerindeki parlak gümüş ve altın rengi
anahtar öbeğine odaklandım. "Bana değil de sana?
Ben konuşurken yüzüme bak."

Dediğini yaptım. İşkence gibi bir anlığına kara göz-
lerinde beni tanıdığına dair bir işaret gördüğümü san-
dım ama anında kayboldu. Notu uzattım.

Vali kâğıdı dikkatle inceledikten sonra kısık gözlerle
bana baktı. "Kızım ne diye sana yazsın?" diye tekrar etti.

"Kız kardeşim Isabella'ya göndermiş." Vali'nin,

Lupe'nin erkeklerle arkadaş olmasını hoş karşılayacağını düşünmüyordum. "Arkadaşlar. Okuldan," dedim, elimden geldiğince gerçeğe sadık kalmaya çalışıyordum.

"Ve bunu sana kendisi mi verdi?"

"Hayır," dedim. "Evet. Yani... bulmamız için bırakmış. Bulur bulmaz buraya geldim."

"Sahte olmadığına emin misiniz?" dedi birisi abartılı bir şekilde. "Kızınız neden başkasına değil de bu çocuğun kız kardeşine not bıraksın?"

"Sen kimsin?" dedi Vali Adori adamı duymazdan gelerek.

"Gabo Riosse. Kartografin oğluyum."

Vali Adori kaşlarını kaldırdı. "Konumuna göre fazla fikri olan adam."

"Şu anda o düşünceleri pek aşağıda," diye alay etti başka bir adam. "Dédalo'nun derinliklerinde."

Tekrar bir kahkaha yayıldı. Ben gözlerini Vali Adori'den ayırmadım. O da düşünceli bir şekilde nota bakıyordu.

"Sahte değil," dedi kararlı bir biçimde. "Demek ki kızım en azından kendi isteğiyle gitmiş. Bu minnettar olmam gereken bir şey. Ancak konuşarak yeterince zaman harcadık. Kaç tane at toplayabildin Vasquez?"

"Dokuz," diye cevapladı Vasquez.

"Dokuz mu?" diye kükredi Vali. "Dokuz hiçbir işe yaramaz! Kızım kayıp, geniş bir arama ekibi..."

"Efendim," dedi Vasquez dikkatle. "Elimizde olan bu kadar. Gerisi... limanda. Hepsi size aitti."

Adori kafese kapatılmış bir hayvan gibi ileri geri yürümeye, yumruğunu sıkıp kendi kendine mırıldanmaya başladı. En sonunda, "Peki. Dokuz adam o zaman," dedi.

"Atlara bakan çocuğu da almamız gerekecek, hayvanlar hâlâ ürkmüş durumdalar." Geri çekildim. Konuşan babamı götüren adamdı. "Hayvanlara ne oldu hiç bilmiyorum."

Pablo. Onu görme düşüncesi içimi az da olsa ferahlattı.

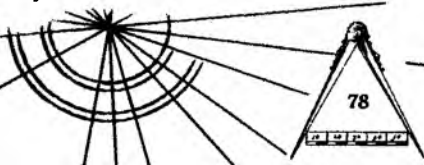
Vali Adori elini duvara vurdu. "Bu kadar sorun yeter! Neyi anlamıyorsun Marquez? Kızım kayıp diyorum!"

Artık sonsuza kadar kayıp olan Cata'yı düşününce göğsüm sıkıştı.

"Ve bu çocuğun babasını da almak gerek," dedi Vasquez soğukkanlılıkla. Vali'nin öfke patlamalarına alışkınmış gibi görünüyordu. "Yol gösteren biri olmadan gidemeyiz. Su, belki de sığınak bulmamız gerekecek. Nereden uzak durmamız gerektiğini..."

Derin bir nefes alıp hızlıca düşündüm. Babam Unutulmuş Bölgeler'e gidemezdi. Sakat ayağıyla at sürmesine imkân yoktu.

"Bunu söyleyeceğinizi tahmin etmiştim, efendim. Babamın kartografi aletlerini yanımda getirdim." Çantayı kaldırdım.

"O sakat? Ata mı binecek?" diye alayla gülümsedi Marquez. Pablo'nun onun yanağında çirkin bir çürük bırakmış olmasına sevindim.

"Başka ne seçeneğimiz var?" diye azarladı onu Adori. "Unutulmuş Bölgeler'de dolanıp kaybolmayı mı tercih ederdin?"

"Ben varım," dedim yüksek sesle.

"Ne?" dedi Adori.

"Ben yol göstericiniz olabilirim, efendim." Odayı kaplayan sessizlikten cesaret alarak konuşmuştum. "Ben daha çok işinize yararım, efendim. Babamdan yani, ayağı sakat olduğundan. Haritam da var, eski bir Unutulmuş Bölgeler haritası, ta..." yutkundum, "unutulmadan önceki zamanlardan kalma." Cümlemi zayıf bir şekilde bitirdim.

Vali bir parmağını kaldırıncı oda sessizleşti. Böcek karası gözleri hâlâ benimkilere bakıyordu.

"Harita okuyabiliyor musun, çocuk? Çizebiliyor musun?"

"Evet, efendim. Babam beni eğitti."

"Kanıtla." Parmaklarını şıklatınca arkasında bir hareketlenme oldu. Küçük bir masa ve sandalye öne getirildi. Sandalye dizlerimin arkasına dayandı ve önüme bir parça kâğıt ile mürekkep konuldu. "Tarlaların olduğu taraftan geldin, değil mi?"

"Evet."

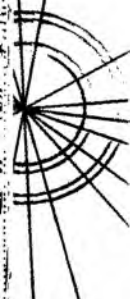
"Bir kartograf olarak yıldızların şu anki konumunu biliyor olmalısın."

Babamın bana ilk öğrettiği şey buydu. Yıldızlar ilk haritalardır ve en kesinleridir. Sana nerede olduğunu pusuladan daha iyi söyleyebilirler, ne' de olsa yıldızların kuş bakışı var. Eğer yıldızları okumayı öğrenebilirsen hiç kaybolmazsın.

“O halde buradan meydana kadar olan yolun haritasını çıkar. Tam olarak ölçeklenmiş binaları, tarla sınırlarını, kuzeyin konumunu, rüzgârın etkisini, yaya ve atla tahmini varış zamanını görmek istiyorum. Başla. Çabuk ol.”

Vali tekrar masaya döndü ve odadakiler beni izlemek için etrafıma toplandılar. İsteddiği şeylerin bazıları bir yön göstericinin işiydi, kartografin değil. Fakat biliyordum ki babam bunu kolayca yapabiliirdi, Dédalo'nun karanlığında bile. Dolma kalemı alıp gözlerimi kapadım, göz kapaklarımın ardından yolculuğu tekrar çizmeye çalıştım. Gece gökyüzü üzerlerinde dans etti, yıldızlar konumları düzeltti. Gözlerimi açıp çizmeye başladım.

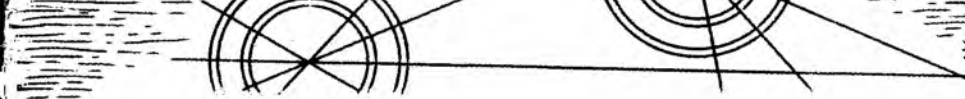
Vali yine konuşuyordu. “Vasquez, ben yokken yerime sen bakarsın.”

“Onur duyarım,” Vasquez pişmiş kelle gibi sırttı.

“Efendim, siz kalsanız daha iyi olmaz mı?” diye sordu Marquez. “Böylesine çalkantılı bir zamanda Vasquez'in Gromera'yı kontrol edebileceğini pek...”

“Çalkantılı bir zaman mı?” dedi Vali buz gibi bir sesle. “Olağan suçluları kapattık. Eğer başka varsa,

Vasquez onları da hapse atacaktır. Yargımdan şüphe mi duyuyorsun Marquez?"

"Elbette hayır,"

"Burada kalmamı mı bekliyorsun?" Adori'nin sesi giderek yükseliyordu.

"Yalnızca söylüyordum..."

"O zaman yapma. Söyleme. Sadece benim söylediğimi yap. Anlaşıldı mı?"

Marquez'in başıyla onayladığını varsaydım çünkü kimse konuşmamış ya da başka bir şey yapmamıştı. Rota ellerimin altında, binaların siyah tomurcukları ve sınırların dallarıyla tabaiba çalıları gibi açıyordu. Denizi yılan gibi geçen, güneydoğudan gelen ve ılık rüzgârı bir karınca izi gibi hatırladığım kadarıyla ekledim.

Vali'nin dikkati tekrar benim üzerime döndüğünde tam çapraz yıldız izlerini çizmeye başlamak üzereydim. "Daha bitmedi mi, çocuk?"

Kâğıt önümden çekilmeden önce alelacele köşesine tahmini zamanı karaladım. Vali soğukkanlılıkla haritayı inceledi, ardından, "Marquez, Ferdinand'ı getir," dedi.

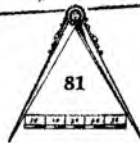
Vali kafasını eğip bana bakarken adam odadan çıktı.

"At sürebilir misin?"

"Evet."

"Emirlere uyabilir misin? Ne zaman konuşacağını, ne zaman susacağını bilir misin?"

Yapabildiğimi göstermek için şiddetle başımı salladım.

Vali Adori topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, kaşları birbirine yaklaşmıştı.

"Kaç yaşındasın?"

Bu beklediğim bir soru değildi. Tam on üç demek üzereydim ki bir şey beni durdurdu. Lupe de on üç yaşındaydı. Eğer gerçek yaşımı söylersem Adori kızını düşünebilir ve gitmeme izin vermeyebilirdi. Pablo on beşindeydi ancak uzun ve iriydi, kendini yetişkin gibi gösterebilirdi. Arada bir yerlerde kalmak en iyisiydi.

"On dört, efendim."

"On dört yaş için küçük görünüyorsun," diye araya girdi Marquez ama Adori başını salladı.

"Zaten Riosse'yi yanımızda götürme fikrini pek sevmemiştim. Adam yaşlı, saygısız ve bacağı sorun olur." Sırtını döndü. "Sen işe yararsın."

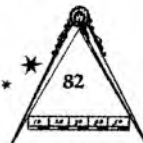
Kendim bile inanmayarak, "Efendim, düşündüm ki eğer sizinle gelirim belki babam da..." dedim.

"Şansını zorlama, oğlum." Vali'nin sesi sırtımdan aşağı bir ürperti inmesine sebep oldu. "Eğer beni hayal kırıklığına uğratmazsan babanı düşünürüz."

Kapı açıldı ve La Hanım'ı alan kibar adamı gördüm.

"Atlara bakan çocuğu getirmek için Ferdinand'la git. Atlara semer vurabilirsiniz." Adama döndü. "Onlara dikkat et. Eğer bir şey denemeye kalkarlarsa ikisini de Dédalo'ya götür. Ayrıca Luis'i de buraya gönder, yanımızda olmasını istiyorum. Hah, ve Ferdinand?"

"Evet efendim?"

"Oğlanın Riosse'yi görmesine izin verme. Aşağıda bir sorun çıkarmasını istemiyorum."

"Evet efendim. Hadi gel, oğlum."

Beni odadan karanlık koridora doğru götürmelerine izin verdim, sesler tekrar yükselmeye başladı. Başarmıştım! Gidiyordum!

Ferdinand koridorda bana eşlik etti. "Neden buraya geleceğini söylemedin, ha? Seni getirebilirdik."

Beni sakinleştirmeye çalıştığını anlayabiliyordum ama gerginlikten tüylerim diken diken olmuştu. Vali'nin evi sanki sonsuzluğa uzanıyordu. Yerler goblenlerle kaplanmıştı; ayak seslerimizi azaltıyordu.

Vali'nin mavisi her yerdeydi. Tavanlar bile gökyüzü gibiydi. Bana boyayı boşa harcamışlar gibi geldi. Babamın hep deniz renklerinin miktarı ile sıkıntısı olmuştu, burada ise Afrik'in nehirlerinin geniş ölçekli bir haritasını boyayabilecek kadar mavi vardı. Duvarların çoğu sert bakışlı adamların ve gemilerin tablolarıyla doluydu. Çok fazla mum vardı, kimse kullanmamasına rağmen eriyip duruyordu.

En sonunda bir koridorun kavşak gibi başka bir koridorla bağlandığı yere ulaştık. Tam ortada ağır metal bir kilitle tutturulmuş kapak şeklinde bir kapı vardı. Dédalo'nun kapısı.

Önünde bir muhafız duruyordu. Biz yaklaşırken kaşlarını çatı.

"Ne oluyor?"

“Çizim odasından seni istiyorlar Luis,” dedi Ferdinand kısaca.

Muhafız bir şey demeden yerinden ayrıldı. Emirlerle sorgusuz sualsiz uymaları ne tuhaf, diye düşündüm.

Ferdinand kemerinden anahtarı çıkarıp kapıyı açmak için öne eğildi, anahtarı yavaşça ve oldukça çaba sarf ederek döndürdü. Sürgüler sesli bir şekilde kaydı.

Adam göğsünü şişirdi, kapı açılırken boynundaki damarlar belirginleşiyordu. Kapıyı yere düşmek üzere bırakırken sestten dolayı irkildi. Aşağıdaki girişten korkunç bir koku yükseldi; çürümüş çöp kokusuydu. Ferdinand’ın lambasının ince ışığında taştan yapılma merdivenin zifiri karanlığa indiğini görebiliyordum. Sadece bakmak bile başımı döndürüyordu.

Ferdinand dikkatle birkaç basamak indi, sonra yalnız olmadığını hatırladı. Durup tekrar yukarı çıktı, kemerinden zincirleri aldı.

“Az kalsın unutuyordum,” dedi zinciri uzatarak.

Bileklerimi birbirlerine bağlayıp zinciri de kalm ayakları olan bir masanın yanındaki duvara çakılmış halkaya bağladı. Dédalo’ya inmeden önce kaç kişi buraya kilitlenmişti?

Lamba nokta haline gelene, Ferdinand aşağıya, babama doğru, benden aşağılara inene kadar izledim.

Etrafıma bakındım, gözlerim masanın altındaki bir şeye takıldı. Büyükçe bir kelebek gök mavisi duvarın üzerinde duruyordu, kanatları açıktı. Yanardöner mor

ve siyah kanatları vardı. Bu boyutta ve renkte bir kelebek daha önce görmemiştim. Çok hızlı hareket etmeye gayret ederek öne doğru eğildim.

Nefesim kanatlarını hışırdatacak kadar yaklaşana kadar kelebeğin camın arkasında ve kalbine bir iğne saplanmış olduğunu göremedim.

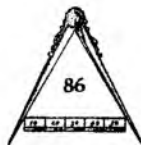

BÖLÜM 9

Pablo'nun yorgun yüzü görüş alanıma girene kadar sırtım kelebeğe dönük bir şekilde masanın bacağına yaslandım. Elleri arkasına bağlanmıştı, kıyafetleri kirliydi. Ayağını sürüyordu, koridorun ışığına adım atarken gözlerini kısarak baktı. Beni görünce gözleri büyüdü ama neyse ki Ferdinand beni zincirden kurtarana kadar bir şey demedi.

Sessizlik içinde muhafızı takip ettik, ahırlara doğru giden küçük bir avluyu geçtik. Ahırda dokuz at sıraya dizilmişti. Bunların Vali'nin normalde kullandığı atlara benzemediğini söyleyebilirdim. Aslında bir tanesinin eşek olduğundan oldukça emindim.

"Siz ikiniz, sorun çıkarmayın. Ben burada olacağım." Ferdinand başka bir kapıyı gösterdi. Yemek kokusu dışarı süzüldü. "Endişelenme, bu senin tavuğun değıl!" dedi bana. "O şuradaki kutulardan birinin içinde. Ayır kutuya koymak zorunda kaldık, diğerlerini

gagalayıp duruyordu." Tahta kutu yığınının işaret etti. Yüzümü buruşturdum. Yalnız olsun ya da olmasın, La Hanım öyle sıkıştırılmayı sevmezdi.

"Şunların hepsinin, şunların üstüne çıkması gerekiyor," diye devam etti Ferdinand, atlara başını sallayarak.

Pablo tek kaşını kaldırdı. "Canlı tavuk mu götürüyorsunuz?"

Ferdinand omuz silkti. "Adamlar taze yemeyi seviyorlar. Ayrıca onları bekletmezdim."

Pablo'nun ellerini çözüp içeri girdi.

Kapı kapanana kadar bekledim, hemen ardından çabucak Pablo'ya döndüm. "Babam iyi mi?"

"Saçını neden kestin?"

"Buraya gelmek için."

Burnunu çekti. "İyi görünüyor."

"Nasıl görüldüğü umurumda değil. Babam nasıl?"

İfadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Sen niye buradasın?"

"O nasıl?"

"Yeterince iyi. Goraz onunla ilgileniyor."

"Ya Masha?"

"İdare eder."

"Emin misin?"

"Baban iyi, Isabella. Kendin için daha çok endişelenmelisin."

Atlari dışarıdaki avluya çıkarmaya başladı. Ben de kuların olduğu tarafa gidip La Hanım'ı bulmaya çalıştım.

"Ne oldu? Hayvanların şey olduğu gece..."

Gözleri parlayarak bana döndü. "Onun bizimle ilgisi yoktu!"

"Onu biliyorum ama nasıl olduğunu biliyor musun..." Koyda olanları anlatmak için doğru kelimeleri bulamadım, onu kızdırmak da istemiyordum. Onu daha önceden tanıdığım kadarıyla asabi değildi.

"Hayır," dedi Pablo. "Ama Dédalo'da diğerleri olay hakkında çok konuştular. Kötü bir şey olduğunu düşünüyorlar."

Burnumdan güldüm. "Eh, tabii ki kötü bir şey."

"Ondan fazlası. Sadece kötü değil." Yutkundü, çenesinde bir kas seğirdi. "Kötü bir alamet. Hayvanları denize koşturacak bir şeyin gelmiş demek oluyor."

Aynı annesi gibi konuşuyordu.

"Goraz'la dışarıdayken sen bir şey görmedin mi?"

Bu sefer de Pablo burnundan güldü. Atlara semer vurmaya başladı, her hareketi düzgün ve daha önce çok kez yapılmış gibiydi. "Sorunun bir kısmı da bu zaten. Bir şey göremedik. Karanlıkta Vali'nin adamları bize yaklaşıp etrafımızı sardılar. Kaçmaya çalışırken az kalsın uçurumdan aşağı düşüyordum." Başını bir kırsağın yelesine yasladığından sesi boğuk çıktı. "Korkunçtu."

"Başka ne oldu? Gemiye nasıl ulaştınız? Korunmuyor muydu?"

Hızla yukarı baktı. "Benim fikrim değildi. Alev bek-

çiyi koya çekti. Eve doğru koşarken yapabileceğimize az kalsın inanıyordum."

"Neyi yapabileceğinize?"

"Vali'yi yakalayabileceğimize."

"Yakalamak mı?"

"Bana yardım edecek misin?"

Sandıkları kaldırıp atlara yüklemeye başladı. Bir tanesini kaldırmayı denedim. Pablo sandığı kucağımdan oyuncakmış gibi alıverdi.

"Ne yapacaktınız? Eğer onu 'yakalasaydınız'?"

"Vali'yi mi? Bilmem." Sıkıntılı bir şekilde yerinde kıpırdandı. "Herkes çok sinirliydi, gaza gelmişti... Galiba onu öldürürlerdi."

"Ama bu hiçbir şeyi çözmezdi. Cata hâlâ ölü olurdu."

"Şimdi olduğundan daha fazla olmazdı."

"Lupe onun peşinden gitti," dedim.

Pablo başını salladı. "Muhafız anlattı. Neden bizimle geldiğini anlamıyorum ama."

"Benim suçum."

"Tartışmanız yüzünden mi?"

"Evet." Yüzümü buruşturdum. "Eğer bulursak Cata'yı öldüren kişiyi öldüreceğimizi düşünüyor musun?"

"Evet." Kesinliği beni irkiltti. "Bu eğlenceli olmayacak Isabella. Cata'nın cesedini gören bazı insanlar bunu yapanın birden fazla kişi olduğunu düşünüyorlar."

Bunu duymak istediğime emin değildim ama korkuyor gibi görünmek de istemiyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu öldürenin bir grup olduğunu düşünüyorlar. Bana hayvanlarmış gibi geliyor. Çok..." Duraksadı.

"Ne?"

"Tam bir kan gölüymüş."

Göz kırpmamak için kendimi zorladım.

"Pekâlâ." Omuz silkti. "Ama ne yapıyor olduğunu öğrense baban seni asla affetmezdi."

"Biliyorum."

"Onlara söylemeliyim." Kapıya yöneldi.

En amansız yüzümü takındım. "Söylemeyeceksin."

"Söyleyebilirim."

"Sen olsan annen yerine giderdin, değil mi?"

"Aynı şey değil..."

"Aynı şey, senin tarlalarda annenin yerine çalışmanla aynı şey."

Bir anlığına duraksadı. "Evet. Fakat ben erkeğim."

"Genç bir erkeksin. E, ne olmuş? Kızlar da maceralara atılabilir."

"Sen hiç maceraya giden kız duydun mu?"

Karanlıkta kızardım. Sadece bir tane duymuştum.

"Arinta."

"Pek de iyi bir kadın kahraman sayılmazdı, değil mi? Onu yediler," dedi Pablo.

"Ne?"

"Ateş köpekleri, sonunda onu yediler."

"Hayır, yeraltında bizi korumak üzere kaldı."

"Çok işe yarıyor," dedi Pablo. "Her neyse, o sadece bir hikâye. Sonunda ne olduğuna senin karar verdiğin bir hikâye."

O gözlerini kırıştırtıp sandıkları kaldırarak atlara yüklemeye dönene kadar birbirimize sinirli bir şekilde baktık. Birden nefesi kesildi ve parmaklarından birini emdi. Kanıyordu.

"Off! Bu tavuk beni gagaladı!"

"La Hanım!" Kutunun çataları arasından içeri baktım. Buğulu bir göz de bana baktı. Rahatlıkla kahkaha attım. "Bunu benim atıma yükleyebilir miyiz?"

"O hangisi oluyor?"

"En küçük olan sanırım."

Pablo gözlerini devirdi. "Sen ve şu tavuk var ya."

Kutunun tepesini açıp at yeminden birazını içine koydum.

Pablo'nun ağzının kenarında sinir bozucu bir gülümseme belirdi. Sonra, "Ne bulacağımızı düşünüyor-sun? Ormanın diğer tarafında?" diye sordu.

Unutulmuş Bölgeler. Kaç kez uyanık bir şekilde uzanıp nasıl göründüklerini düşünmüştüm?

"Daha fazla orman. Arıntara Nehri..."

"Unutulmuş Bölgeler'in gerçek olduğunu biliyorum, sadece onları hiç görmeyeceğimi düşünmüştüm," dedi Pablo. "Ya da ağaçları, nehri olacağını

düşünmemiştim. Bir şekilde hep uydurma gibi görünüyorlardı."

Neyi kast ettiğini biliyordum. Sürgün'den sonraki otuz senenin ardından çok fazla şey değişmemişti ama herkesin Unutulmuş Bölgeler hakkında söylediklerine bakılırsa farklı bir ülke de olabilirdi.

"Sana ne diye sesleneyim?" dedi Pablo.

"Ne?"

"Sana diğerlerinin önünde ne diye sesleneyim? Isabella pek erkek ismi gibi durmuyor."

"Gabo."

Pablo'nun sesi yumuşadı. "Gabo."

Mutfak kapısı gürültüyle açıldı. "Siz ikiniz tamam mısınız?" diye seslendi Ferdinand. "Vali hazır. Atları öne doğru döndürün."

Vali ve diğer beş adam orada, her zamanki mavileri içindeki Senyora Adori ile beraber bekliyorlardı. Vali ona elveda öpücüğü verirken kadının yüzünün yer yer kızarmış olduğunu fark ettim. Başımı eğerek beni kocası gibi, tanımamasını umdum.

Vali kendine beyaz bir aygır seçip diğerlerinin atlarını da belirledi. En küçük atın bana verileceği konusunda haklıydım ama yine de üzerine binmek için fazla kısıydım, o yüzden Pablo üzengiye beni sert bir

şekilde kaldırdı. Elleri kabaydı ve kuru teni kollarıma batıyordu.

At en hafif dokunuşa tepki veriyordu. Sadece birkaç kez at sürdüğüm için kendimi şanslı saydım. Biz tırıs gitmeye başlayınca La Hanım viyaklamayı bıraktı, kuttunun aralığından baktığımda uyuduğunu gördüm.

Sırtlarımızı denize verip boş tarlaları kullanarak kestirmeden gittik. Direkt yavaş yavaş çöken alacakaranlıkta bile önümüzde apaçık görünen ormana yönellidik. Nefesim kesildi. Ormanın dalgalanan, değişen karanlığı biz yaklaştıkça yükselmeye ve katılaşmaya başlarken daha derin nefesler almaya çabaladım.

Bunaltıcı gece hemen çöktü. Sırtım çoktan atın hareketinden ağrımaya başlamıştı, ayaklarım Gabo'nun çizimleri içinde kaşınıyordu. Kırık kapımızın önünde bıraktığım hafif, giye giye yumuşamış sandaletlerime özlem duydum.

Pablo arkadan geliyordu. Atları eyerlediğimden beri benimle konuşmamıştı ve ben de onunla konuşmak için yavaşlamayı göze almak istemiyordum. Marquez sık sık arkasına dönerek yetişmem için bana pis pis bakıyordu.

Adayı boydan boya kat eden nehir Arintara'nın kıyılarına ulaştık, gölgelerin arasından Pablo'ya baktım ama kaşlarını çatıp başını çevirdi. Ben de ona ters ters baktım. Belki erkek çocukları birbirlerine böyle bakıyorlardı.

düşünmemiştim. Bir şekilde hep uydurma gibi görünüyorlardı.”

Neyi kast ettiğini biliyordum. Sürgün’den sonraki otuz senenin ardından çok fazla şey değişmemişti ama herkesin Unutulmuş Bölgeler hakkında söylediklerine bakılırsa farklı bir ülke de olabilirdi.

“Sana ne diye sesleneyim?” dedi Pablo.

“Ne?”

“Sana diğerlerinin önünde ne diye sesleneyim? Isabella pek erkek ismi gibi durmuyor.”

“Gabo.”

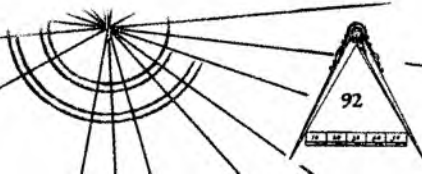
Pablo’nun sesi yumuşadı. “Gabo.”

Mutfak kapısı gürültüyle açıldı. “Siz ikiniz tamam mısınız?” diye seslendi Ferdinand. “Vali hazır. Atları öne doğru döndürün.”

Vali ve diğer beş adam orada, her zamanki mavileri içindeki Senyora Adori ile beraber bekliyorlardı. Vali ona elveda öpücüğü verirken kadının yüzünün yer yer kızarmış olduğunu fark ettim. Başımı eğerek beni kocası gibi, tanımmasını umdum.

Vali kendine beyaz bir aygır seçip diğerlerinin atlarını da belirledi. En küçük atın bana verileceği konusunda haklıydım ama yine de üzerine binmek için fazla kısaydım, o yüzden Pablo üzengiye beni sert bir

şekilde kaldırdı. Elleri kabaydı ve kuru teni kollarıma batıyordu.

At en hafif dokunuşa tepki veriyordu. Sadece birkaç kez at sürdüğüm için kendimi şanslı saydım. Biz tırıs gitmeye başlayınca La Hanım viyaklamayı bıraktı, kuttunun aralığında baktığımda uyuduğunu gördüm.

Sırtlarımızı denize verip boş tarlaları kullanarak kestirmeden gittik. Direkt yavaş yavaş çöken alacakaranlıkta bile önümüzde apaçık görünen ormana yönellidik. Nefesim kesildi. Ormanın dalgalanan, değişen karanlığı biz yaklaştıkça yükselmeye ve katılaşmaya başlarken daha derin nefesler almaya çabaladım.

Bunaltıcı gece hemen çöktü. Sırtım çoktan atın hareketinden ağırmaya başlamıştı, ayaklarım Gabo'nun çizimleri içinde kaşınıyordu. Kırk kapımızın önünde bıraktığım hafif, giye giye yumuşamış sandaletlerime özlem duydum.

Pablo arkadan geliyordu. Atları eyerlediğimden beri benimle konuşmamıştı ve ben de onunla konuşmak için yavaşlamayı göze almak istemiyordum. Marquez sık sık arkasına dönerek yetişmem için bana pis pis bakıyordu.

Adayı boydan boya kat eden nehir Arintara'nın kıyılarına ulaştık, gölgelerin arasından Pablo'ya baktım ama kaşlarını çatıp başını çevirdi. Ben de ona ters ters baktım. Belki erkek çocukları birbirlerine böyle bakıyorlardı.

Nehrin sığ yerinden geçerken fark ettim ki bu benim evden en uzak olduğum yerdii. Hâlâ Dédalo'da olan babamı düşünüp bir pişmanlık dalgası hissettim ama bu hissi hemen geçiştirdim.

Her zaman bunu istememiş miydim? Ortasındaki boş bir alanın çizimi olan Joya haritası babamın çantasında duruyordu. Orada ne olduğunu görecektim. Babam, denizin ötesinde ne olduğuyla fazla ilgilendiğinden kendi adasıyla ilgilenmemiştir ancak bundan pişmanlık duyduğunu biliyordum. Artık onun da görmesi için orayı çizebilirdim. Marquez'in bana baktığını fark edene kadar bir heyecan ürpertisi omurgamdan yukarı yükseldi. Hemen Pablo'nun kaş çatmasına ayak uydurdum.

Sürgün'den beri, orman sınırı yüksek dikenli çalılar ve üzerlerine dizilmiş devasa uyarı çanlarıyla çevrelenmişti. Yaklaştıkça bazı çalıların çiğnendiğini, devasa çanları bağlayan halatların koptuğunu fark ettim. Metalden tepecikler gibi yerde uzanıyorlardı.

"Çalılar bu yöne doğru çiğnenmiş," dedi Marquez. "Sanırım Jorge katillerin Sürgün olduğu konusunda haklıydı."

Vali Adori başını salladı. "Oraya gidiyoruz."

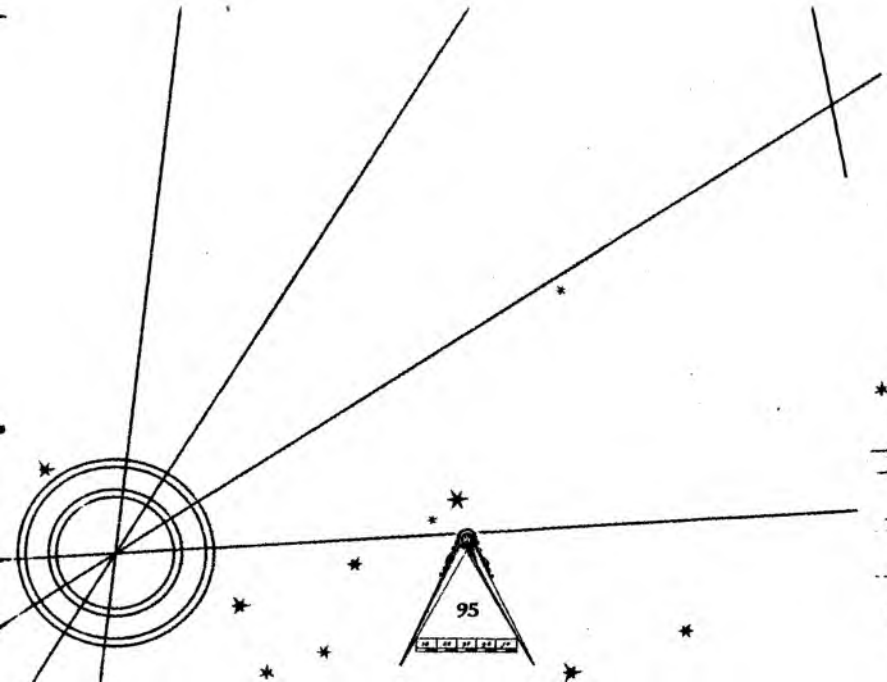
Fakat kimse kıpırdamadı. Yola baktım. Üzerinden bir hayvan sürüsü geçmiş gibi görünüyordu. Babam Cata'nın cesedinde pençe izleri olduğunu söylemişti. Belki bu da ayak izlerinden kurtulmanın bir başka yolu-
luydu?

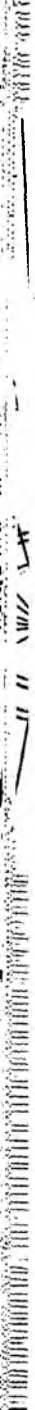

Üzerimizden güçlü bir rüzgâr varmış gibi bir ürper-
ti geçti, sanki neden burada, çöken karanlıkta, Joya'nın
nesillerdir unutulmuş olan kısmına geçmek üzere ol-
duğumuzun yeni farkına varmıştık. Ne olduğu belir-
sizdi, daha önce haritalara geçmemişti ve bir katile ev
sahipliği yapıyordu.

Babamın keskin dişli düz bıçağının ağırlığını çan-
tada hissettim. Onu kullanacak cesareti bulup bula-
mayacağımı merak ettim. Daha kuzgunlara taş bile
atamıyordum. Ardından tekrar Cata'yı ve Lupe'yi dü-
şündüm. Eğer Lupe, Unutulmuş Bölgeler'e girebildiy-
se ben de yapabilirdim.

Adamlara ileri gitmelerini işaret eden Vali Adori
bize sabit kara gözleriyle baktı, sonra da dönüp atını
ormanın içine doğru sürdü.

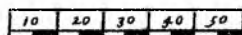
Braque

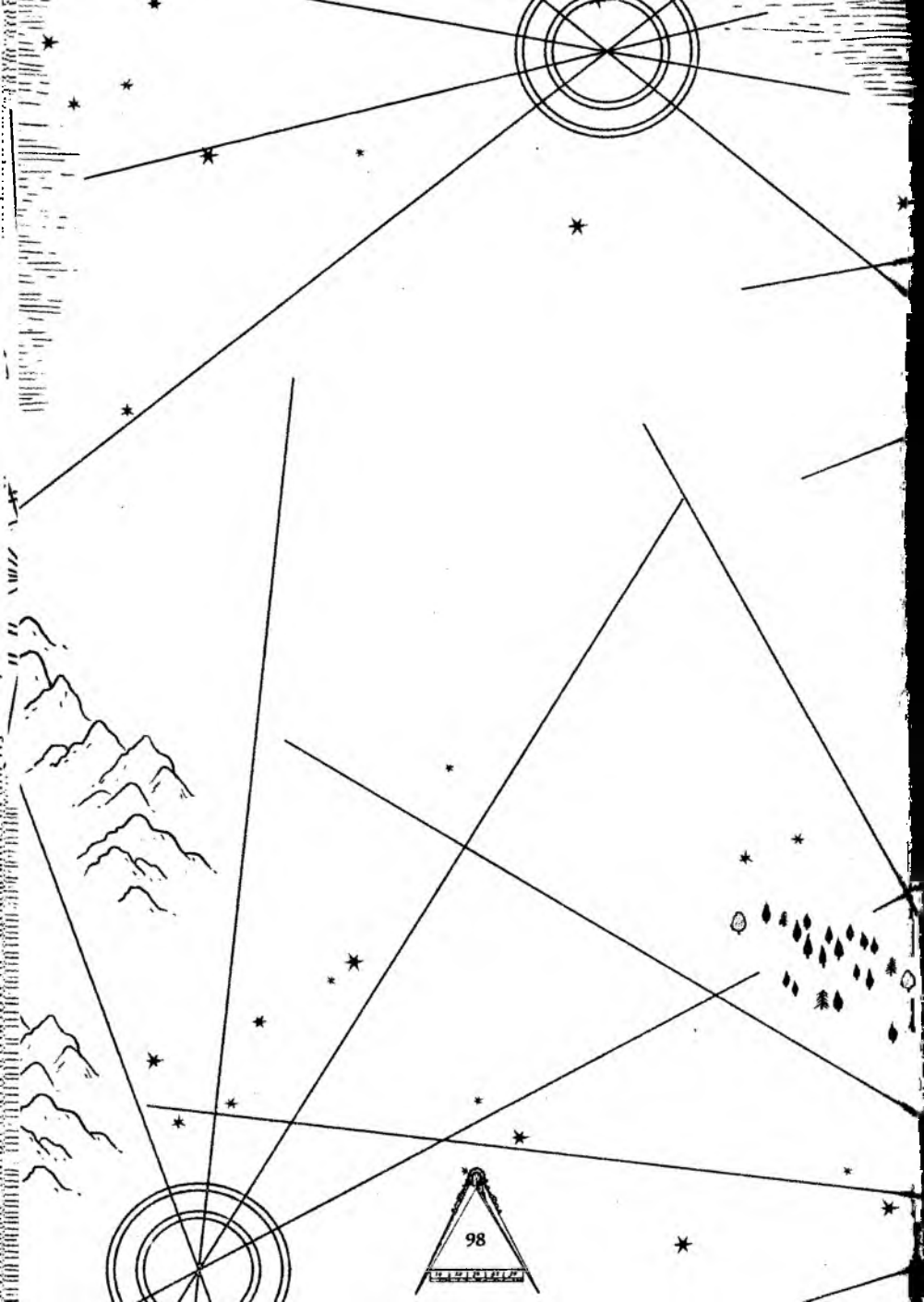
UNUTULMUŞ BÖLGELER

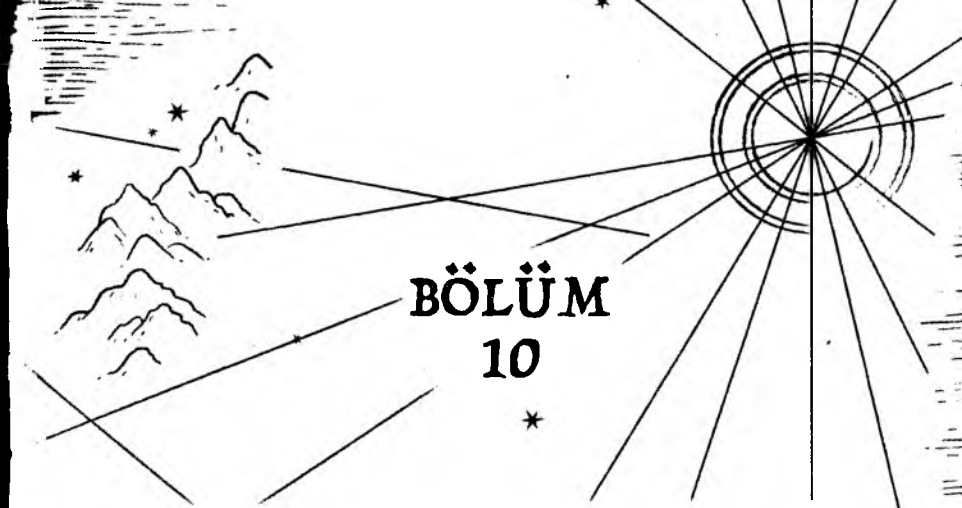
Gris

28° 08' 03" N

17° 14' 27" W

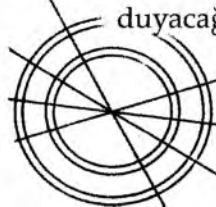

BÖLÜM 10

Ormana sessizlik hâkimdi. Tıpkı su gibi atların boyun-
daki otlar da sesi kesiyordu ve meşalelerin ışığı her
şeyi gölgelere bürüyordu. Adamlarından birkaçı kılıç-
larını bir daldan daha tehlikeli olmayan bir şeye karşı
çektikten sonra Vali Adori onlara meşaleleri söndür-
melerini emretti. Gözlerim hemen alıştı, hatta kolay-
ca görülemeyecek olmamızdan dolayı daha güvende
hissettim.

Yolumuz açıldı, çalıların arasında üzerlerine basıl-
mış otlar ve akmuş bitki özleri dışında bir şey yoktu.
Lupe'yi yalnız ve kararlı bir şekilde hayal ettim. *Sana
içi çürümüş biri olmadığımı göstereceğim.*

Yol bu kadar belirginken yol göstermeme ihtiyaç
yoktu, o yüzden sisin içinden pusulaya baktım. Lupe
için korkuyor olmama rağmen Unutulmuş Bölgeler'de
* olduğum gerçeğini yok sayamazdım. Babamın gurur
duyacağı bir harita yapacaktım.

Atın her uzun adımında avucumun içinde tuttuğum derinin üzerine bir çizgi çektim ve pusula her yön değiştiğini gösterdiğinde bu çizgilerin altına yeni yönü gösterecek bir şekilde kaydettim, babamın bana öğrettiği gibi yıldızlardan yardım aldım. Harita yapımı temelde böyleydi ancak doğru ölçümleri almam için diğerlerinin durup beni beklemeyecekleri kesindi. Haritayı çizmek için hafızama güvenmek zorunda kalacaktım. Gromera'nın dar sokaklarında Lupe için yaptığım hazine avında da böyle yapmıştım.

Elim istemsizce boynuma, tuniğimin altından madalyona dokundu. Marquez gözlerini kısınca dizginlere asıldım. Belki de madalyonu yanımda getirmem o kadar da iyi bir fikir değildi.

Bir süre boyunca hiç kimse konuşmadı. Vali'nin omuzları sabitti, atın hareketiyle bile neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Daha hızlı gitmek istediği ortadaydı ama karanlık ve dar patika bunu imkânsız hale getiriyordu.

Birkaç kilometre sonra atlar daha dikkatli gitmeye, başlarını sallayıp hafifçe kişnemeye başladılar. Adamlar üzengileri hayvanların yan taraflarına dayayarak atları ileri sürdüler. Pablo kışına sertçe vurana kadar benim atım tamamen durmuştu.

Neyin yanlış olduğunu anlayana kadar birkaç kilometre daha geçti. En sonunda Marquez konuştu.

"Ağaçlara ne oldu?"

Durduk. Etraftaki ağaçlar canlı gibi görünmüyordu. Yapraklar dantel gibi ölü dalların üzerinde karar-
mış halde dolanmıştı. Elimi yaprağın arkasına koyarak
bir tanesine dikkatle baktım. Elim içinden, daha koyu
gözüküyordu ve yaprağın damarları avcuma yansı-
yordu. Yakından ağaç gövdeleri kaya gibi görünüyor-
du. Sanki orman fosilleşmişti.

Joya'da orman yangınları görülmedik şey değıl-
di. Babam böyle küçük kayıpların gerekli olduğu-
nu, bunun ağaçların daha yeşil, daha güçlü olmasını
ve daha çok meyve vermesini sağladığını söylerdi.
Gromera'nın arkasındaki bodur ağaçlarla kaplı alan
bile arada sırada yanardı.

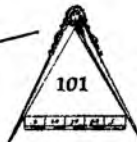
Ama bu?

Bu farklıydı. Yapraklar saplarından iskelet gibi,
kapkara bir halde sarkıyorlardı ama yine de ağaa
bağlılardı. Ağaçlar su yerine karanlıkla beslenirken kı-
rılmış dallardan kara bitki özleri sızıyordu.

Hafif bir esinti açıkta kalan enseme vurdu, burnu-
ma bir koku doldu. Dumandan daha keskin bir şey...
Bana havai fişeklerden sonra Pablo'nun odasına dolan
kokuyu anımsatmıştı.

Lupe ne olduğunu söylemişti? Asya'dan gelen bir
sey...

"Sülfür?" Vali Adori bu kelimeyi sessizce, sadece
kendi duyabileceğı bir şekilde söylemişti ama ölü gece
havasında bize kadar ulaşmıştı.

"Çocuk, buraya gel."

Pablo'ya baktım ama o başını salladı. Vali Adori doğrudan bana bakıyordu. Kısrağımı gergin bir şekilde atının yanına sürdüm.

"Sendeki harita, şu eski olan... böyle bir... değişikliği gösteriyor mu?"

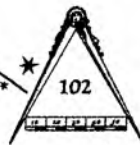
Yakında meşale olmaksızın çantanın içine bakmak imkânsızdı ama babamın kırık yürüme sopasının parçasından yayılan odun-ışığı katlanmış elbisemin ince kumaşının altına kadar sızıyordu. Unutulmuş Bölgeler'in eskimiş haritasını çekip çıkarırken kalın parmaklar kabaca bileklerime dolandı.

Marquez atından inmişti, yüzü çantadan parlayan ışıkla aydınlanmıştı. "Şu... Ne o?" Cevap beklemeden çantanın içine uzandı. Hızlıca sıcaklığını kontrol eder gibi parçaya dokundu, ardından elini çekip Unutulmuş Bölgeler haritasını ve aletleri de ormanın zeminine düşürdü.

Ben parlayan odun parçasını kaldırırken soluk ışığı daha uzağa ulaşıp diğer adamların geri çekilmelerini sağladı. Vali de atından inip kendini sertçe yere bıraktı.

Bacağımı kısrağın üzerinden beceriksizce döndürerek Vali'nin botları tarafından ezilmeden önce kâğıtları ve aletleri toplamak üzere atımdan yarı düşer halde indim.

Yere çömeldim, içimden parçanın bulunmasına izin verdiğim için kendime lanet yağdırıyordum.

"Ee? Ne bu?" diye tekrar etti Marquez parçayı Vali Adori'ye verirken. "Niye böyle parlıyor?"

"Bilmiyorum."

"O zaman nereden geldi?"

"Babamın."

"Ondan önce?" diye sordu Adori.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Ona miras kalmış."

Daha fazla bir şey söylemeden Vali parlak odunu anahtarlarının yanına, kemerinin yanına sıkıştırdı. Uzandım ama Marquez beni omuzlarımdan geriye çekti, parmakları omzuma sert bir şekilde gömüldü. Gözlerim sulandı, gözlerimi kırıştıtarak kolumu indirdim.

Vali bana beklentiyle baktı. Ben de ona baktım.

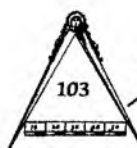
"Harita." Pablo'nun sesi kısıkta ama yine de beni yerimde zıplattı. Atından inmiş, kâğıt öbeğini elinde tutuyordu.

Bir teşekkür mırıldanarak titreyen parmaklarla haritayı arayıp kumaştan kılıfının içinde buldum.

"Ee?" Vali hâlâ bana bakıyordu. "Ağaçlar?"

Parşömeni dikkatle inceleyip başımı olumsuz anlamda salladım. Hiç ipucu yoktu, harita anahtarı yalnızca ormanın ejder ve çam ağaçlarının karışımından oluştuğunu gösteriyordu. Siyah ağaçları haritamda nasıl göstereceğimi merak ettim.

Marquez sabırsızca çık cıkıladı. "Orman ne kadar uzağa kadar yayılıyor?"

Tekrar aşağıya, deri parçasındaki ölçeğe bakıp kontrol ettim. Hatalıydı ama çok da değildi.

"Bu yönde en az otuz kilometre kadar." Batıyı işaret ettim. "Düz gidersek daha fazla."

"Peki su ne kadar uzakta?"

Parmaklarım şelaleyi işaret eden mavi yıldızın üzerine değdi. "Yirmi."

Vali başını salladı. "Bizi oraya götür."

"Ağaçlar azalmaya başlıyor," dedi Marquez. "Çok uzun süre takip edecek bir yolumuz olmayacak."

"Lupe olsa suyu arardı," dedi Vali, Arıntara'nın kurumuş yatağını göstererek.

Hayır, diye düşündüm. Lupe o kadar mantıklı değil. Katili arıyor.

"Efendim," dedi bir cesaretle Marquez. "Sizce de gece durup ilk ışıkla harekete geçsek daha iyi olmaz mı? Kızınızın çok fazla uzaklaşmış olması mümkün değil ve eminim dinlenmek için mola vermiştir."

"Eğer mola verdiyse, bu devam etmek için başka bir sebep Marquez," diye kızdı ona Vali. "Ona yetișebiliriz."

"Adamlar yorgun efendim," dedi Marquez dikkatle. "Eğer tehlikeyle karşılaşırsak gücümüze ihtiyacımız olacak."

"Ya benim kızımın güvenliği?"

"Dinlenmiş adamlar ve atlarla daha iyi hizmet görecektir," Marquez devam etti. "Yarın dörttnala başlayabiliriz, böylece onu günbatımına kadar onu buluruz."

Ben devam etmek istiyordum fakat her göz kırpmasında göz kapaklarım daha da ağırlaşıyordu.

En sonunda Vali geniş omuzlarını dikleştirip hepimize hitaben konuştu.

"Devam ediyoruz." Bakışları adamların mırıltılarını anında kesti. "Daha hızlı devam etsek iyi olur."

Dikkatli bir şekilde kâğıtları ve aletleri çantaya yerleştirdim, haritayı yuvarlayıp kumaşına geri koydum. Gruba tekrar baktığımda çoktan yola koyulmuşlardı. Yalnızca Pablo kalmıştı, atımın dizginlerini tutuyordu.

"Hazır mısın?"

Başımınla onayladım, geride kalmış olduğuna minnettardım. Gülümseme cesaretinde bulunarak dizginlere uzandım. Onun yerine elime bir tomar kumaş tutuşturdu. Elbiselerimi.

"Çantandan düşmüş. Kaldır. Çabuk."

Pablo beni eyere âdeta fırlatıp ben daha yerleşmeden atı ileri doğru itekledi.

"Teşekkürler..."

"Sadece biraz daha iyi taklit yap," diye çıkıştı. "Kimsenin fark etmemesinin tek sebebi dikkat edecek kadar umursamamaları."

Günün aydınlandığı ilk saatlerde manzara daha da tuhaftı. Kara ormanlardan bahsedildiğini daha önce

ne Masha'dan ne diğerk yaşıllardan ne de babamın hikâyelerinde ya da haritasında duymuş ya da görmüşüm. Ağaçların renklerinin kaybolmasını sağlayacak ne olmuştu burada? Bitkilerin böyle büyümesini sağlayan kuraklık olamazdı. Gromera'daki buğdaylar hâlâ altın rengiydi, gri değil.

Birkaç saat daha at üzerinde, atların sesi ve benim her yüz adımı derinin üzerine not almam dışında kesintisiz ve sessiz bir şekilde devam ettik.

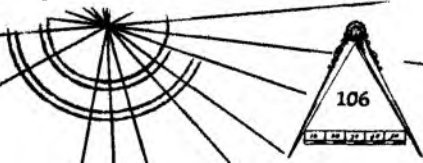
Her çizgi bizi Arintan'a daha çok yaklaştırıyordu. Şelaleye yaklaştıkça midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Pablo ve babam bunun sadece bir öykü olduğunu düşünüyor olabilirlerdi ama Arinta bana hep cesaret vermişti ve şimdi ihtiyacım olan da buydu.

Kalın bir ağaç korusunun etrafından dolaştık, kalbi-me bir şey saplandı. Ortada ne Lupe ne de basamaklı şelale vardı. Yalnızca alçaktan ve tembelce akan Arintara Nehri'nin çatlamış yatağı vardı.

"Bu mu kudretli Arintan?" dedi Vali, sesi küçümsemeyle kalınlaşmıştı. Diğerleri atlardan indiler ama ben atımı ileri itekledim.

Başka bir dönemecin orada, başımın üzerinde taştan bir çıkıntı yükseliyordu. Kenarından zayıf bir sızıntı akıyordu. Arkasında ise, şelale hikâyelerdeki gibi gür aksaydı saklı olacak bir mağara vardı.

Atımdan inerken dizlerim titredi. Dizginleri bir ağaca bağlayarak bata çıka nehre girdim, mağaraya doğru ilerlerken Gabo'nun botları çamura batıyordu.

İçerisi düşündüğümünden daha derindi. Girişi küçük ve alçaktı ancak en karanlık yerinde ayakta durabileceğim başka bir mağaraya giden bir geçit vardı. Hiçbir şey görmeden tökezleyerek ilerledim.

Duvarlar kuru ve tuhaf bir şekilde ılıktı. Taşlar dümdüz uzanıyor olsa da arkadaki duvarda tuhaf yatay çizgileri hissedebiliyordum. Bana Gabo'yla oynadığımız, şarkı söylerken ellerimizi giderek daha hızlı bir şekilde birbirinin üzerine koyup en alttaki eli çektiğimiz ve şarkı bitene kadar elimizi en üstte tutmaya çalıştığımız bir oyunu hatırlatıyordu.

Nefesim kesildi. Gabo'yu özleyince hep böyle oluyordu. Bu sefer izin vermeyecektim.

Açık havaya geri çıkarak elime bir avuç su alıp içtim. Babamın hikâyelerindeki büyümlü şelale gibi değildi belki ama en azından su vardı.

Boş mataramı doldurup çantama, evden getirdiğim dolu olanı ise kemerime koydum. Babam her zaman yolculuklarda eski suyun önce kullanılmasının önemli olduğunu söylerdi, taze olanı içmek ne kadar cezbedici olsa da.

Vali ve adamları nehir kenarına yerleşiyordular. Pablo'nun yanındaki iri bir kaya parçasının üzerine oturdum. "Ne oluyor?" diye fısıldadım.

"Bir şeyler yiyeceğiz. En fazla bir saatliğine duracağımızı söylüyor."

"Sonra?"

Pablo omuz silkti. "Sonra yola devam edeceğiz. Yerinde olsam uyurdum."

Fakat gecedен beri at üstünde olsak ve güneş çoktan doğmuş olsa da birdenbire yorgun hissetmemeye başlamıştım.

Vali biraz uzakta durmuş etrafı inceliyordu. Kızından bir iz arıyordu. Öfkesi ayaklarının altında sıcak kömüre dönüşüyormuş gibi yerinde duramıyordu. Suçluluk duygusu midemi çalkaladı. Vali'nin gözleri bana doğru yönelince hemen başka tarafa baktım.

"Cüceler," diye seslendi Marquez parmaklarını şaklatarak. "Gidip biraz odun getirin."

Çantamı kayanın üstüne yerleştirerek ayağa kalktım. Yalnızca küçük bir çıra bulmayı başarabildim ancak sorun değildi çünkü Pablo ormandan diğerleri gibi siyah olan ejder ağacı benzeri bir sürü dalla dönmüştü.

Adamlar gülüp sırtına vurdular ancak Pablo'nun asık yüzü sabit kaldı. Kısa süre sonra aşçının getirdiği tavuklarla yapılmış bir tencere yahni ısınyordu. Yolunmuş tüylerin yanından geçerken titredim ve ben La Hanım'ı beslerken koku havaya yayılınca onun, evimden bir parçanın burada olduğuna, gagalamalarına bile minnettardım.

Yahni kaynamaya başlarken ben de haritama başlamaya karar verdim. Fakat çantam bıraktığım kayanın üzerinde değildi. Adamlardan biri onu kendininkiyle mi karıştırmıştı? Bakışlarım nehri takip etti.

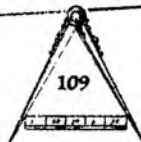
Çanta suyun içinde batıp çıkıyordu. Kalbim kulaklarımda atarak ellerimi suya daldırdım. Ben açarken çanta çalkalandı, parmaklarım tokalarının üzerinde titriyordu. İçindeki kâğıtlar ve kalemler büzülmüş yüzüyordu. Yarı boş bir balık ağı boşaltır gibi çantayı baş aşağı çevirdim.

Babamın yıldız haritasının mürekkebi akıp birkaç boş kâğıdın üzerine geçmişti. Siyah ve maviden oluşan bir karmaşaya dönmüştü ve zar zor okunuyordu. Eğer yıldızların konumunu kontrol edemeyeceksem tam anlamıyla doğru bir harita yaratmak imkânsız olacaktı. Fakat en kötüsü bu değildi. Annemin haritası ıslanmış, birbirine yapışmıştı. Nefesimi tutarak açtım. Şaşırtıcı bir şekilde kolayca açıldı.

Fakat artık hatırladığım harita değildi.

Ormanların çizimleri gitmişti. Onun yerine ortadaki boşluk daha önce ışığa tutuncaya kadar soluk görünen kalın çizgilerle dolmuştu. Dönüp örümcek ağı gibi ya da bir labirentin duvarları gibi kesişiyordu. Aslında baktıkça ne olduğuna daha çok emin oluyordum. Ancak bazı çizgiler geçtiğimiz yerlerin üzerini çiziyordu ve oradaki yollar da gözüküyordu.

Belki de bu Joya'nın eski yerleşimiydi? Çizgiler dışında hiçbir köy işaretlenmemişti, yegâne şekiller ise kenarlarda nokta gibi görünen dairelerdi. Merkezde ise diğerlerinden geniş ve kırmızıyla çizilmiş başka bir daire vardı. Haritadaki tek renk buydu.

Daha iyi görebilmek için ateşin yanına koşup haritayı kaldırdım. Fakat çizgiler kâğıdın içinde mürekkebin suda yaptığı gibi çözünüp sonra kayboldu.

"Hayır!"

Marquez kaşlarını çatarak bana baktı. Çizgileri, kaybolmuş olmalarına rağmen umutsuzca takip edip haritada bulmaya çalıştım. Ormanların tanıdık şekilleri tekrar ortaya çıkıyordu, köylerin adları da öyle. Birkaç saniye içinde harita normale döndü.

Bunu hayal etmediğime emindim ama yine de babamın hikâyelerinden çıkmamış gibi olağanüstüydü. Haritayı değiştiren neydi?

Saklı katman görüldüğünde ıslaktı ve ateşe yaklaştırdığımda eski haline dönmüştü. Şimdi de kuruydu. El yordamıyla mataramı bulup haritanın üzerine su döktüm.

Hiçbir şey olmadı.

Matarayı tekrar tekrar haritanın üzerine devirdim ama hâlâ bir şey olmuyordu.

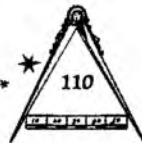
"Hayal falan etmedin," dedim kendi kendime kesin bir biçimde. "Gerçektir."

"Oğlum," dedi Vali Adorni birden konuşup beni olduğum yerde zıplatarak. Başını kaldırdı. "Buraya gel."

Pablo, çabuk ol der gibi kaşlarını kaldırdı.

Vali'ye doğru titreyerek yürüdüm.

"Onu burada bulacağımızı düşünmüştüm. Çok uzaklaşmamış olduğuna emindim." Sesi kısık ancak

tehlikeliydi, biraz titriyordu. "Şimdi hangi yöne? Hangi yöne giderdi?"

Benimle konuşmadığı ortadaydı. Bekledim, haritanın dönüşümü aklımdan yavaş yavaş gidiyordu. Lupe atın onu götürdüğü her yere giderdi. Macera yerini korkuya bıraktığında çok korkmadığını umdum. Onun karanlık ormanda bir yerlerde, katilin de oralar da olduğunu düşününce nefesim kesilir gibi oldu.

"Köyler," dedi Vali daha yüksek, kati bir sesle. "Hangisi en yakını?"

Dikkatle baktım. "Gris, efendim."

Başıyla onayladı. "Gris öyleyse. Bizi oraya götürmek üzere hazır olacak mısınız?"

"Evet, efendim."

"Yeni harita çalışmalarına başladın mı?"

Lekeli yıldız haritasını ve sırlıslık olmuştuk kâğıdı düşündüm. "Başlamak üzereyim, efendim."

"Güzel. Beni seni getirdiğime pişman etme."

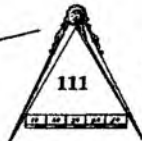
Sırtını dönünce bunun, yanından ayrılabilirim anlamına geldiğini anladım.

"Neymiş?" diye sordu Pablo sessizce.

"Gris'e gidiyoruz. Köylerden biri." Orada ne bulacağımızı merak ettim.

Aşçı kaşığıyla tencerenin yanına vurup, "Hazır!" diye bağırdı.

Vali Adori ilk yiyendi. Ekmeği tencerenin içine batırarak yedi ve o bitirdikten sonra diğerleri yemeğin

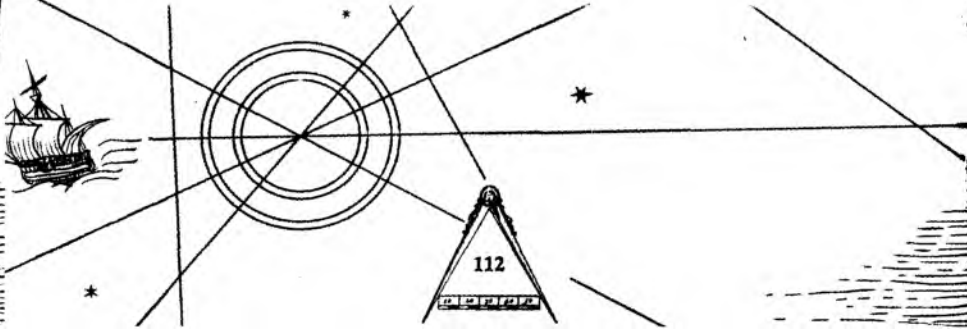
üzerine aklıktan ölüyorlarmış gibi atladılar. Ben, La Hanım bu kadar yakınımdayken tavuk yahnisi yemekte zorlanıyordum ve adamlardan biri yemeğini hızla yerken yemek burnundan çıkınca iştahımı tamamen kaybettim.

Nehrin kenarına geçip harita üzerinde çalışmaya başladım. Mürekkebi, ıslak kalemleri ve ölçüm aletlerini hazırlarken babamın sesi kulaklarımda yankılandı.

İşin sırrı bilmediğin şeyler için boşluk bırakmaktır. Herkes nerede olduğunu çizebilir... ancak bir kartograf gideceği yeri sığdırabilecek şekilde çizmeyi bilir.

Çantayı dikkatlice yakındaki kayalardan birinin üzerinde koyarak en kuru boş kâğıtlardan birini seçtim. Yere yayıp kenarlarına taş koydum, sonra da işaretleme yaptığım deriyi Gabo'nun pantolonunun cebinden çıkarıp her şeyin yanına koydum.

Çizime başlamadan önce sabahın erken ışıklarında bile gölge oluşturan ağaçların etrafına baktım. Bana bakan bir şeyin olmadığını hayal etmeye çalıştım. Derin bir nefes aldım, kalemin ucunu tuniğimin kumaşıyla kuruttum, siyah mürekkebe batırdım ve yaşadığım adanın yeni haritasını çizmeye başladım. Burası unutulmuş olarak kalamazdı.

BÖLÜM

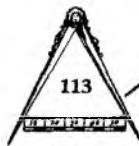
11

Annemin haritasının yardımıyla onları Gris'in kuzey-batısına götürdüm ve Lupe'nin babasıyla aynı içgüdü-
lere sahip olup ormandan çıkıp kıyıya geri döndüğün-
nü umdum.

"Sakin kaybolmamıza sebep olma, cüce," dedi Mar-
quez küçümseyerek. Yolu takip ederken parmaklarım
titredi.

Şelaleden düşüp ağaçları kırarak atların kolayca ge-
çebileceği bir kanal oluşturan taş yığınına takip ettik.
Gri taş duvar sağda, uzun gri ağaçlar solda olunca bir-
kaç saatlik bir klostrofobiyle başbaşa kalmıştık. Gök-
yüzü bile anormal bir biçimde pusluydu. Tüm dünya
küle bulanmış gibiydi.

En sonunda orman gözden kaybolmaya başladı,
biz de geniş çakıl taşlı sahile ulaştık, denizin metalik
ışığı önümüze serildi. Ormandan sonra oldukça ya-
tıştırıcı bir etkisi vardı. Ayrıca sadece açık ağaçlığın

bulunduğu tek bir tarafa dikkat etmemiz gerekeceği anlamına geliyordu.

Kıvrık koy sayesinde uzaklıkları belirlemek daha kolaydı. Yüze kadar yavaş yavaş saymak kolaylaştı, o yüzden aklım bazen babama, daha çok da Cata ve Lupe'ye kaydı. Sahil gün ışığında gümüş rengiydi ve atlar yer değişikliğine alışana kadar toynaklarıyla su sıçratıyorlardı.

Ufka doğru, denizin üzerinde şimşekler çakıyordu ancak o kadar uzaktaydı ki gök gürültüsünü duymıyor, sadece dönen bulutları ve aniden çakan şimşekleri görebiliyorduk. Büyük-büyük-büyükbabam Riosse'nin teknesini taşıyan fırtınayı düşündüm ve vahşi denize o kadar açılmış mıydı diye merak ettim.

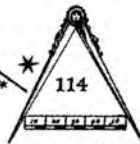
Gerçekte hepsi birbirine bağlı, aynı suyun devamı olsa da burada okyanus daha farklı görünüyordu. Babam gibi kartograflar, kâşiflerin ve tacirlerin kendi bölgelerini belirlemeleri daha kolay olsun diye buraları kâğıda aktarmıştı. Tıpkı Vali'nin Joya'yı kendisinin olarak belirlemesi gibi.

Vali Adori bizi, haritaya göre Gris köyü olması gereken yerden yarım kilometre ötede durdurdu.

"Pekâlâ beyler, tetikte olun. Marquez, sen benimle öne gel."

Marquez öne çıkıp yanımızdan geçerken, "Yolumdan çekilin," diye tersledi.

"Yavaş ilerleyip sonra atağa geçeceğiz," diye devam

etti Vali Adori. "Böylece kızımдан başka birine rastlarsak onları savunmaya geçirip kaçmalarını sağlayacağız. Ben aksi bir emir verene kadar atlarınızda kalın. Eğer gruptan ayrılırsanız bu tepeyi takip edip nehrin yanında bekleyin. Anlaşıldı mı?"

Adamlar başlarını onaylayarak salladılar. Pablo'nun suratı asıktı, eli küçük bıçağının üzerinde gergin bir şekilde duruyordu. Vali bize gelmemizi işaret etti. Topuklarımı bastırdım. Kısarak burun deliklerinden soluyarak ileri gitti.

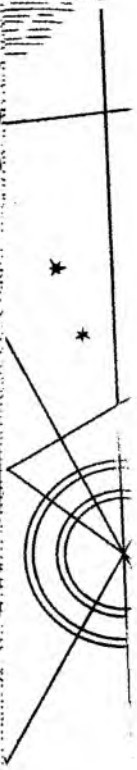
Atlar tırıs gitmeye başladılar. İleride, kemerli bir duvar köyün girişini gösteriyordu. Vali Adori mahmuzları atın yanlarına vurdu. Marquez'in de atına kırbaç vurduğunu duydum.

Dizginleri çekip Pablo'nun dediği gibi eyerde öne doğru eğildim. Atlar dörtlüye koşmaya başladılar ve adamlar bağırırken kanımın damarlarımda dolaştığını hissettim. Kemerin üzerinden geçtik, ilerideki şeyi gördüğümde boğazımda bir çığlık boğuldu.

Köy gitmişti.

Geriye yalnızca çamur duvarların ufalanmış parçaları ve yıkılmış sokaklar kalmıştı. Bir kapı eşiğinde güneşten yanmış bir yetişkin iskeleti vardı, kolu ve eli daha küçük bir kemik yığınının doğru uzanmıştı. Kemikleri başka bir şey olarak hayal etmeye çalışırken kollarım ağırlaştı. Enseme bir gölge düştü ancak arkamda Pablo'dan başka kimse yoktu.

Vali atını aniden durdurup hemen ardından yere indi. Köy dümdüz olmuştu, tek bir bakışta burada yalnız olduğumuz anlaşılıyordu. Deniz, evlerin arkasından mırıldandı, adamların tuniklerindeki mavi etraftaki tek renkti. Kemikler ve kil, botların ve toynakların altında çatırdadı ama ben bir şeye basmamaya dikkat ettim.

Hep birlikte atlarımızı bir zamanlar Gromera'nın-ki gibi olan köy meydanına sürdük. Merkeze ulaştığımızda bir ses çınladı.

"Durun!"

Hâlâ atının üzerinde olan Pablo'ya doğru döndük. Yeri işaret etti. "Bakın."

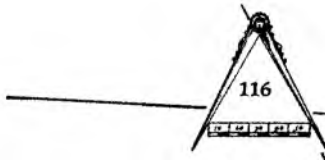
Baktığı yere odaklandık. Ayaklarımızın altında kalın siyah bir çizgi vardı. Etrafıma bakınca Vali'nin durduğu yerde onunla kesişen bir başka çizgi olduğunu fark ettim, kareyi yarıya bölen bir X şeklindeydi. Çarpının etrafında ise beyaz tohumlar vardı.

X'i oluşturanın kurumuş kan olduğunu anlayınca geriye doğru kaçtım. Diğer adamlar da bağırıp çarpıdan uzaklaştılar, atlarını yanlarında sürükleyerek ayaklarından toz kalkmasına sebep oldular. Soluk renkli nesneler tohum falan değildi.

Dişti.

Vali bir adım atıp dişlerden birini eline aldı, incelemek için eldivenli elinin üzerine koydu. Bir sessizlik çöktü.

Pablo atından inip yanımda durdu. O kadar yakı-

numdaydı ki Masha'nın giysilerini yıkadığı lavantanın hafif kokusunu alabiliyordum. Vali'nin konuşmasını beklerken acımasız gri gökyüzüne baktım.

En sonunda, "Bunlar insana ait değil. En azından benim gördüğüm insan dişlerine benzemiyor," dedi.

Elini kaldırıncı Marquez yanına gitti. İkisi de diş incelediler, ardından Marquez de eline alıp başını salladı.

"Ağır da," diye katıldı.

Diş elden ele geçti. Çıplak elime almak istemediğim için ben ona Jorge'nin avucundayken baktım. Köpek dişine benziyordu ama daha keskindi ve tırtıkları daha düzensizdi. Dişeti çürümüş gibi kökü siyahtı. Yutkunup başka tarafa baktım.

"Burada ne olmuş?" Marquez neredeyse kendi kendine konuştu.

Etrafa bakındım. Molozlar ve kemiklere bakılırsa köy ve sakinleri yıllar önce yok edilmişti. Fakat bu çarpının yıllarca burada kalması mümkün müydü? Gromera'nın sokaklarını dolduran kuzgunlar kesinlikle burayı deşerlerdi.

Bir şey yerine oturdu. Çatıları ve uzaktaki ormanda kalanları tarayınca Unutulmuş Bölgeler'e girdiğimizden beri tek bir kuzgun görmediğimi fark ettim. Aslında hiç hayvan görmemiştim. Ne bir zamanlar ormana hastalık gibi yayılmış olan kurtları ne geyikleri ne de babamın eskiden adada çok fazla olduğunu söylediği yaban domuzlarını. Ötücü kuşlar gibi kuzgunlar da gitmişti.

"Pablo..." Tam Pablo'nun arkasında bir şey hareket ederken döndüm. Bunun bir gölge oyunu olmasını umarak o noktaya odaklandım. Fakat yine hareket etti, bu kez atlara doğru. Yere yakın, en az arkadaki uçurumlar kadar koyuydu, yavaş, sallanarak yürüyordu.

Korku hücum etti ve ayaklarım ipleri kesilmiş gibi birden serbest kaldı.

"Orada!"

Vali'nin adamları hızlı tepki verdiler, X'in merkezinde sırt sırta vererek herkesin silahı hazır halde dışarıya baktığı bir çember oluşturdular. Hiçbir şeyin kıpırdamadığı bir an oldu. Sonra ormandan dökülürcesine geldiler.

Bir anda etrafımız çevrilmişti, görüşüm kırık duvarlar ve gölgeler tarafından kısıtlanmıştı.

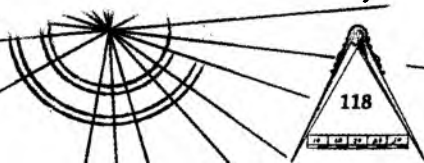
"Vali'yi koruyun!" diye bağırdı Marquez.

Elimi çantanın içine daldırıp babamın silahının kabzasını kavradım. Bıçağı çekerken çantanın yere düşmesine izin verdim.

Çok erken bir hamle sayılmazdı. Geriye düşerken koyu gri bedeni sadece bir anlığına görebildim. Bıçağım la havayı yardım.

Gürültü arttı. Vali emirler yağıdırıyor, tavuklar aşçının eyerine bağlanmış kafeslerinden ciyâklyordu. Atlar kışniyordu, panik içindeyken sadece gözlerinin devrilmesini görebildim.

Dirseklerim ve dizlerim yere kilitlenmişti, biri boy-

numu tırmalıyordu. Yuvarlanıp kurtulmaya çalıştım ama saldıran beni bırakmadı. Başım altımdaki dış yığının bastırılırken kafa derime bir ağrı girdi.

Arkamdan bir yerlerden biri ismimi söylüyordu, Gabo'nun değil, benim ismimi ve biraz sonra yaratık Pablo'nun onu çekip fırlatmasıyla üzerimden çekilmişti. Pablo elinde parçalanmış bir kapıyı tutup Marquez'e saldıran gölgemsi bulanıklığa doğru savurdu.

Başka bir yaratık üzerime sıçradı, kuyruğunu ya da bir sarmaşığı boynuma doladı. Kıvrılıp vahşice bıçağı salladım. Sarmaşığı daha da sıkkan pençeleri, hayır eli burktum ama çizilen parmaklarım saldıranın başka bir sarmaşık ya da dikenine yakalandı. Kurtulunca bıçağı kaldırdım.

Bıçağın saplanıp eti ayırması korkunç bir hissi beraberinde getirdi. Göğsümdeki ağırlık birden kayboldu. Ağzımda kan tadı vardı ama bana ait değildi.

Ayağa kalktım, ayağa sıçramaya hazırdım ancak onun yerine meydanın karşısından gelen koyu kırmızı bir iz gördüm. Pablo yakınlarda iki büklüm olmuş, nefes nefese kalmıştı. Vali bıçağını toprağa sildi. Marquez'in bir gözü şişiyordu, kıyafetleri paramparça olmuştu.

Saldırı başladığı kadar hızlı bir biçimde sona ermişti. Kulaklarımın çınlaması yavaşça kayboldu, madalyon göğsüme sertçe bastırıyordu.

"Kayıp var mı Marquez?" dedi Vali Adori.

"Herkes burada, Vali."

Aşçı, olmayan atının ipinin yanında duruyor, hızlı ve sessiz bir biçimde, "Tavuklarım. Tavuklarım. Tavuklarım," diye söyleniyordu.

Kalbim sıkışarak arkamı döndüm. Kahverengi at gitmişti, La Hanım'ın kafesi de ortalıkta yoktu.

"Neydi onlar?" dedi Marquez, yere tükürerek. "Sürülmüşler mi?"

Vali bir ipucu bulmaya çalışarak köye bakındı. "Hayvan değil de insan olduklarına emin olabilir miyiz?"

"Yanımıza çok hızlı geldiler," dedi aşçı, gözleri kocaman olmuştu.

"Üstünlükleri vardı," dedi düşünceli bir sesle Vali Adori. "Niye geri çekildiler?"

Pablo'nun uzattığı elini tutacakken yumruğumdan bir şey düştü. Aşağı bakınca hava ciğerlerimi terk etti.

"Isabella?" dedi Pablo hafifçe ama ona bakamazdım, bakamıyordum. Yerde uzanan, kanla ve dişlerle darmadağınık şeye bakıyordum. Madalyon boyutunda bir yumru boğazıma takıldı.

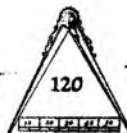
"O ne?" dedi Pablo. Eğilip kaldırdı.

Geniş avucunda ince bir bileklik tutuyordu, koparttığım yerdeki ucu yırtık pırtıktı. İplerin arasına dolanmış parlak, altın bir iplik vardı.

"Lupe'nin bu."

"Ne?"

"Lupe'nin bu," diye tekrarladım. "Doğum günü için yapmıştım."

"Emin misin?" dedi Pablo sesi kısılarak.

"Evet," dedim, gözlerimi onunkilerle buluşmaya zorladım. "Ben yaptım. Bileğine bağlamıştım."

Boynumda bir sarmaşık, kurtulmak için tırmalıyorum.

"Cüceler. Yola koyulmalıyız," dedi Marquez yanımdan geçerken.

Diğerleri çoktan geri kalan atları çözmüşlerdi. Benimki ve aşçınınkinden başka bir at daha kayıptı.

"Gabo bir şey buldu," dedi Pablo.

"Neymiş?" diye sordu Marquez.

Sesimin titrememesi için uğraştım. "Bileklik."

Marquez aşağı doğru baktı. "Bu mu?"

Bilekliği Pablo'nun avucundan itip yere attı, ipi bo-
tuyla yere sürttü.

"Yapma!" diye bağırdım. "Bu Lupe'nin!"

"Lupe'nin mi?" Vali'nin sesi meydanın karşısından geldi. Kırık dökük evlerin arkasından aşır gelen deni-
zin sesi bile kesildi.

"Bu döküntü," dedi Marquez, bileziği Vali Adori'ye doğru tekmeleyerek. "Oğlan bunun kızıma ait oldu-
ğunu düşünüyor gibi."

Vali uzunca bir süre konuşmadı. Bilekliğin yanına eğildi. Nefes alıp verişini duyabiliyordum. Başı eğik bir biçimde altın ipliği parlayan uzun sicime elini sür-
dü. "Öyle mi?"

"Efendim?" dedi Marquez.

"Bunun ona ait olduğundan nasıl emin olabilirsin?"

Vali bana keskin bir bakış attı.

"Ben... Kız kardeşim bunu onun için yaptı."

"Isabella mı?"

Göz kırpmamaya çabaladım. "Doğum günü için."

"Nereden buldun peki?" diye sordu Marquez.

"Saldıranlardan biri takıyordu."

Vali birdenbire ayağa kalktı. "Onları takip etmeliyiz."

"Efendim, nerede ya da ne olduklarını bile bilmiyoruz."

"Korkaklar. Bir çocuğu kaçırmak..."

"Eğer Sürülmüşler'se, onlardan uzak durmamız gerekir."

"Kızım yanlarında."

"Efendim, öyle olduğunu..." diye başladı Marquez.

Vali birden bıçağını çekip Marquez'in boynuna dayadı. Nefesimi tuttum, yanımda duran Pablo ise küçük bir adım geri çekildi.

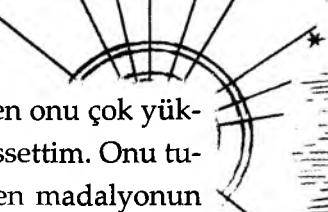
"Ortada ceset yok Marquez. O yüzden bu düşüncüyü bitirmemeni öneririm." Bıçağı daha sert bastırdı.

"Anlaşıldı mı?"

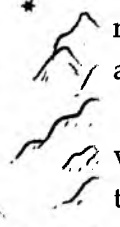
Marquez başıyla onayladı. Vali Adori etrafta dolaşmıştı. "Güzel. Başka sorusu olan?" Kimse konuşmadı. Gözleri çıldırmış gibiydi. "Herkes atlarına."

"Efendim," dedi Pablo tereddütle. "Atlardan bazılarını aldılar. Aşçınınkini, Gabo'nunkini."

"Atlari olmayanlar geri dönsünler. Haritacı çocuk dışında." Adori bana baktı. "Sana ihtiyacımız var."

Lupe'nin bilekliğini cebime koyarken onu çok yüksek bir yerden duyuyormuşum gibi hissettim. Onu tuniğimin üzerinden göğsüme bastırırken madalyonun ağırlığı boynumdaydı.

"Çürük"ün ona söylediğim son şey olmasına izin vermeyecektim. Korkak olduğu konusunda yanılmıştım. Ona cesur olduğunu söylemek istiyordum. Onun kadar cesur olmayı dilediğimi söylemek istiyordum.

Grup yedi kişiye düştü. Kıyafetlerine kan bulaşmış olanlar üzerlerini değiştirdiler. Vali, Marquez'e kendi kraliyet mavisi pantolonunu ve tuniğini vermek zorunda kaldı.

"Şimdi kime Vali demeliyiz?" diye şakalaştı Jorge, Adori'nin yüzünü görünce kahkahası boğazında takıldı.

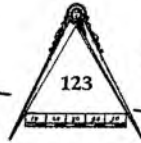
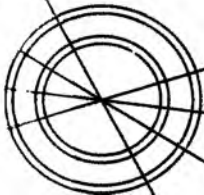
Geri kalan atlara bindik. Ben, Pablo'nun arkasına tırmandım, kollarımı beline dolamaya utanıyordum ama beni zorladı.

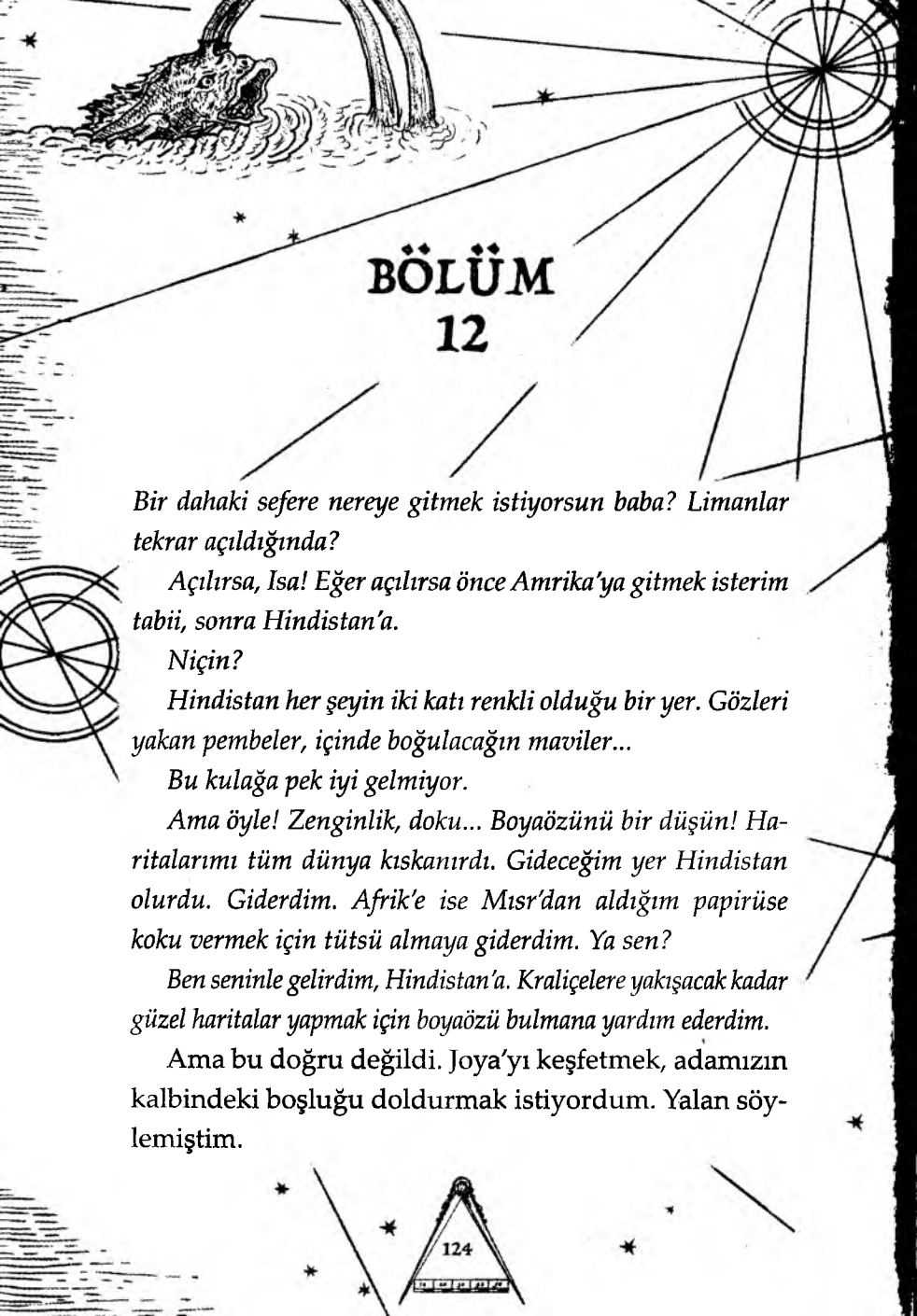
Kemikler köyünü uzaktan izlemek üzere arkamızı dönerken harita malzemelerimi çıkarıp uzaklığı işaretlemeye devam ettim.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Pablo kibarca. "Dinlenmelisin."

Umursamadım. Bunu yapmak zorundaydım. Kalem, dünyadaki en gerçek şeymiş gibi geliyordu.

Lütfen, Lupe. İyi ol.

BÖLÜM 12

Bir dahaki sefere nereye gitmek istiyorsun baba? Limanlar tekrar açıldığında?

Açılırsa, Isa! Eğer açılırsa önce Amerika'ya gitmek isterim tabii, sonra Hindistan'a.

Niçin?

Hindistan her şeyin iki katı renkli olduğu bir yer. Gözleri yakan pembeler, içinde boğulacağın maviler...

Bu kulağa pek iyi gelmiyor.

Ama öyle! Zenginlik, doku... Boyaözünü bir düşün! Haritalarımı tüm dünya kıskanırdı. Gideceğim yer Hindistan olurdu. Giderdim. Afrik'e ise Mısır'dan aldığım papirüse koku vermek için tütsü almaya giderdim. Ya sen?

Ben seninle gelirdim, Hindistan'a. Kraliçelere yakışacak kadar güzel haritalar yapmak için boyaözü bulmana yardım ederdim.

Ama bu doğru değildi. Joya'yı keşfetmek, adamızın kalbindeki boşluğu doldurmak istiyordum. Yalan söylemiştim.

İşte şimdi de buradaydım. Etrafıma, rüzgârda sallanan simsiyah ağaçlara, geniş kumsala bakındım, burayı babamın Hindistan'ı hayal ettiği gibi uzak ve büyüğü bir yer olarak hayal ederdim. Fakat bedenim ağrıyordu ve Lupe'nin bileziği cebimde kopmuş halde duruyordu. En azından babam burada değildi. Sakat ayağıyla büyük ihtimalle sürekli ilerleyişimize ya da yaşadığımız saldırıya ayak uyduramazdı.

Ya da, dedi kısık bir ses, belki de uydururdu. Belki de haksızlık ediyor ve yapabileceklerimi abartıyordum. Belki de bu sefere katılmak istemekte bencildim. Belki de yalnızca aptalcaydı.

Enseme tekrar bir gölge düştü ama arkamı dönersen kimseyi bulmayacağımı biliyordum. Örgüm olmadan başım daha yumuşakmış, daha korumasızmış gibi hissediyordum. Pablo'nun sırtına yaslandım.

Her şey bir şekilde birbirleriyle bağlantılı olmalıydı. Sadece Cata değil, ayrıca tıpkı ötücü kuşlar gibi kaçan koydaki hayvanlar da. Yok edilmiş köy. Saldırı. Bağlantı orada bir yerde olmalıydı ama aynı örümcek ağı gibi zihnimin köşelerinde parlıyorlardı.

Saatler geçtikçe manzara değişti, ıssız köyden başka ıssız köye geçtik ve üçüncü günün öğleninde dünya farklı bir yermiş gibi göründü. Pus kalkmıştı, yakıcı güneş sırtlarımıza vuruyordu. Deniz seviyesinden yüksekteydik, o yüzden solumuzda bir uçurum vardı ve Marquez'in şapkasını uçuracak kadar güçlü

rüzgârlar suyu kayalara öyle sert vuruyordu ki yanaklarım sızıyordu.

Vali, her gece birkaç saat dinlenmemizi emretmek dışında konuşmuyordu, karanlıkta rüzgârın uğultusuyla herkes kötü uyuyordu. Omuzları düşmüştü, benim gibi göğsünde bir ağırlık, boğazında bir düğüm hissediyor muydu, merak ettim.

Madalyon ağır bir şekilde boynumdan sarkıyordu ama onu çıkarmayacaktım. Lupe'yi bulana kadar çıkaramazdım. Rüzgâr atların yelelerini havalandırıyor ve gözlerimin yanarak sulanmalarına sebep oluyordu. Ağaçların arasından düşen akşamüstü güneşi huzmeleri etrafı aydınlatıyordu.

Çok geçmeden fazla uzamış, belli ki terk edilmiş tarlalara doğru ilerliyorduk. Bir sonraki köye yaklaşıyor olmalıydık. Güneş ufka iniyordu, rüzgârın sürekli saldırsı atlar için olduğu kadar bizim için de yorucuydu.

Öfkeli deniz rüzgârları, *Carment'in etrafına Donmuş Çember'den eser*, diye açıklamıştı babam, annemin haritasındaki rüzgâr izini takip ederek. *Ekinler yatay olarak büyür ve söylentilere göre Carmentler sanki hava akımlarının karşısında eğilirmiş gibi yere yakındır. Hepimiz etrafımızdaki şeylerin ürünleriyiz. Hepimiz tenimizde hayatlarımızın haritasını taşıyız, yürüyüşümüzde ve hatta büyümümüzde.*

En sonunda eğimin tepesi binalara dönüştü. Bunlar eğilmiş, düzensiz yıkıntılar değil, normal evlerdi.

"Efendim," dedim dikkatle. "İzler döngü oluşturuyor."

"Haklı," dedi Marquez. İzler, terk edilmiş Carment köyünün dış sınırlarını çevreleyip sonra dönerek eğimden aşağı, uzaktaki ormana doğru düz bir çizgi halinde geri dönüyordu.

Ağaç çizgisini inceledim. Omurgamdan buz gibi bir korku geçti. Ya şu anda bizi izliyorlarsa?

"Galiba burada dursak iyi olacak, efendim," dedi Marquez, Vali araya giremeden. "Adamlar yoruldular, atların da dinlenmesi gerek."

"Önerin ne?" diye tersledi Vali Adori.

"En iyisi köyün güvenli olduğundan emin olmak, bir bekçi koymak ve onları ilk ışıkla takip etmek," dedi Marquez, sesi öyle kısık ki duymak için kendimi zorlamam gerekmişti. "Ormandaki şansımıza pek güvenmiyorum."

Vali homurdanıp bana döndü. "Çocuk, şu izler nereye gidiyor?"

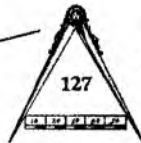
Merkezde herhangi bir detay olmadığını bilsem de annemin haritasını kontrol ettim. "Marisma'ya, efendim."

"Bataklığa mı? Köy yok mu?"

"Bu haritada yok, efendim."

Vali yumruğunu duvara savurarak çamuru çatlattı. İrkildim, Pablo bize doğru bir adım attı ama Vali yalnızca daha fazla emir verip uzaklaştı.

Atlarımızı bir oluğa bağladık. Biz sessiz köye girerken Pablo onları beslemek üzere geride kaldı. Ben gru-

bun tam ortasındaydım, elim bıçağın kabzasındaydı ancak hiçbir şey olmadı. Burada bizden başka kimse yoktu.

Carment hiç beklediğim gibi değildi. Gromera'nın tam tersi gibiydi, sahil aşağıya doğru değil de yukarı doğruydı. Kapılar bile bizimkinin tam tersi yönde açılıyordu. Bazı evler Pablo'nunkiyle benimkinin birleşimi kadar büyüktü, koyu renk ahşap kapıları vardı.

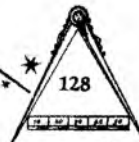
Bir tanesinden kalın bir örümcek ağı temizledim. Kapının dalga şeklinde oymaları vardı. Biraz daha sildim ve tam ortasında yelkenleriyle geniş bir gemi ortaya çıktı. Yelkenlerin üzerinde kırmızı boya kalıntıları vardı.

Geri çekilip tüm yüzeyi boyalı halde hayal etmeye çalıştım. Dalgaların mavisi, kırmızı yelkenli gemi beyaz köpüklerin üstünden geçiyordu... Çok güzeldi.

Soyulan yeşil kapısı, harita dolu duvarları ve babamın olduğu evimi özleyince kalbim sıkıştı. Marquez yanımdan dolaşırken akan gözlerimi hızlıca sildim.

Rüzgâra karşı eğimi çıkararak arkasından gittim. Eğimli ve evlerin seyirci gibi kenarlarına dizilmiş olması dışında pazar yerine benzeyen geniş boş bir alana varana kadar birçok oymalı kapının, dökülmüş boyalı evin önünden daha geçtik. Burada denizden esen rüzgâr şimdiye kadar hissettiklerimden çok daha serindi, Gabo'nun ceketini üzerime iyice sardım.

Aşağıda deniz göz alabildiğince kabarıyor ve kırılmadan kayalara çarpıyordu. Babam böylesine uzak bir

yerin ancak ayların beyaz olduğu, nefesinin burnunda donduğu Donmuş Çember olduğunu söylemişti.

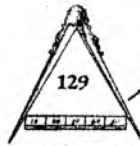
Tam altımda taş bir duvarla korunan bir liman vardı. Burada daha önce gemi vardıysa da artık yoktu. İnce basamaklar koya doğru incek şekilde uçuruma oyulmuştu, düşünmeden yine oyma tırabzanları eklemelerim beyazlayana kadar sıkıca tutup inmeye başladım. Taştan duvarın siperliğine girdiğimde rüzgâr durdu, son üç basamağı atlayıp ince taneli kuma indim. Gromera'nın kumu ne kadar siyahsa buradaki de bir o kadar beyazdı ve tuhaf bir şekilde parlıyordu.

Gabo'nun botlarını çıkarıp pantolonun paçalarını sıvadım. Ayak tabanlarım su toplamış, topuğum sertleşmişti.

İzlenmediğimden emin olmak için yüksek, karanlık uçurumu kontrol ettim ama kimsenin gittiğini fark edeceğini sanmıyordum. Kendimi hazırlayarak denizin sığ kısmına doğru adım attım.

Su, küçük böcekler gibi batıyordu fakat çok geçmeden ayak parmaklarım hissizleşti. Denizdeydim, bunu yasaklayan kişiye uçurumun hemen diğer tarafındaydım. Gözlerimi kapadım. Yüzmek istiyordum ama anem bana ve Gabo'ya madenlerin yakınındaki küçük gölde yüzmeyi öğretmiş olsa da kendimde o cesareti bulamıyordum.

Babam, Vali'nin yüzmeyi insanların kaçmasını önlemek için yasakladığını söylemişti.

Çok uzağa gidemezler gerçi. Akıntı çok değişken ve okyanus bir sürü korkunç şeyle dolu; denizaneleri, köpekbalıkları, deniz yılanları.

*O zaman neden insanlar okyanustan ayrıldıklarına üzü-
lüyorlar baba?*

*Çünkü orası aynı zamanda mucizelerle dolu ve seni dün-
yanın herhangi bir yerine götürebilir.*

"Dünyanın herhangi bir yerine," diye fısıldadım madalyona. "Duydun mu bunu Lupe? Görmemiz ge-
reken çok fazla yer var."

Boğuk bir güm sesi geldi arkamdan. Daha döneme-
den eller bileğimi kavradı. Biri beni kaldırıyordu.

Tekmeledim, döndüm ve umutsuzca kıvranıp dur-
dum ama eller güçlüydü ve beni yakalayan kişi koşu-
yor, suyun içine giriyordu.

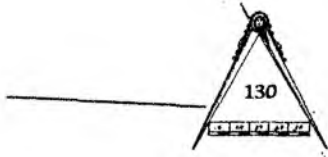
Pablo güldü. Baldır yüksekliğinde durdu, beni su-
yun yüzeyinde tutuyordu.

"Nefes al!"

Ve bununla beraber beni denizin içine attı.

Bedenim, akıntının hafif kuvvetliyle rahatladı. Ağır-
sız olmanın hissini unutmuştum, Gabo'nun gölde an-
nemi yarı kaldırabildiği zamanki gülüşünü hatırladım.
Tabii denizde yüzmek farklıydı. Altımdaki su siyahtı
ve bir süre sonra aşağıda ne olabildiğini düşünerek
kendi kendimi korkuttum ve çıkmak zorunda kaldım.

Isınmak için kollarımı ovalayarak Pablo'nun gölgesini izledim, başı bir fokunki kadar ıslaktı. Bacaklarım kurumaya başlarken sudan çıkıp yanıma çöktü.

Bıraktığımız konuşmaya devam ediyormuşuz gibi, "Bu kadar tuhaf olacağını düşünmemiştim," dedi.

"Ben de," dedim, burnundan güldü.

"Eh, doğru, sen buradaki en tuhaf şeysin."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Yanaklarımın kırdığını hissettim. "Bana gülme!"

"Özür dilerim." Samimi gibiydi. "Eskiden bana gülerlerdi, biliyorsun. Seninle ve Gabo'yla oynadığım için."

"Neden?"

"Sen küçüktün. Bana eskiden aptal derlerdi."

"Kim derdi?"

"Benim yaşındaki oğlanlar," dedi parmaklarından kumu geçirerek. "Aptal. Salak."

"Bu pek yaratıcı değil."

Hafifçe güldü. "Sanırım değil."

Ona yandan baktım. "Bu yüzden mi bıraktın? Bize gelmeyi?"

Pablo sessizleşti. "Özür dilerim. Gabo şey olduğunda gelmediğim için..."

Boğazımda tanıdık bir tıkanma hissettim. "Sorun değil."

"Sen iyi misin? Tüm bunlar..." Eli bana doğru kısa bir hareket yaptı ama sonra durdu, elini tekrar kucağına koydu. "Korkmuş olmalısın."

"Korkmuyorum."

"Ben korkuyorum."

Başka bir sessizlik.

"Onu bulacağımızı düşünüyor musun?" diye sordum. "Lupe'yi."

"Evet," dedi Pablo, çok hızlı, çok kesin cevap vermişti ama yine de içimden bir sıcaklık geçti. Pablo ıslak cebimin üzerinden bilekliğin izine dokundu.

"Güzel."

Yıldızların gökyüzünde soluk bir şekilde parlamasını izleyerek oturduk. Onları okumaya çalıştım, Masha'nın kader yöntemiyle değil, babamın yön bulma yöntemiyle. Kuzey Yıldızı üzerimizdeki yerindeydi, gökteki en parlak yıldız değildi belki ama en sabitiydi. Babam her zaman ona çapa derdi, gökyüzünün etrafında döndüğü yerine bağlı bir yıldız.

"Şu odun parçası, hani parlayan." Pablo'nun sesi beni yerimde sıçrattı. "Babanın yürüme sopasından, değil mi?"

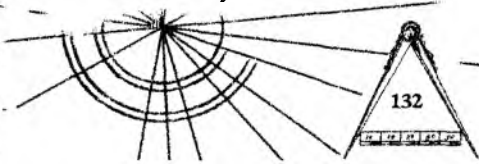
Başımınla onayladım, onu Vali'nin aldığını neredeyse unuttuğumu fark edince suçlu hissettim.

"Gerçekten nereden geldiğini bilmiyor musun? Neden parladığını?"

"Neden parladığını bilmiyorum. Fakat bir tek neden geldi. Büyük-büyük-büyükbabamın teknesinden."

"Tekne mi? Nasıl yani?"

"Pablo," dedim şakayla karışık, "sana hikâye anlatmamı mı istiyorsun?"

"Hayır." İç çekip kuma uzandı. Kısa bir sessizlik oldu. "Belki."

Ben de yanına uzandım, gözlerim Kuzey Yıldızı'ndaydı. Babamın güçlü ve derinden sesini hatırladım ve onun yapacağı şekilde kelimeleri söyledim, pek çok kez açık, yıldızlı gecelerde yaptığı gibi.

Büyük-büyük-büyükbaba Riosse'nin teknesinden tek geriye kalan tahtalarıydı. Sadece bir tane, özel, balıkçıl kemiği hafifliğinde bir ağaçtan üretilmişti. Bu en hatırdı kalır şeyi değildi. Ahşaba çivi çaktığında altındaki kabuk parlıyordu. Bir kere kesilince parlayan yapısı ortaya çıkmıştı. Çiviler ahşabın içine kolaylıkla, tahtayı çatlatmadan girmiş ve yerinde kalmıştı. Tekne parmaklarının arasında, yeni bir şekil alarak kök salıp büyüyen bir ağaç gibi gelişmişti. İki ay sonra Luna Flotante, yani Yüzen Ay bitmişti, yan tarafları ejderağacı özünüyle sırlanmıştı o yüzden gece olduğunda işaret ateşi gibi parlıyordu. Işık balıkların ilgisini fazlasıyla çekiyor, böylece onları okyanustan elleriyle çekip alabiliyorlardı. Ne yazık ki şansı fazla uzun sürmedi.

Bir gece, güçlü bir rüzgâr onu çok uzağa taşıdı. Kara bir bulut, Afrik'in uzak sahilinden gelip üzerine yerleşti. Yağmur kırbaç gibi çarptı, tekne ise kendini rüzgârın etkisiyle aşırı dalgalı suya attı. Kendini direğe bağladı ama direk kırıldı. Tekne devasa bir dalganın üstüne çıkarken suya düştü.

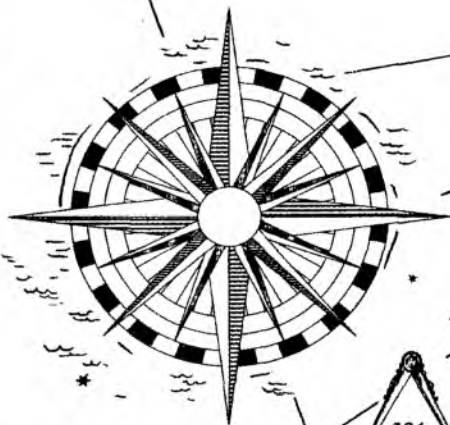

Fakat tekne dalgadan aşağıya düşmedi. Bunun yerine, tekne fırtınalı okyanusun üzerine tuhaf bir kuş gibi çekildi. Sonra büyük-büyük-büyükbaba Riosse altına sürüklendi. Ölümünün yakın olduğunu biliyordu; ciğerleri zorlanıyordu ve başı acının parlak yıldızlarıyla dolmuştu.

Ama ölmedi.

Direk fırtına dinene kadar onu yüzeyde tuttu. Yakından geçen bir gemi tarafından kurtarıldı. Mürettebat söylediklerine gülmüştü. Ne fırtına görmüşlerdi ne de uçan bir tekne. Tek kanıt vücuduna bağlı direkti.

Bana şüpheyle baktığını görebiliyorum, Isa ama ben inanıyorum. O teknenin bu dünyaya, en azından insan dünyasına ait olmadığını biliyorum. Büyük-büyük-büyükbaba Riosse'ye ada tarafından verilmişti ve yine ada onu geri aldı. Her şeyin bir döngüsü vardır Isabella, geldikleri yere geri dönerler. Mevsimler, su, hayatlar, belki ağaçlar bile. Geri dönmek için her zaman bir haritaya ihtiyacın yoktur. Çoğu kez yardım etse de. Şimdi, sen neye inanıyorsun?

BÖLÜM 13

Son kısmı sesli söylemek istememiştim ama Pablo benimle uğraşmadı. Eli benimkine uzanıp sıkıca tuttu, sıcak ve sertti.

"Hadi," dedi. "Geri dönmeliyiz."

Çantamı ve botlarımı alarak onu çıplak ayaklarla taş basamaklara kadar takip ettim. Rüzgâr yeniden uğuldadı. Tepeye ulaştığımızda büyük evlerden birinden gelen ışıklar ve sesler vardı ve dışarıda da rüzgârdan, yüksek duvar sayesinde korunan bir ateş yanıyordu. Tek bir silüet oturuyordu.

Pablo'yla eve doğru yürümeye başladık ama tam kapıyı açmak üzereyken ateşin yanından Vali'nin sesi yükseldi.

"Gel buraya, çocuk."

Gerildim. Gözlerini alevlerden ayırmadan yanındaki boşluğu gösterdi. Yanına gitmeye başlamıştık ki parmaklarını Pablo'ya doğru şıklattı. "Sen değil."

"İyi misin?" diye mırıldandı Pablo.

"Acele et," diye kükredi Adori.

Hafifçe yürüyerek yanına gittim. Pablo kapı eşiğinde durdu, ardından içeri girdi.

"Yüzüyor muydun?" Bileğimi yakaladı, ben daha cevap veremeden beni çekti. "Otur."

Tekrar konuşana kadar uzun bir sessizlik oldu.

"Demek Carment burası." Cep matarasından bir yudum aldı. Konyağın keskin ve tatlı kokusunu durduğum yerden bile alabiliyordum. "Sürülmüşlerin Evi, diyor bazıları. O kızı tanıyor muydun? Ölü olanı?"

"İsmi Cata'ydı," dedim, sesimi tekdüze tutmaya gayret göstererek. "Evet. Kız kardeşimle arkadaşlardı."

"Kız kardeşinin oldukça ilginç arkadaşları var," diye yorumda bulundu Vali.

"Öyledir, efendim." Ellerim çantayı öyle sıktı ki eklem yerlerim çıtırdadı. Pablo'nun içeri girmemiş olmasını diledim.

"Söyle bakalım çocuk, işini seviyor musun?"

"Evet."

"Şanlısın o zaman. Benim babam da valiydi. Afrik'teki bir kasabanın valisi. Dövüşmeyi, orayı savunmasına yardım ederek öğrendim. Valilerin tek yaptığı da budur gerçekten. Dövüşmek. Babam, gücünü savunmaya çalışırken öldü."

"Üzgünüm."

"Üzülme. Onu ben öldürdüm sonuçta."

Kelimeleri bir taş gibi çarptı, kaçmamaya çalıştım.

"Ama cezamı da çektim. Şimdi buradayım, değil mi?" Boş boş gülüp tekrar matarasından içti. Şimdi, diye düşündüm. *Ona şimdi sormalıyım.*

"Neden buradasınız, efendim? Ceza için mi?"

"Ceza için. Kefaret için. Onda başarısız oldum gerçi. Evet. Buraya gönderildim."

Kefaret mi? Bu kelimeyi bilmiyordum. Duraksayıp sonra sordum, "Kim tarafından?"

Bir süre sessiz kaldı. Çok ileri gidip gitmediğimi anlamak için yüzüne bakacak kadar cesur olmayı diledim.

"Sen sorunu sordun," dedi birden. "Şimdi ben sana bir tane soracağım. Neden kızımın madalyonunu boynunda taşıyorsun?"

Madalyona uzandım. Tuniğin üzerinde, gayet görülebilir bir şekilde duruyordu. Kalbim kulaklarımda gürültüyle atarken hemen bir cevap bulmaya çalıştım.

"Yalan söylemeye zahmet etme," dedi Vali. Gözleri donuk ve kömür kadar karaydı.

"Kız kardeşime vermişti," dedim en sonunda.

Vali başıyla devam etmemi işaret etti. Nereden başlayacağımı bulmam birkaç saniyemi aldı ve nihayetinde Lupe'nin Cata'yı pitaya için göndermesiyle başlayıp mektupla bitirdim. Kendimi Gabo olarak tanıttığım kısmı atladım.

Vali sessizce dinledi. Ardından konuştu. "Kadere inanır mısın?"

"Evet. Hayır. Belki," dedim.

"Bana bir cevap ver, oğlum."

"Babam bunun, hayatlarının sorumluluğunu almak istemeyen insanların kullandığı bir kelime olduğunu söyler."

Vali Adori kıkırdadı, en az Marquez'in gözleri kadar sıcak bir sestti. "Baban kendi çocukluğundan da bahseder mi? Büyüyüşünden ve neden kartograf olduğundan?"

"Evet."

"Erkeklerin neden çocuklarına böyle şeyler anlattıklarını anlayamıyorum," diye alayla gülümsedi. "Zayıf bir şey. Ölüm döşeginde konuşulacak bir şey."

Buna ne cevap vereceğini bilemedim. Ona, babamın tanıdığım en güçlü insan olduğunu düşündüğümü söyleyemedim.

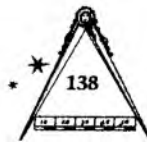
"Geri istiyor musunuz?" dedim. "Madalyonu?"

Ateşe doğru gözlerini kırpı. "O Lupe'nindi. Birine verme hakkı onundu ve şu an işine yarayacağını da sanmıyorum."

İşte. Onun öldüğünü düşünüyordu. *Yanılıyorsunuz.*

Bağırarak, ona Lupe'den vazgeçmemesini haykırmak istedim ancak sadece dudagımı ısırıp kendimden bunun için nefret ettim.

"Yine de intikamını alacağım." Gözleri parladı. "Valiler böyle yaparlar." Öyle ani güldü ki yerimde sıçrayıp koluna çarptım. Pelerininin koyu kumaşına,

içkinin döküldüğü yerin koyulaştığı bölgeye baktı. Nefesimi tuttum.

"Vali?" Marquez evden dışarı çıktı. Vali bakmak için ona dönüp devam etmesini işaret etti.

"Al şunu," dedi Vali Adori, pelerinini bana fırlatarak. "Bu leke yarına kadar çıkmış olsun."

Pelerini alıp tökezleyerek uzaklaştım. Yanından geçerken Marquez kolumu tuttu.

"Gözüm üzerinde, çocuk."

Eve ulaştığımda duvara dayanıp öylece kaldım. Kendimi bir orman yangınından ufak bir yanıkla kurtulmuş gibi hissediyordum. Pablo bana endişeli bir şekilde baktı ama gözlerimi öyle sıkı kapadım ki sızladılar.

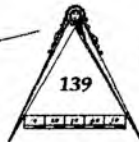
Kadere inanır mısın?

Babasını öldürmüştü. Eğer acımasızlığına inanmıyordusam da artık inanıyordum. Etrafındayken gardımı düşürmeyecektim. Ve Lupe... Onun öldüğünü düşünüyordu. Bunun üzerime çökmesine izin verdim. Lupe'nin ölmediğine iki kat daha fazla inanmalıyım.

"Bu pelerin neden sende?" Gözlerim birden açıldı. Pablo çok yakınımda duruyordu. Yanından geçip yüksek pencere, geniş tek odalı binaya girdim. Diğerleri babamın bastonunun parlayan parçası etrafında kart oyunu oynuyorlardı. Kimse başını kaldırıp bakmadı.

"İsa, sen iyi misin?"

"Bana öyle deme," diye tersledim onu, itekleyerek yanından geçerken. "Çalışmam lazım."

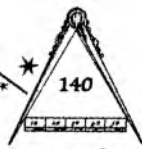
Somurttu ama onu görmezden geldim. Vali'yle yaptığım konuşma içimi düğüm düğüm etmişti. Pelerini bir köşeye fırlattım. O adam için hiçbir şey yapmayacaktım. Lupe, katil bir babadan daha fazlasını hak ediyordu.

Evimi istiyordum ve artık La Hanım da olmadığına göre haritalar evime yakın hissedebileceğim yegâne şeydi. Köşeye aletleri çıkardım, sırtım Pablo'ya dönüktü. Yıldız haritası kurumuştur ama yırtık ve lekeliydi. İşe yaramazdı. Özür dilerim baba. Üzerimdeki yüksek pencereden gökyüzünün görünen parçasına baktım. Kuzey Yıldızı bana doğru parıldı. Eğer pozisyonunu sabitleyebilirsem...

Çizmeye, oturduğum yerden yolculuğumuzu geriye doğru hayal etmeye başladım. Sahil boyunca uzanan rotayı, aşağı doğru inen yeri takip ettim. Nehrin örümcekvari ağzını, ardından uzun, Gris'e giden ağır kıvrımı, kandan ve dişlerden oluşan X'i ekleyerek çizdim, ağaç çizgisini ve Arintan'a kadar olan tüm rotamızı işaretledim. En sonunda çizgilerim Unutulmuş Bölgeler'deki ilk günümde, her şeyin heyecanlı ve korkunç olduğu zamanda çizdiklerimle kesişti. O zamanlar Arinta kadar maceraperest hissediyordum, kalbim hâlâ Lupe'yi bulma ve annemin haritasının bana gizli yolları göstermesi umuduyla doluyken onun şalesinde oturmuştum.

Antika haritayı çıkarıp bir parmağımı yüzeyinde gezdirdim.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Değiş."

Ancak harita yalnızca alay eder gibi hışırdadı, her zamanki gibi. Tekrar rulo haline getirip yeni harita karmaşasını da kaldırdım. Babamınki gibi değildi. Öyle olacağını düşünmem aptalcaydı. Ona bakıp ölçeği, manzarayı, belli yerlerin işaretlerini görebiliyordum ama görmek istediğim adadan bir his yoktu. Yerde ölü gibi oturuyordu, kâğıttaki basit mürekkepten ibaretti. Babamın haritaları hep yaşıyorlarmış gibi hissettirirdi. Sanki başka şeylerden yapılmışlar gibi. Mürekkep, kâğıt ve başka bir şey, yaşayan bir şey.

Ama şu anda haritayı daha iyi bir hale getirmenin bir anlamı yoktu. Başım ağırlaşmıştı, gözlerim kapanıyordu. Başımı çantanın üzerine koyup hava akımını kesmek için pelerini çeneme kadar çektim. Adamlar hâlâ kart oynuyor, şakalaşıyorlardı. Rüyamda uzun zaman önce öldürülmüş babaları ve parmaklarımın altında kum gibi oynayan canlı haritalar gördüm.

"Isabella." Pablo'nun sesi kulağımın dibindeydi. "Şunu duyabiliyor musun?"

Kalkıp dinledim. Duyabiliyordum. Kısık sesli, yalnızca rüzgârın altından duyulabilen bir ıslık sesi vardı. Gölgelemin içine baktım.

"Vali nerede?" diye sordu Jorge uykulu bir halde.

"Gidip onu bulalım," diye tısladı diğerlerinden biri.

"Siz ikiniz kalın, ayağımıza dolanırsınız," dedi Marquez, Pablo'yla ben ayağa kalktığımızda.

"Ben yardım edebilirim," dedi Pablo, küçük bıçağını çıkardı.

Marquez burnundan güldü. "Onunla olmaz. Al bunu." Kemerinden ikinci bir kılıç çekti.

Pablo kılıcı alıp başını bana doğru salladı. "Burada kal. Ne olduğunu öğrenir öğrenmez geri geleceğim."

Adamlar kılıçlarını çekip sessizce ayrılırken onu başımla onayladım. Kapı kapandı. Bir anda yalnız kalmıştım.

Baston parçası hâlâ masadaydı başka bir ısıklık duymaya çalışırken onu kemerime taktım ama hiç ses gelmedi. Rahatlasam mı yoksa endişelensem mi bilemedim. Birkaç dakika geçti, duyabildiğim tek şey rüzgârı.

Sonra bir adamın acıyla bağırışının benzersiz sesini duydum; neredeyse anında biten tek bir gırtlaktan çıgılık. Tenim karıncalandı.

Babamın bıçağını çektim. Ne olduğunu öğrenmek için oturup beklemek istemiyordum. Odun-ışığını gizlemek için Vali'nin pelerinini üzerine koydum ve kapıyı hafifçe açtım.

Sesli bir şekilde gıcırdadı. Kıvrık geniş alan boştu, ileride siyah deniz hareketliydi. Adori'yle etrafında oturduğumuz ateş sönmüştü.

Evin arkasından ani bir ayak sürüme sesi geldi. Elimden geldiğince sessiz nefes almaya çalışarak köşe-

yi dönüp sürünerek oraya gittim. Çığlıgımı bastırmak için elimi ağzımın üzerine bastırdım.

Marquez orada uzanıyordu, gözleri cam gibiydi ve görmüyordu. Elleri önünde bağlanmıştı ama göğsü hâlâ inip kalkıyordu. Yaşıyordu... ama ona saldıran neredeydi?

Pablo'yu bulmalıydım. Tekrar gölgelere döndüm, yapabildiğim kadar sessizce koşuyordum. Ayağıma bir şey takılınca düşecek gibi oldum.

Panik içimde yayılmaya başladı. Takıldığım şey bilinçsiz ve bağlanmış halde yatan Vali'nin adamlarından biriydi. Arkamdan bir hışırtı gelince eğildim, düşünceler birbirini kovalıyordu. Bıçağım, odun-ışığı ve çantam yanımdaydı. Ata binip gidebilir, tepeye varana kadar kıyıyı takip edip sonra ormana geçebilirdim. Eve gidebilirdim.

Hayır, dedi başka, daha ısrarcı bir ses. Pablo'yu bulmaya çalışmalıydım. Böyle terk edemezdim. Arinta öyle yapmazdı. Doğrulup meydana geri döndüm.

Yanan gemi kokusu gibi bir şey kafamı meşgul ederken ellerim arkama büküldü.

Tekmeledim, çığlık atmak üzere ağzımı açtım ancak acı bir cisim içeri sokulup dilimi âdeta eritti. Dişetlerim hissizleşti, kanım soğudu.

Zemin ayaklarımın altında kaydı ve kalın bir sis uzuvlarımı kapladı. Karanlığın içine doğru düşerken toz ağzıma doldu.

BÖLÜM

14

Her yerim ağrıyordu. Her şey ağır, beni yere sabitliyor gibi hissettiriyordu. Odun-ışığı omurgamın aşağısına batıyor, çanta altımda eziliyordu. Onu çekip gözkapaklarımı açtım.

Tekrar bir parça gibi hissedene kadar bastonu kavradım. Ayağa kalmaya çalıştım, başım fena halde zonkluyordu.

Karanlık, endişeli bir yüz görüş alanıma girdi. Odaklanana kadar gözlerimi kısıtım ardından gözlerimi sımsıkı kapadım. Şok bana soğuk dalgalar halinde vuruyordu. Ölüydüm, öyle olmalıydım.

Ama ölü gibi hissetmiyordum. Yeri, boynumdaki nabızı hissedebiliyordum.

Tekrar baktım. Kalın siyah bukleler kümelenmiş ve birbirine karışmıştı, yüz Senyora Adori'nin izin vereceğinden çok daha kirliydi ama oradaydı.

"Lupe?"

"Sen olduğunu biliyordum! Saçın kesilmiş olsa bile."

Sızlayan kollarımı ona sardım, yüzümü küf kokulu saçlarına gömdüm. Lupe de bana omzumu çıkaracak kadar sıkı sarıldı. Titriyordu ve omurgasının çıkıntısını kolumla hissedebiliyordum.

"İyi misin?" diye fısıldadım.

Topuklarının üzerine oturup yüzünü ovaladı.

"Sen buradasın ya, daha iyiyim. Niye babamın perlerini giyiyorsun?"

"Uzun hikâye."

Lupe hıçkırır gibi bir kahkaha atıp bacaklarını çenesine çekti. "Eminim öyledir."

Eteği hışırdadı, hâlâ pembe tül elbisesini giyiyordu ama tabii ki çoktan kirlenmiş ve ucu yırtılmıştı. Lupe, Unutulmuş Bölgeler'e gitmeden önce doğum günü elbisesini değiştirmemişti.

"Öldüğünü sandık." Sesimdeki endişeyi gizleyemiyordum.

"Ben de öyle olabileceğini düşündüm."

"Ne oldu?"

"Uzun hikâye." Gözlerinin altı kararmıştı. "Doce beni buldu."

"Doce mi?"

"O da bir valinin kızı, sayılır. Annesi Ana, Sürülmüşler'in lideri..."

"Sürülmüşler mi?" Tenim karıncalandı.

"Beni köylerden birinde buldular, Grit miydi neydi."

"Gris." Onun, burada, hayatta olup da en iyi elbisesi içinde Sürülmüşler hakkında konuşmasının bir mantığı yoktu.

"Lupe, buradan gitmeliyiz. Sürülmüşler, Cata'yı öldürdüler."

"Hayır," dedi Lupe. "Onu öldüren başka bir şeydi." Kalbim kulaklarımda gümledi. "Ne?"

"Doce gelene kadar beklesek olmaz mı? O benden daha güzel anlatır. Her neyse, Grit'teydim..."

"Gris."

"...çünkü atım hızlanmıştı ve onu durduramadım, denize doğru koşuyordu ama Doce onu durdurdu. Devrilip birkaç kemiğin üzerine düştüm. Onları gördün mü?"

"Evet, gördüm. Orada ne oldu?"

Lupe'nin gözleri kocaman açıldı. "Hava onları öldürdü. Doce böyle söyledi. Bir şey yerden süzülüp nefes almayı güç hale getirdi. Zehir gibi."

"Zehirli hava mı?" Ona gözlerimi dikmeden duramıyordum. "Ama bileziğini buldum..."

"Nerede?"

Bileziği cebimden çıkardım. "Birinden aldım. Bana saldıran birinden."

Eline alırken Lupe'nin çamurlu yüzünde en sonunda anladığına dair bir işaret belirdi. "Ah, demek o sendin! Sadece tavukları almaya çalışıyorlardı. Hayvanlar

yok, gördüğün gibi." Lupe titredi. "Kulağa korkunç geliyor. Hepsi denize doğru koşuyor."

Tavuklar. Bu yüzden saldıranlar tavuk kafesi taşıyan atları serbest bıraktıktan sonra kaçmışlardı.

"Doce yahni yaptı. Bir tavuk dışında tabii, uyuz, huysuz bir şeydi o yüzden bende kalmasına izin verdiler. Ev hayvanı gibi yani."

Gölgelerin arasındaki bir kümesi işaret etti, aceleyle oraya gittim. Mümkün değildi... ama öyleydi. La Hanım, sinirli bir şekilde tohumları didikliyordu. Onu elim almak için yanaştım ama viyaklayıp gagasını açtı. Belli ki onu gördüğüme benim kadar sevinmemişti.

"Tanışıyor musunuz?" Lupe kaşlarını çatı.

Onayladım ama açıklamadım. Çok uzun bir hikâyeymiş gibi geldi. Etrafa bakındım, yere saplanmış ve etrafımızda daire oluşturan, yukarıdaki dallara kadar uzanan kazıkları yeni fark etmiştim. Zemin yumuşaktı, Gromera'daki gibi sert ve tozlu değildi ve havada görünürde olmasa da su kokusu vardı.

Çantama uzanıp annemin haritasını çıkardım. Burası Marisma, adanın göbeğindeki bataklık olmalıydı. Gromera'ya kadar giden yolu takip ettim. Eğer kafesten kaçabilirsek eve gidebilirdik. Haritayı, odun-ışığıyla beraber dikkatlice çantama geri koydum.

"Bileziği sorun etmezsin, değil mi? Beni Tibicenalar-dan kurtardığı için teşekkür niyetine Doce'ye verdim."

Kaşlarımı çattım. "Tibi... ne?"

Lupe titredi. "Ben... ben şu anda onlar hakkında konuşmamayı tercih ederim."

Tüm olanlardan sonra öldüm mü yoksa hayal mi görüyorum karar veremiyordum. Lupe'nin söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Lupe'nin burada olması, bir şeyler anlatıyor olması hiç mantıklı gelmiyordu. Bana somurtarak baktı.

"Isabella, hâlâ arkadaş mıyız?"

Elini tuttum. "Elbette öyleyiz."

"Benim içi çürümüş olduğumu düşünmüyor musun?" Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Midem suçlulukla kasıldı. "Hayır. Söylediğim şeyler için özür dilerim."

Başını salladı. "Sorun değil."

Bileziği alıp bileğine doladım. "Babanı görebildin mi?"

"Babam mı?" Lupe kaşlarını çatı. "O neden burada?"

"Seni kurtarmaya geldik. Buraya tek başıma geldiğimi düşünmedin, değil mi?"

"Beni kurtarmaya mı geldi?" Lupe başını yana eğdi, birbirine karışmış yuva gibi saçlarıyla bir kuşu andırıyordu. "Babam?"

"Evet. Ve ben, Pablo ve babanın birkaç adamı."

Lupe'nin dudakları titredi. "O kadar insanı beni bulmak için mi getirdi?"

"Evet," dedim, sabrım tükeniyordu. "Buradan gitmemiz lazım. Onları bulmamız lazım."

Lupe'nin gözleri arkamdaki bir şeye kilitlendi.

Yavaşça döndüm. Bir anlığına hiçbir şey yoktu. Ar-
dından kazıklar çemberiyle gizlenmiş girişte belirip
ilerledi, sanki hava yarılıp onu oluşturmuş gibi çıkmış-
tı ortaya.

Sürülmüş kız yaklaştı. Hareketleri akışkandı, kolu-
na dolanmış temiz kumaş parçası dışında tüm vücudu
ve kıyafetleri çamur içindeydi.

Gris'te bıçağımı kullandığımı hatırlayınca ağzım
kurudu, direnme hissi... bunu yapmış mıydım?

Gözlerine bakamıyordum, bana bir şey uzattığında
geri çekildim.

"İçmen lazım," dedi kız, kilden çanağı uzatırken.
"Kaynamış. Güvenli."

Ağzım kavruluyordu. Çanak görüldüğünden daha
ağırdı. Nefes almak için bile ara vermeden suyu bir di-
kişte bitirdim. Tadı tuhaf, toprak gibiydi.

"Babamın onunla birlikte olduğunu söylüyor, Doce.
Burada mı?" diye sordu Lupe.

Doce kafasını salladı. "Çok fazla soru soruyorsun."

"Ya Pablo?" diye sordum, karnım suyla doluydu.
"O burada mı?"

"Adlarını bilmiyorum."

"Bir erkek çocuğu. Uzun boylu, yetişkin gibi ama
beyaz bir tunik giyiyor."

"Hepsi üniformalıydı. Mavi, altın dikişli. Onları ora-
da tutuyoruz." Karanlığı belli belirsiz işaret etti. Aksanı-

nın Lupe'nin ya da benimki gibi olmadığını fark ettim. Kelimeleri farklıydı ve dili çok fazla ses çıkarıyordu.

"Onlara ne olacak?" diye sordu Lupe.

Doce cevap vermedi.

İyi bir şey olmadığını tahmin edebiliyordum.

"Yani beyaz tunikli bir çocuk yok mu?"

"Hayır."

Göğsümdeki düğümlerden biri çözülür gibi oldu. Pablo kaçmıştı.

Doce yüz ifademi başka bir şey sanmış olmalıydı çünkü, "Üzgünüm. Eminim arkadaşın iyidir," dedi.

Pek de ikna edici bir tonda konuşmamıştı.

"İyi mi? Neden öyle olsun?" Tüm tehlikeler tahmin edildiği gibiydi. Açıkça görülüyordu ki Gris'te bize saldıranlar Sürülmüşler'di.

Doce, Lupe'ye doğru baktı. "Ona söylemedin mi? Şeyi..."

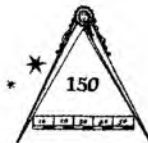
"Söyledim. Sadece ne olduğunu anlatamadım."

Birinin açıklama yapmasını bekledim. "Neyi söyleyecekmisin?"

"Tibicenaları." Lupe'nin sesi kısıldı. Tekrar hatırladım: Cata.

"Tibicenalar ne?"

Doce uzun bir nefes aldı, sesindeki kesik ve kuvvetli ton daha belirgin hale gelmişti. "Aşağıdan geldiler, on gün önce. Köyünüzdeki o kızı öldürdüler, az kalsın Lupe'yi de öldürüyordular. Onu bulduğumuzda Tibicenalardan

biri tarafından Gris'te köşeye sıkıştırılmıştı. Öldürdük, diğerlerini uyarmak için dişleriyle çarpıyı yaptık. Fakat yaratıklar böyledir, ruhları yoktur. Korkmazlar."

"Korkunçtu." Lupe'nin sesi kısıktı. "Gördüğüm en büyük şeydi. Salyalı ve simsiyah bir şeydi, şey gibi..."

"Sanki dünyadaki tüm ışığı sömürmüş gibi," diye tamamladı onu Doce.

"Ama ne onlar?" diye sordum sabırsızca.

"İblis köpekler."

İblis köpekler. Zihnim fır fır dönmeye başladı. "Arıta efsanesindeki gibi mi?"

"Dev kurtlara benzerler. Biz ilk gördüğümüzde öyle sanmıştık," dedi Doce.

"Eh, adada kurtlar vardı." Babam gibi sakın ve mantıklı konuştuğumu umut ettim, "Eskiden ormanlarda yaşarlardı. Sonra mağaralara geçtiler..."

"O kurtlar gibi değiller. Onlardan çok daha... büyükler," diye ısrar etti Lupe. "Ve is gibi kapkaralar, gözleri ateş kırmızısı."

Bir işaret için Doce'e baktım ama o sadece ciddiyetle başını sallayıp, "Annem onların Yote'ye ait olduğunu söylüyor, onun Tibicenalarıymış. Adayı temizlemek için gönderilmişler," dedi.

Kendimi aptal gibi hissediyordum ama tek yapabil-
diğim söylediklerini tekrar edip benim ağzımdan çık-
tıklarında daha mantıklı olmalarını ummaktı. "Adayı
temizlemek mi?"

"Yote almadan önce. Hayvanlar bu yüzden gittiler. Yote'yi ilk hisseden onlardı. Eh, adadan önce yani. Ağaçları fark etmiş olmalısın."

"Evet ama..."

"Ama daha iyi bir açıklaman var mı? Külle yaşamış gibi görünen ağaçlar, kuruyan su kaynakları, kaçan hayvanlar için?" Doce'nin sesi tel kadar gergindi.

Başımı salladım. "Eğer bu doğruysa..."

"Öyle."

"...ne yapacaksınız?"

"Denize kaçacağız, tıpkı hayvanlar gibi." Doce'nin gözleri kederle büyülmüştü. "Bugün yola çıkıyoruz."

"Nereye gidiyoruz?" diye konuşmaya başladı Lupe.

"Önce Gromera'ya," dedi Doce. "Gemiyi alacağız."

"Babamın gemisini mi?"

Sesim titriyordu. "İşe yaramayacak."

"Ne?"

"Gemi..."

Ama ben yangını açıklayamadan tuhaf bir tıkırtı duyuldu.

Aynı anda her yerden geliyormuş gibiydi, uzakta-ki bir yağmurun ya da böceklerin cızırtısının Doce'nin tepkisini çekmek için gelen sesi. Hemen bizden uzağa sıçradı ve dilini şaklatmaya başladı. La Hanım çiyakladı, kafesinin içinde dolanmaya başladı, ben de onu kaldırıp sesini kesmeye çalıştım.

Ses artmıştı, ayrıca alanı çevreleyen bir şey varmış

gibi hissediyordum. Tıkırtı durdu. Doce başını hafifçe öne doğru eğdi. "Anne."

Doce'nin hitap ettiği ağaçlara doğru gözlerimi kısararak baktım ama kadın dokunma mesafesine gelene kadar bir şey göremedim.

O da ufak tefekti, güçlü görünüyordu, çamurla ve koyu renk kıyafetlerle bezenmişti ve bir değnek tutuyordu. Güneşten yanmış teni ve kırış kırış yüzü, buruşuk olmasının dışında aynı kızıninki gibiydi. Gözleri dışında. Orada hiç merhamet yoktu. Onun bakışının altında La Hanım bile direnmeyi bırakmıştı. Korkmuş bir çocuk, bu kadını yumuşatacağına sinir ederdi. Ben de ona gözlerimi diktim.

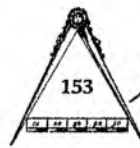
Bir adım daha attı. Bir anda etrafımız, tellere tırmanmış, bize yukarıdan bakan düzinelerce çamurla kaplı figürle dolmuştu.

Lupe yanımda kıpırdamadan duruyordu ama gözlerimi Doce'nin annesinden ayıramıyordum. Kadın daire çizmeye başladı, sırtı hafifçe kamburdu, adımları topallamasından dolayı kısaydı. Sağ baldırında derin bir yara gördüm, sanki biri oradaki eti oymuştu.

Kadın konuştuğunda sesi anlaşılır ve bir çan kadar yüksekti. "Artık bir takımımız var. Kimsin sen? Vali'nin oğlu mu?"

"Hizmetlisi," diye cevapladım, kendimi korkmuş gibi duyurmaya cesaret ederek.

"Ne diye onun pelerinini giyiyorsun."

“O bir kız, anne,” dedi Doce.

“Hmm,” dedi Ana, onu şaşırtmak için pantolon giyen bir kızıdan daha fazlasını gerekirmiş gibi bir sesle. “Niye bir köpeğe hizmet ediyorsun?”

Rahatsız bir şekilde kıpırdandım, Lupe’nin her zamanki dikkatsizliğinde olmasını umdum. “Başka seçeneğim yoktu.”

“Sürgün edilenlerin başka seçeneklerinin olmaması gibi mi? Bunu yapan adamın...” arkasını dönüp tüneli kaldırdı, Lupe öğürme sesi çıkardı, “...başka seçeneği olmaması gibi mi?”

Omuzları yaralarla doluydu, köklerini onun sırtına geçiren bir ağaç gibi kalkık yara izleri her yanını kaplamıştı. Ana omuzlarını kaldırdırca omurgasından bir çatırtı çıktı ve iyileşen yaraya bir spazm yolladı. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak La Hanım’ın yumuşak tüylerini okşadım.

“Her zaman bir seçenek vardır. Şimdi efendine ne yapmamız gerektiğine karar vermemiz gerek.” Lupe’ye döndü. “Senin babana.”

Kalabalık yarıldı, Vali’nin mavileri içindeki küçük bir grup kafesin içine sokuldu. Hızlıca onları saydım. Bir, iki, üç, dört, beş. Sadece baş tane miydi? Yüzlerini görebilmek için uzandım. Biri Vali’nin koyu mavi perlerini giyiyordu... Marquez, Adori’nin yedek kıyafetlerini giymişti.

Lupe adamlara somurttu. “Babam? Babam burada...”

"Lupe!" diye araya girdi Marquez. "Evladım!"
Lupe ağzını bir balık gibi açıp kapadı. "Ben... ben seni..."

Diğer adamlar hemen yetiştiler.

"Vali," dedi biri. "Yolculuk zorluydu. Hepimizi yıpratı."

"Evet, efendim," dedi bir diğeri hızlıca. "Kızınızın sizi tanımamasına üzölmeyin."

Bu kadar belli etmeyi riske atmaları gerektiğini düşünmüyordum ancak Lupe hâlâ durumu anlamamış gibiydi.

"Kızının seni tanımamayı seçmesine şaşırım," diye küçümsedi Ana. "Benim böyle bir babam olsa ben de utanırdım."

"Marquez, dur."

Vali Adori açık kapıdan dışarı adım attı. Uzunca bir süre kimse kıpırdamadı. Nabzımın bileğimde güm güm attığını hissedebiliyordum.

Lupe ileri doğru zıplayarak sessizliği bozdu. "Baba!"

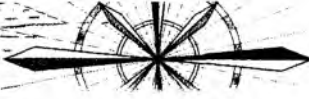
Ana burnundan soluyarak aralarına girdi, değneğine sarıldı.

"Orada kal, Lupe," dedi Vali.

Lupe sert bir şekilde yanımdaki zemine itilmişti. Tekrar titremeye başladı, ben de La Hanım'ı ona verdim.

"Korktuğunu görmelerine izin verme," diye fısıldadım. Tavuğu sımsıkı göğsüne bastırdı.

Marquez yenilmişçesine başını eğdi. “Efendim, ben memnuniyetle...”

“Senin işin değil, Marquez.”

“Kendine *Vali* demek senin işin değil.” Ana ona doğru yaklaşırken ikinci kelimeye alaycı bir vurgu yaptı. “Neden geldiğini biliyorum. Kendini kurtarma şansın vardı ama başarısız oldun.”

Kadın alttan bacaklarına tekme atınca Vali sertçe yere düştü. Ana dilini şaklatıp Vali’nin ellerini sıkıca arkasında bağladı.

“O zaman ödeyeceğim,” dedi Adori, dizlerinin üzerinde zorlukla durarak. “Ama kızımı ve yoldaşlarımı serbest bırak.”

Ana neşesizce kıkırdadı. “Bundan daha iyisini yapacağım. Giderken onları yanımızda götürreceğim.”

“Gidiyor musunuz? Neden?”

Aralarındaki gerilim bir fırtına bulutu gibiydi.

“Neden olduğunu biliyorsun,” dedi Ana tükürürcesine. “Çünkü burada çok daha derin bir karanlık var, yenemeyeceğimiz bir karanlık. Ben halkımın güvenliğine intikamdan daha fazla önem veriyorum. Bu bir liderin gerçek izidir.”

Sürgünler, dalgalanan bir alkış gibi dillerini şaklatırlar.

“Hangi derin karanlık?” diye sordu Marquez, kaşını kaldırarak.

Ana gözlerini adama sabitleyip yanına doğru yürü-

dü. "Suratındaki o sırtışı silip ayağının altındaki zemini yutacak olan. Yote geliyor."

Marquez gülerек homurdandı. "O yaşlı karıların masalı mı? Şu batıl şey?"

"Hayvanları denize doğru iten batıl inanç mıydı? Bizden birini öldüren batıl inanç mıydı? Eğer yanılmıyorsam," diye tersledi Doce'nin annesi, "o batıl inanç Vali'nizi buraya getirdi."

Tekrar Vali'ye döndü. "Artık yola koyulmalıyız." Isık çalınca adamlar ayağa kalktılar.

Doce bizi onlara doğru yöneltti. Ana sırtını döner dönmez Lupe babasına sıkıca sarıldı.

"Şu anda bunun için zamanımız yok," dedi Adori, Lupe'nin kollarını iterek. "Cesur olmalısın, Lupe."

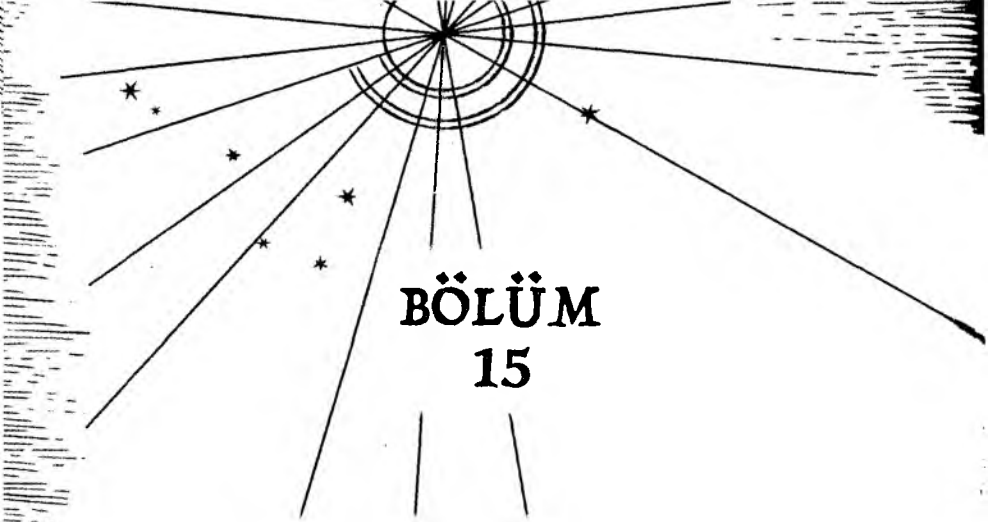
Yorgun bakışlarını bana döndürdü. "Galiba sende kızıma ait olan bir şey var."

Madalyon. Çıkardım ve Lupe elini uzattı. "Bunun Isabella'da olduğunu nasıl bildin?"

"Isabella?" Vali bana uzun ve sert bir bakış attı. "Tabii ki."

Sır omuzlarımdan kalkmıştı ama gergindim, onu kandırdığım için bir ceza bekliyordum. Gelmedi. Kızından başka bir şeye odaklanamıyormuş gibi görünüyordu.

"Madalyonu tak, Lupe. Kimseye verme. O tarihimizin bir parçası. Hikâyemizin bir parçası."

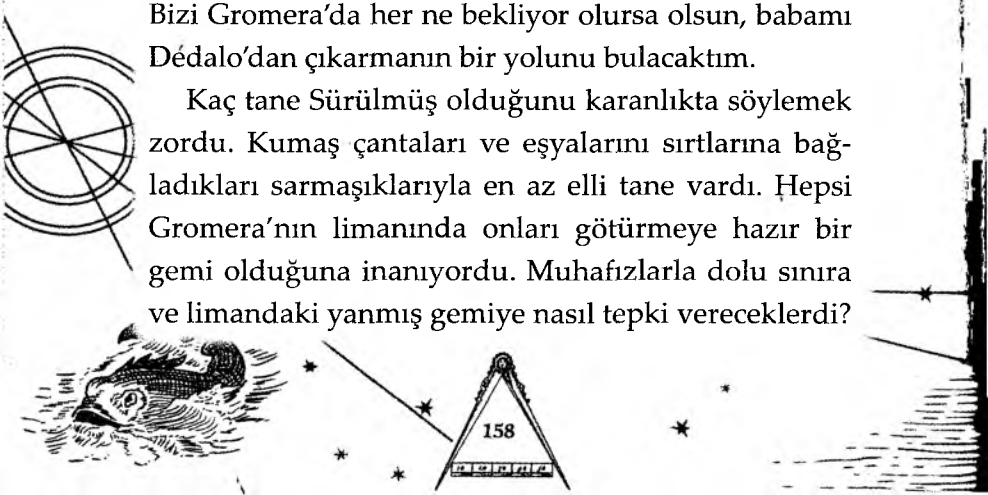

BÖLÜM

15

Debelenip durmasını önlemek için La Hanım'ı Vali'nin pelerinine sardım, sonra da uzun kafilenin ortasında tutuklular olacak şekilde bir düzene girdik. Ana, yolu biliyormuş gibi görünüyordu ve yıldızlara bakılırsa Marisma boyunca güneye, doğrudan Gromera'ya gidiyorduk.

Çantamdaki yarı bitmiş haritayı, yarısını gördüğüm adayı geride bıraktığımı düşünmemeye ve beni babama yaklaştıran her adıma odaklanmaya çalıştım. Bizi Gromera'da her ne bekliyor olursa olsun, babamı Dédalo'dan çıkarmanın bir yolunu bulacaktım.

Kaç tane Sürülmüş olduğunu karanlıkta söylemek zordu. Kumaş çantaları ve eşyalarını sırtlarına bağladıkları sarmaşıklarıyla en az elli tane vardı. Hepsi Gromera'nın limanında onları götürmeye hazır bir gemi olduğuna inanıyordu. Muhafızlarla dolu sınıra ve limandaki yanmış gemiye nasıl tepki vereceklerdi?

Vali'nin adamları onlara söylememiști ve her ne kadar kimin tarafında olduğumdan emin olamasam da kendim söyleyerek dikkatleri üzerime çekmek istemi-yordum.

Normalde çenesini kapatamadığım Lupe konuş-muyordu. Donuktu, gözleri babasının geniş sırtınday-dı. Boştaki kolumu ona doladım.

"Neden benimle konuşmuyor?" diye sordu, sesi fi-siltıdan da kısıktı. "Ben..." Burnunu çekip gözlerini sım-sıkı kapadı. "Her şeyin değişebileceğini sanmıştım."

Ona bir cevabım yoktu.

Gece, rahatsız edici bir şekilde açıktı. Yıldızlar ta-kımyıldızlar halinde yerlerini belli ediyor ve ayın çekimini kısa saçlarımda bile hissedilebiliyordum. Yürüdüğümüz havada bir şeyler oluyordu. Gergin-di, yaşıyordu ve tehdit ediciydi; bilmediğim güçlerin kontrolündeki ada belli belirsiz ayağımın altında ha-reket ediyordu.

Tüm gece boyunca rüzgâr bizi kovaladı, çamur bizi içine emiyordu. Karanlıkta, bataklıkvari çamuru su-dan, suyu da karadan ayırmak zordu ancak tehlikeli olduğunu işaret edecek ufak baloncuklara ya da yu-muşaklığa dikkat etmeye çalıştım.

Ayaklarım ağrımaya başladı. Pablo'yu düşündüm; Doce'nin Tibicenalar dediği kurtlarla kara ormanın içindeydi. Cata'yı düşündüm. La Hanım başını bana doğru kaldırıp çenemi gagaladı.

Saatler geçtikçe tempomuz yavaşladı, düşüncelerim tuhaf bir şekilde alakasızlaşmaya başladı. Karnım ağrıdı ve babamın hikâyeleri, annemin yüzü, Gabo'nun şarkı söyleyen sesi hislerimde akıl karıştırıcı ve çekici bir şekilde dans etmeye başladı.

"İyi misin?" diye sordu Doce, bir ağaç köküne takılıp sendelediğimde.

"Hmm." Konuşmama güvenmiyordum.

"Al." Doce, Lupe'yle bana bir şey verdi. "Karahindiba kökü. Sizi uyanık tutmaya yardımcı olacaktır."

Çiğnemesi zor, tadı acıydı ama bir süre sonra yorgunluğun gittiğini, dünyaya tekrar odaklanabildiğimi hissettim. Soluk sabah ışığında gözlerimi kırptığımda kurumuş nehir yatağının yanında yürüdüğümüzü fark ettim.

El yordamıyla çantamdaki haritayı aradım. Hırpalanmış ve yırtıktı, tuniğim kadar buruşuktu ama hâlâ okunabilirdi. Adanın bu tarafında, bu nehir ancak Arintara olabilirdi. İleride son bataklık uzanıyordu.

Onun çevresini dolaştıktan sonra Arintan'a ulaşacaktık ve kısa bir süre sonra da evde olacaktım. Ve babam...

"Of!" Öndeki adama çarptım. Hemen beni susturdu. Adori, Doce'ye döndü. "Ne oluyor?"

Sürülmüş kız âdeta donmuştu, bacaklarındaki kaslar koşmaya hazırmış gibi gerilmişti. "Şunu duymadınız mı?"

Çenemi ovalayarak dinledim. Siyah ağaçların hışırtısı dışında bir şey duyamıyordum ancak diğer Sürülmüşler de Doce kadar gerginlerdi, sağımızdaki ağaçları tarıyorlardı. Bir fısıltı kadar yavaşça yetişkin Sürülmüşler öne geçtiler, ormana bakan bir sıra oluşturmışlardı, silahları hazırды. La Hanım sesli bir viyaklamayla uyanıp pelerinin içinde çılgınca debelenmeye başladı.

Onu sıkıca kolumun altına sıkıştırdım, karahindiba kökünün kanıma kıvılcımlar gönderdiğini hissedebiliyordum, her geçen anla beraber enerji korkuya dönüşüyordu. Birkaç uzun saniye boyunca herkes yerindeydi, ardından daha önce duymadığım türden bir ses geldi.

Gürültülüydü, gürliyordu, dişlerimi gıcırdatan sert, metalik bir şiddetle doluydu. Bir kükreneydi. Ağaçların arasından taşarak bize doğru geldi.

Tenim karıncalandı, hafif bir asit boğazımı yaktı. İçimdeki bir şey, zayıflıyor, parçalanıyordu. Koşmak istiyordum ama yapamıyordum.

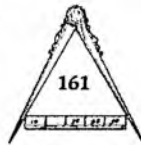
Yanımda Lupe karnını tutuyordu. "Onlar!" diye inledi. "Hissediyor musun?"

"Seni çıldırtırlar," dedi Doce. "Tibicenalar."

"Ama gerçek değiller," dedi Vali. Bağlı elleri titredi. "Gerçek olamazlar."

"Onları biliyor musun baba?"

Vali, Lupe'nin sorusuna cevap vermedi. Doce etrafı dolaştı, bıçağını kaldırıp Vali'nin ellerini bağlayan sar-

maşığı kesti. "Kaç. Onları götür. Bataklığı geçin, dümdüz, daha hızlı olur. Nehri takip edin ve koşun."

Vali, Doce'nin kolunu mengene gibi kavradı, parmakları derisine batıyordu. "Ben kalacağım."

Ana birden yanımızda belirdi. Doce'nin kolunu Vali'nin elinden kurtardı. "Kızıma dokunma!"

"Ona sizinle kalıp dövüşeceğimizi söylüyorum."

"Baba?" dedi Lupe tereddütle.

Ana kaşını kaldırdı.

"Burası benim de adam," diye tersledi Vali. "İster beğen ister beğenme, onu savunacağım."

Birbirlerine kavga etmeden önceki iki köpek gibi bakıyordular. Sonra Ana kemerinden bıçağını çıkarıp ona uzattı.

Bir başka uluma havayı yardı. Sindim, içim çalkalanıyordu.

"Eve nasıl gideceğimizi nereden bileceğiz baba?" dedi ağlamaklı Lupe.

"Ben yolu biliyorum," dedim, elimi onunkine geçirdim.

"Koşun! Bu bir emirdir!"

Adori, Marquez ve diğer tutukluları arkamızda serbest bıraktı. Koşmalarını bekliyordum ama onun yerine Ana'dan daha fazla kılıç alıp ormanla yüz yüze duran Sürülmüşler'e katıldılar. Genç Sürülmüşler'den bazıları çoktan kaçmıştı.

Şafak ışığında gürültü üçüncü kez geldi. Midem tekrar kasıldı. "Kalabiliriz, yardım edebiliriz!"

"Baba, sensiz gitmek istemiyorum," diye yalvardı Lupe. "Lütfen bizimle gel, baba..."

Fakat Adori ona sıkıca sarıldı ve sertçe, "Git, koş Lupe. Ayrıca madalyonu unutma," dedi.

Lupe'nin yüzü ağlamaklıydı. "Şeye kadar açmama-mı söylemiştin..."

Adori, belindeki anahtar destesini çıkarıp kızının eline tutuşturdu. "Artık gitmelisiniz."

Bana doğru başını salladı. Ellerin titremesi durmuştu. "Ona dikkat et, Isabella."

Tam başka bir kükreme ormanı aşır gelirken ve arkasından Sürülmüşlerin toplu bağırışları yükselirken bizi itti. Tam arkama döndüğümde silahlarını kaldırdıklarını gördüm, Adori ve Ana en öndeydi, canavar gibi bir şey ağaçların arasından çıkarken yan yanaydılar.

Bir at kadar uzundu, siyah, mat bir kürkle kaplıydı. Ağaç gövdesi kadar kalın pençelerinin üzerinde yürüyor, korkunç koyu kırmızı gözlerini sağa sola çevirip duruyordu.

Bir kurt değildi. Ancak bir iblis köpek olabilirdi. Bir Tibicena.

Yaratık, gök gürültüsü gibi bir sesle beraber Sürülmüşler'in sırasının birkaç metre ötesine geldi. Pençeleri toprağa geçmiş, toz içinde derin oyuklar bırakıyordu. Ağaçların arkasından daha fazla uluma sesi geldi. Daha fazlası geliyordu.

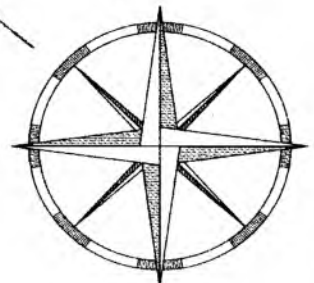
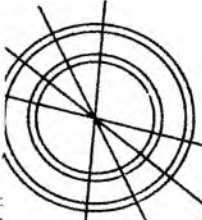

Vali, Ana ve Marquez bir arada durdular. Vali'nin adamları kılıçları hazır halde etraflarına toplanmıştı.

Çalkanan içim gözlerimin önünde beyaz noktalar oluşturdu. Canavarın varlığı içimi tersyüz ediyor gibiydi, vücudum fırtınayla kamçılanan suya dönmüştü. Eğer onların da yaşadıkları buysa hayvanların denize kaçmalarına şaşmamak lazımdı. Kendimi bir kuzgunun keskin bakışlarına yakalanmış, yaklaşan karanlıkla küçücük olan bir ötücü kuş gibi hissediyordum.

Lupe elime yapışmıştı, koştığımız için bağırıyordu. Kalbim nefessiz göğsümde çarparken, yaratık devasa pençesini kaldırdığı anda arkamı döndüm.

Pençenin inişini görmedim.

BÖLÜM 16

Ellerimiz kenetli halde bataklığa koştuk, okula giden tarlalarda en son birlikte koştüğümüz zamanı hatırladım. La Hanım'ın titrediğini hissedebiliyordum. Çok geçmeden topraktan çok suyla dolu bir bölgeye geldik, ağaçlar bataklığa doğru şerit oluşturmuştu, sarmaşıklar sarkıyor, Marisma'nın içinde yılan gibi sallanıyordu.

"Yüzmemiz gerek," dedim, tavuk boynuma bastırılmış halde pelerini sırtımdaki askıya bağladım. Bacaklarımızla suyu köpürterek derin suya atladık.

Battığımı hissettim, Gabo'nun botları suyla doluyor ve ayağımdan çıkıyordu. Zemini bulamayarak, sıvı çamurda duramayarak sertçe tekmeledim. Yukarıya doğru su sıçrattığımda La Hanım'ın kızgın bir şekilde kanat çırttığını hissettim.

"Özür dilerim," dedim tükürür gibi, bir sarmaşık yakalayıp onu yukarı, suyun dışına yönelttim. Kendimi sarmaşığa bağlayıp Lupe'ye de aynısını yapmasını

söyledim. Diğer şekiller etrafımızdaydı, diğer kaçan çocuklar.

Parmaklarımı birkaç metre ötedeki başka bir sarmaşığa doladım, içine çeken karanlıktan kurtulmak için ayağımı bir kökün üzerine koydum. Kendimizi ileri ittik, ilerideki bir kol uzaklığındaki sarmaşığa uzandık. Ritim gibi bir şey bularak hep birlikte bu harekete devam ettik.

Zaman vücuduma baskı yapıp uzuyormuş gibiydi. Yalnızca La Hanım'ın endişeli gıdaklamalarını ve hareketlerimizin doğal olmayan sıçratmalarını duyuyor, yalnızca siyah suyu ve tekrarlayan sarmaşıkları görebiliyordum. Sanki yıldızların parlayamadığı dünyanın alt tarafına düşmüştük de etrafımız yeraltı dünyasıydı. Geride bıraktığımız sahneyi düşünmemeye çalıştım, kaçan diğer Sürülmüşler'in nereye kaybolduğunu düşündüm.

En sonunda sarmaşıklar inceldi. Ayaklarımız, içine çekilmeden yürüyebileceğimiz kalın çamura sürttü. Ters yöndeki tümseğe yaklaşıyorduk. Bu düşünce beni ileri yöneltti ve çok geçmeden ellerim sarmaşıkların dikenlerinden liflenmiş halde kendimi yukarı çektim. Lupe yanımda sıırsıklam olmuş eteğinden diken ayıkliyordu. Sersemlemiş gibi görünüyordu.

"Bataklık bize zaman kazandıracak," dedim. "Hadi gel."

Ama bir sonraki adımda zemin çöktü. Düşüp kâse

gibi çukurlaşmış yere battık, çürümüş meyveler ayağımın altında ezildi. Koku bunaltıcı bir biçimde güçlü ve tatlıydı.

Ayağımı kaldırırken kalp atışım hızlandı. Başparmağım ve işaretparmağım arasında bir şey kımıldıyordu.

“Ne... ne bu?” Lupe’nin gözleri yine kocaman açıldı. Elimdeki şeyi çekince Lupe çığlık attı.

Küçük ve üzerinde hâlâ kıkırdağı duran bir kemikti. Tibicenaların beslenme çukurunu bulmuştuk.

Çürük kokusu burun deliklerimi doldururken kusmuşumu yuttum. Lupe çoktan uzaklaşmaya başlamıştı ama ben leş gibi kokan toprağın içinde sıkışmıştım. *Panik yapma*, dedim kendi kendime.

Git.

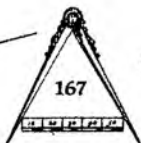
Çukurun diğer tarafına, çürüyen etlerin, çene ve kalça kemiklerinin arasına dört uzvumla tırmandım, nemli zeminde bir kez daha ayakta durana kadar nefesimi tuttum.

Lupe birkaç metre ileride durmuştu, ağaçların arasında yavaş, dalgalanan bir parlaklık gördük. Evi gösteren gümüş bir iz.

“Arıntara,” dedim.

Ayaklarımızdaki kurumuş kanları temizlemek için akan suya girdik, La Hanım’ın sığ suda daire halinde koşmasına izin verdim. Lupe elimi tuttu.

“Özür dilerim,” dedi boğuk bir sesle. “Seni o sırada geride bıraktığım için.”

Ben de elini sıktım. "Senin suçun değildi."

"Berbat olduğumu düşünmüyor musun?"

"Hayır," dedim kesin bir şekilde. "Cesursun. Kimse yapmazken Unutulmuş Bölgeler'e geldin. Ben, babam ya da..."

"Benim babam yapmazken." Derin, titrek bir nefes aldı. "Babam..."

Tekrar mat renkli pençeleri, beslenme çukurundaki kemikleri düşünüp ardından nazikçe Lupe'nin elini bıraktım. Anahtarlar avucunun içine gizlenmişti, onları alıp iğne kalınlığında bir tanesini çemberinden çıkardım.

Lupe önce anahtara sonra bana sonra tekrar anahtara baktı.

"Hiç kimsenin dokunmasına izin vermezdi, annemin bile. Bunları niye bana verdi ki?"

İğne anahtarı Lupe'ye verdim.

"Babam o ölene kadar madalyonu açmamamı söyledi."

Elini tuttum.

Daha önce böyle bir şey görmemiş gibi anahtara baktı.

"O öldü, değil mi?"

Başımila onayladım. Lupe de yavaşça aynısını yaptı, sanki gerçeği beynine işlemeye çalışıyormuş gibi. Yüz ifadesi garip bir şekilde boştu.

Lupe madalyonu çıkararak anahtarı kilit yerine

soktu. Belli belirsiz bir ses duyuldu ve madalyon açıldı. İçinden şaşırtıcı miktarda su ve ardından kare şeklinde, madalyonun içine sığacak kadar düzgün katlanmış, ıslak bir kâğıt çıktı.

Lupe kâğıdı açmak üzereydi ancak dikkatli olmasını söylemek için hafifçe eline dokundum. Su, kâğıdı hassaslaştırmış olabilirdi. Lupe kâğıdı bana verdi, elleri zangır zangır titriyordu. Ben de açtım. Çok fazla kez katlanmıştı ve kâğıt öyle inceydi ki yırtılacağıma emindim.

Eninde sonunda mektubu Lupe'nin kucağına açtım. Mürekkep çok az kenarlara yayılmıştı fakat kelimeler okunaklıydı. Kendimi durduramadan ilk satırları okudum.

Kızım,

Eğer bunu okuyorsan, artık yanında değilim demektir.
Bunu yazdım çünkü ben yaşarken söylemeye cesaret
edemediğim şeyleri bilmelisin

Kendimi durdurup Lupe'ye bakmak üzere döndüm. Dudakları ince bir çizgi halini almıştı, gözleri öyle üzgündü ki başımı çevirip geri kalan anahtarlarla oynamaya başladım.

Dakikalar geçti. Her şey sessiz, sakin görünüyordu, Lupe'nin hafif nefes alışı ve ince bacaklarındaki hare-

ket dışında tabii. Diğer tarafı okumak için kâğıdı çevirene kadar bekledim. Bir dakika falan sonra uzun bir nefes bıraktı, bedeni gevşedi.

Sonra kâğıdı dikkatlice katladı, madalyonu alıp mektubu içine geri koydu. Kapatmasının ardından tüm gücüyle nehre fırlattı.

"Ne yapıyorsun?"

"İstemiyorum." Gözyaşları çenesinden damlıyordu. Onu rahatlatmak için uzandım ama geri çekildi.

"Ne... ne diyormuş?"

"Babamın Sürülmüşler'in söylediği her şey olduğunu." Sesi tuhaf bir şekilde sakindi. "Ve daha kötüsü."

"Lupe, öldüğü için üzgünüm..."

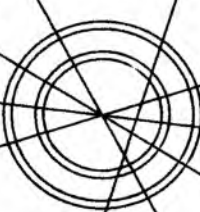
Bana baktı. Yüz ifadesi artık üzgün değil, sinirliydi.

"Ben değilim."

Ne söylemek üzere olduğumu bilmiyordum ama hemen sonra bir ses duyduk, birisi yukarı akıntıdaydı. Tibicena yaklaştığında olduğu gibi karnımda o sancıyı duymadım ama yine de La Hanım'ı yakaladım. Ağaçların arasında eğilerek nehir kenarından ayrıldık. Bir şekil görüş alanıma girene kadar Lupe'yi sıkıca tuttum.

Fark etmem bir ânımı aldı. Sonra kalkmış koşuyor, tavuğu baş aşağı ediyordum.

BÖLÜM 17

Pablo'ya öyle sıkı sarılıyordum ki nefesinin ıslık gibi bir ses çıkardığını duydum. "Isabella? Ne..."

"Buradasın! Nasıl?" Dünyadaki tüm karahindiba köklerini yemişim gibi bedenime rahatlık yayıldı.

"Çok hayal kırıklığına uğramış gözükmeyi," dedi, bana sarılışı çok tuhaftı, yanaklarım kızarttı ve geri çekildim. "Ama sen nasıl buradasın? Sürülmüşler tarafından alıkonulduğunu gördüm. Takip etmeye çalıştım ama karanlıkta seni kaybettim." Sesinde boğuk bir ton vardı. "Seni bir daha görmeyeceğimi düşündüm."

Etrafa bakıp Lupe'yi gördü. Nehir kenarında ayakta duruyordu. Yüz ifadesini okuyamıyordum.

"Bu o Adori kızı mı?" diye sordu Pablo. "Adori nerede?"

"Sürülmüşler'le beraber geride kaldı," dedim dikkatlice, Lupe'nin bizi duyabileceğinin farkındaydım. "Dövüşmek için."

"Neyle dövüşmek için?"

"Tibicenalarla. İblis köpeklerle öyle diyorlar."

Pablo'nun kaşları kâküllerinin arasında kayboldu.

"İblis köpekler mi? Efsanedeki gibi mi?"

Başımı salladım.

"Anlıyorum." Pablo'nun ses tonu dalga geçiyor gibiydi. La Hanım'ın nehir kenarında boğulan balık gibi su sıçratmasını görüp bir kez daha kaşlarını kaldırdı.

"Burada ne oluyor?"

"Bunun için zamanımız yok," diye haykırdı Lupe sabırsızca.

"Haklı," dedim. "Gromera'ya gitmeliyiz."

"Katılıyorum," dedi Pablo. "Eğer nehri takip edersek..."

"İsa biliyor," diye araya girdi Lupe. "Şimdiye kadar bizi gayet iyi yönlendirdi."

Kolunun kıvrımına sakince oturan La Hanım'ı kucağına aldı ve nehirden aşağı doğru yürümeye başladı.

"Onun sorunu ne?" Pablo başıyla Lupe'nin uzaklaşan sırtına doğru işaret etti.

"Çok fazla şey atlattı," dedim, mektupta ne yazdığını merak ederek. Pablo bana yetiştii.

"Ne oldu peki?"

Sürülmüşler kampında uyanışımı, Ana'yı ve Marquez'in Vali'nin yerine geçmeye çalışmasını anlattım.

"Yani Adori orada mıydı? Adamlara saldırıldığında kaçtığımı gördüm."

"Eh, geri geldi."

"Benim aksime mi demek istiyorsun?" dedi Pablo sertçe. "Takip etmeye çalıştım ama atları almışlardı ve..."

Başımı salladım. "Öyle bir şey demiyorum. Doğru şeyi yapmaya çalıştım demek istiyorum. Tibicenalar saldırdığında... Komik olan ne?"

"O kelimeyi ifadesiz bir suratla söyleyebilmen..."

"Gerçekler diyorum!"

"Nasıl görünüyorlar?"

Açıklamaya çalıştım.

"Bana kurtlarmış gibi geldi."

"Mesele sana hissettirdikleri şey. Doce dedi ki..."

"Doce?"

"Sürülmüşler'den biri... Ana'nın kızı. İnsanı delirttiklerini söyledi. Geldiklerini hissediyorsun. İçin bir tuhaf oluyor, midende bir fırtına varmış gibi."

"O ne anlama geliyor şimdi?" dedi Pablo sırtarak. "'Midende bir fırtına varmış gibi'? Babanın yemeklerini yedikten sonra olan bir şeymiş gibi geldi bana."

"Orada olsaydın şu anda gülüyor olmazdın," dedim sertçe. Birden yorgun hissettim. Düşünmek istemiyordum. Sadece eve gidip babamı görmek istiyordum. Artık yarı bitmiş haritam bile beni Unutulmuş Bölgeler'de tutamazdı.

"Yorgun musun?" Yüzü şimdi daha nazikti. Esnememe rağmen başımı olumsuz anlamda salladım. "Emin misin? Seni bir süre taşıyabilirim."

Dalga geçmesi ihtimaline karşı ona sertçe baktım ama kollarını kaldırmıştı. Vali'nin anahtarlarını kemerime taktıktan sonra Lupe'nin izleyip izlemediğini kontrol ettim ve kollarımı Pablo'nun boynuna doladım. Beni kaldırdı, eskisinden çok daha hafif bir biçimde, ter ve kan kokularının altından lavanta kokusu geliyordu.

Onu içime çekerek ayaklarının ritmik sesini dinledim. Burada olduğuna inanamıyordum. Lupe de ilerideydi, La Hanım'la muhabbet ediyordu. Kendime geride kalanları unutmaya izni verirsem neredeyse her şey yolundaydı. Neredeyse.

Gözlerimi kapattım ve derin, kapkara, yıldızlarla dolu gökyüzünü yansıtarak ışıyıp parlayan bir okyanusa süzıldüm. Suyun karşısından parlayan odundan yapılmış bir tekne geldi, öyle hafifti ki denizin yüzeyine neredeyse değmiyordu. Tekne yaklaştıkça yanlarındaki girdap şeklinde oymaları gördüm ve ön kısmında ailem duruyordu. Sadece babam değil, annem ve Gabo da oradaydı. Hepsi ay ışığı kadar solgundu ve içinde durdukları tekne kadar parlak bir haleyle parlıyorlardı. Gabo parmaklarını uzattı ve gecenin-rüyası etrafımızda parlarken elini tuttum.

"Isabella, bak!"

Uykulu bir halde ögle güneşine gözlerimi kırptırdım. "O ne?"

Birden uyanmış hissettim. İlerideki zemin hiçliğe düşmüş gibiydi. Tabii ben onun hiçlik değil, Arıntan olduğunu biliyordum. Seferin yolculuğunda takip ettiği tepenin sınırına doğru geliyorduk.

Pablo beni yere indirdi, bacaklarıma kan giderken beni sabit tuttu. "Eve az kaldı," dedi.

Şelalenin kenarına yürüyüp göz attım. "Uzun bir düşüş olacak."

Lupe de baktı, sonra La Hanım'ı bana verdi ve duraksamadan kayalardan aşağı tırmandı. Eteklerini topladı ve biraz aşağı sıçradı, sessiz bir şekilde yere indi. Nefes nefese, bir kedi kadar kolayca tekrar yukarı tırmanırken ona aval aval baktım. "Fena değil."

"Gösterişçi," diye mırıldandı Pablo.

Tam ona dönüp bir şeyler söylemek üzereyken içimin bulandığını hissettim. Pablo'nun suratı buruştu, karnını tuttu. "Bu ne?"

"Ah, hayır," dedi Lupe telaşla. "Ah, hayır, hayır, hayır!"

"Koşun!" diye bağırdım, Pablo'nun arkasında dev bir şekil belirirken.

Fakat zaman yoktu. Pablo, Tibicena'yı görmek için döndü, boynundaki tüyler omurgasına kadar kalkmıştı. Ağzı açıldı ve binlerce kaya uçurumdan aşağı düşüyormuş gibi bir sesle kükredi.

“Yardım et!” diye bağırdım, büyük bir kayayı şelenin ucundan kaldırarak.

Pablo kaldırdı, yaratık hedef hizasına girene kadar bekledi ve taş sektirircesine fırlattı. Kaya, Tibicena'ya çarptı, ayağının üzerine düştü.

“Git!” Lupe’yi tepenin ağzına ittim ve yere indiğinden bağıran La Hanım’ı da ona fırlattım.

Arkama bakmaya cesaret ettim. Tibicena kendini kurtarmıştı ama ayağa kalkmakta zorlanıyor gibi görünüyordu, bacağı tuhaf bir açıda duruyordu. Pablo kollarımı yakalayıp beni itti ve sarkıtmak için kaygan zeminde çömeldi.

Ardından birkaç metre düşmeye başladım, Lupe'nin yanındaki yumuşak çamurlu nehir yatağına indim. Pablo da çamuru sıçratarak yanımıza indi, ses Gabo'nun kil madeninde düşüşü gibiydi. Bir saniyelğine başardığımızı düşündüm, kurtulmuştuk.

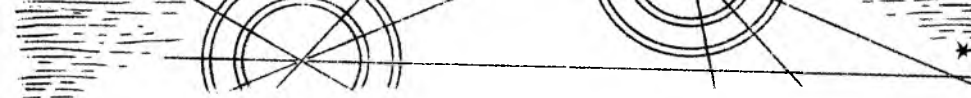
Ama sonra Tibicena uçurumun başında göründü, kendini atlamaya hazırlıyordu.

Pablo bizi ileri ittirdi. "Yol orada. Koşun!"

Ben yanında yürüdüm ama Lupe sendeleyip şelalenin kayalıklı kısmına sertçe çarptı. La Hanım elinden kaymış ağaçların orayı eşeliyordu. Kolumu Pablo'nun elinden kurtararak Lupe'nin ayağa kalkmasına yardım etmeye gittim ama kollarımdaki ağırlığı çok fazlaydı, korkmuş gözleri üzerimizdeki karanlık şekle döndü.

Pablo'nun hızı onu ilerideki aşağı akıntıya götürmüştü, ben ve Lupe için geri döndü. Çok geçti. Yaratık

yaralı bedenini aramıza atarken Tibicena'nın gölgesinin bir dalga gibi çarptığını hissettim, suya doğru dönmüştü. Lupe'yle bana doğru.

Pablo bir silah aradı. Bir taş bulup Tibicena'nın yan tarafına fırlattı ama yalnızca mat kürkünü sıyırıp geçti.

"Git!" Lupe'yle birlikte geri doğru giderken ona bağırdım. "Gromera'yı uyarmalısın!"

Tibicena'nın dudakları hırlayarak çekildi, siyah salyası yere damladı.

Pablo'nun yüz ifadesi kararlıydı. "Sizi bırakmıyorum!"

Bir dal yığınınından sivri uçlu bir sopa aldı, günler önce toplamaya yardım ettiğimiz dallardandı ve sopayı Tibicena'nın yaralı ayağına sapladı. Canavar, Pablo'ya dönerken kükredi, devasa pençesini kaldırdı. Pençeleri havayı yarararak Pablo'yu tam suratından yakaladı.

Gözlerinin donuklaştığını gördüm, ardından nehir yatağına hareketsiz bir halde düştü. Bana doğru akan suda kan belirdi. Pablo'nun kanı.

Tibicena yeniden saldırmaya hazırlandı. Ben haykırmaya başladım.

Pablo'nun adını haykırdım, Tibicena'ya ondan uzak durmasını haykırdım ve Lupe de benimle bağırdı. Ölmemiştir. Ölmüş olamazdı.

Nehir yatağından aldığımız küçük çakıl taşlarını fırlatmaya, su sıçratmaya başladık; Tibicena'nın Pablo'yu bırakıp bize dönmesini sağlamaya çalışıyorduk.

İşe yaradı.

Lupe'yle sessizleştik, kesik kesik nefes alıyorduk. Tibicena saldırmaya hazırlanıyordu, bekliyordu. Arkasında, La Hanım'ın tozlu zemini takip ettiğini gördüm ama Lupe ve benim için gidecek bir yer yoktu.

Pablo'ya son bir kez baktım. Göğsü kıpırdamış mıydı? İnip kalkmış, çok hafifçe beyaz tuniğini dalgalandırmış mıydı?

"İsa," dedi tiz bir sesle Lupe. "Şimdi ne yapacağız?"

Onu kör gibi arkaya doğru, suyun ince olduğu yerden mağaraya çektim. Arıntan'a ilk geldiğimde ulaştığım geniş odanın içine çekildik. Sırtımda kayaların yatay çizgilerini hissettim ve Tibicena mağaranın girişinde belirdiğinde Gabo'yu çağırmaaya çalıştım.

Çürük, öfke ve ter kokusu vardı. İçim bulandı ve çalkalandı. Bitmesini istiyordum. Lupe elimi buldu.

Yaratık ilerledi, Lupe beni aşağı çekti. Tibicena kendini bize doğru fırlatırken havanın sesini duydum. Korkuyla sindim, ağırlığının bizi ezmesini, pençelerinin bizi deşmesini bekledim...

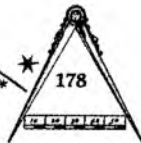
Ama öyle bir şey olmadı.

Arkamdaki kayalar yıkılırken kulak tırmalayıcı bir çatırtı duyuldu. Tibicena'nın hiddetiyle kayalar kırılmıştı ve birkaç saniye sonra iğrenç kütürtüyü duyduk.

Oyuk. Şelalenin arkası boştu.

"İyi misin?" dedim viyaklar gibi.

"Daha iyi olmamıştım." Lupe'nin sesi tiz ve kısıktı.

Kısaca hıçkırırcasına güldüm. Karnım ve kaburgalarım acıdı, etrafa bakındığımda daha da başım dönüyormuş gibi hissettim.

"Gitmeliyiz." Lupe'nin yüzü daha önce görmediğim kadar ağırbaşlıydı. "Pablo."

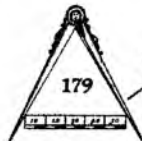
Ürperdim, belli belirsiz nefes alırken şu anda nasıl olabileceğini hatırladım. Göğsümden bir soğuk dalgası geçti.

Lupe'nin uzattığı elini tutarak yıkık duvara tutundum ve ayağa kalktım.

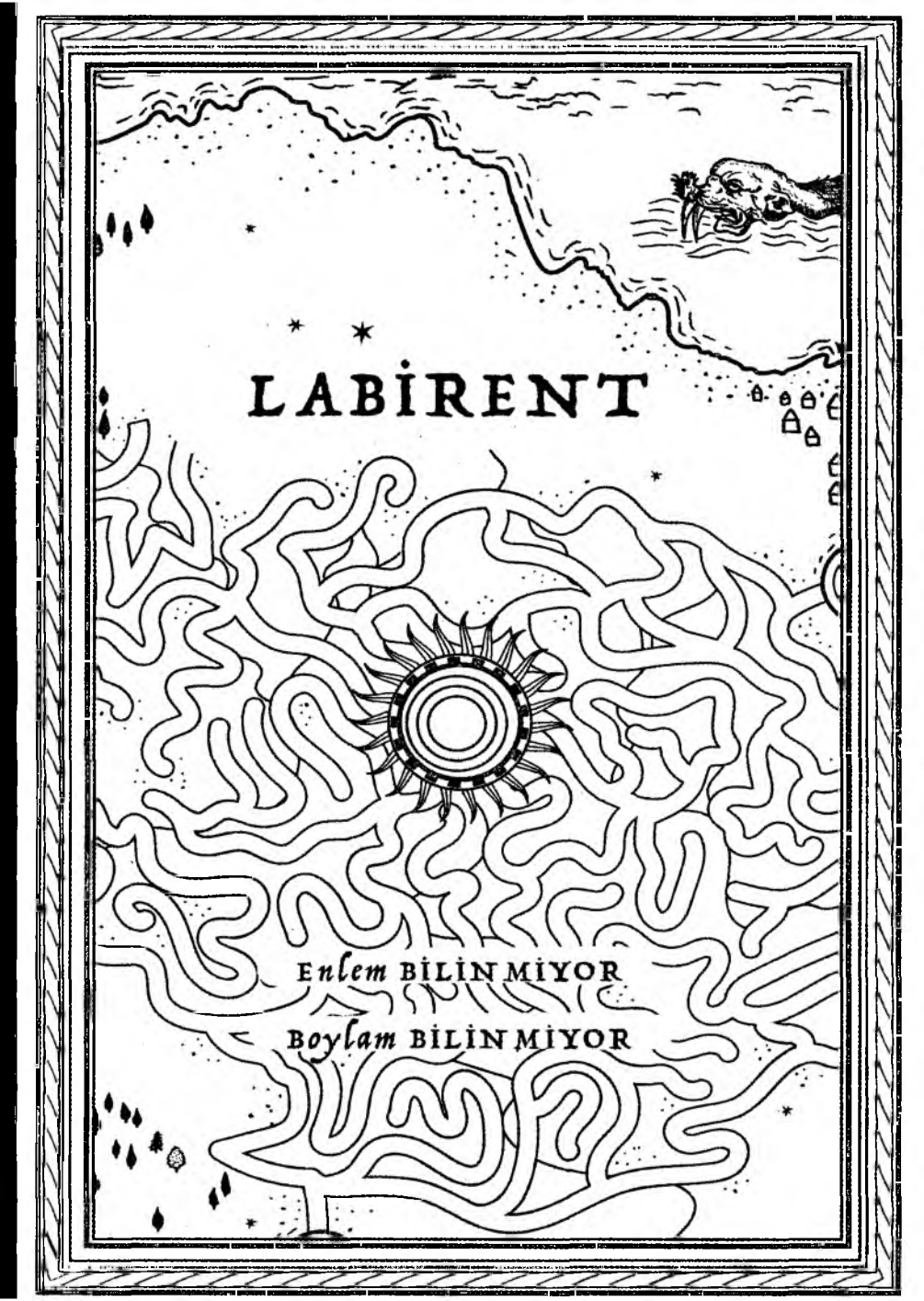
Bir hataydı.

Sürtme sesi sessizlikte yankılandı. Duvarın çöken kısmı arkamdaydı. Dengemi kaybettim, Lupe'nin elini bırakmaya çalıştım ama o daha hızlı davrandı.

Birlikte karanlığın içine düştük.

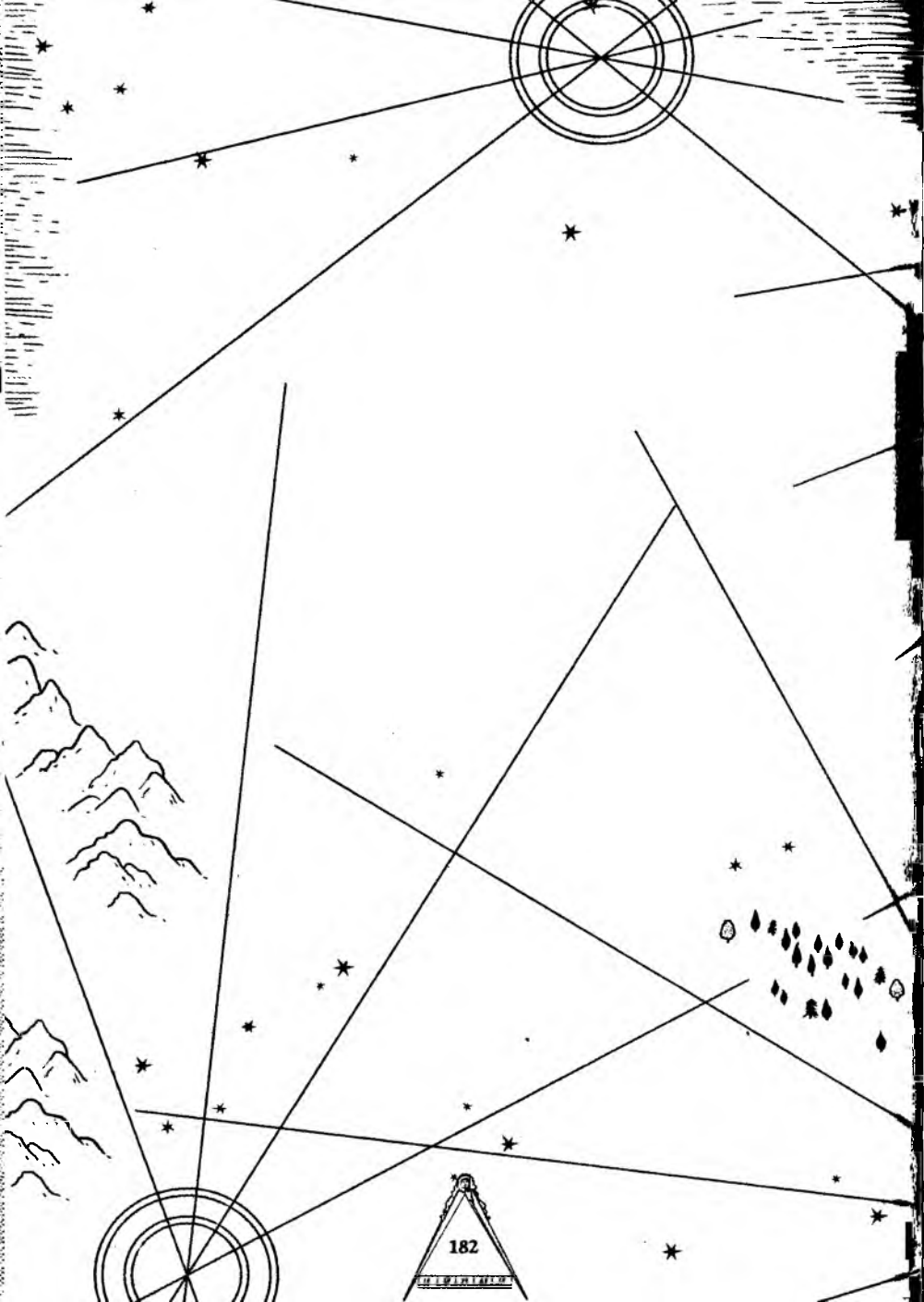

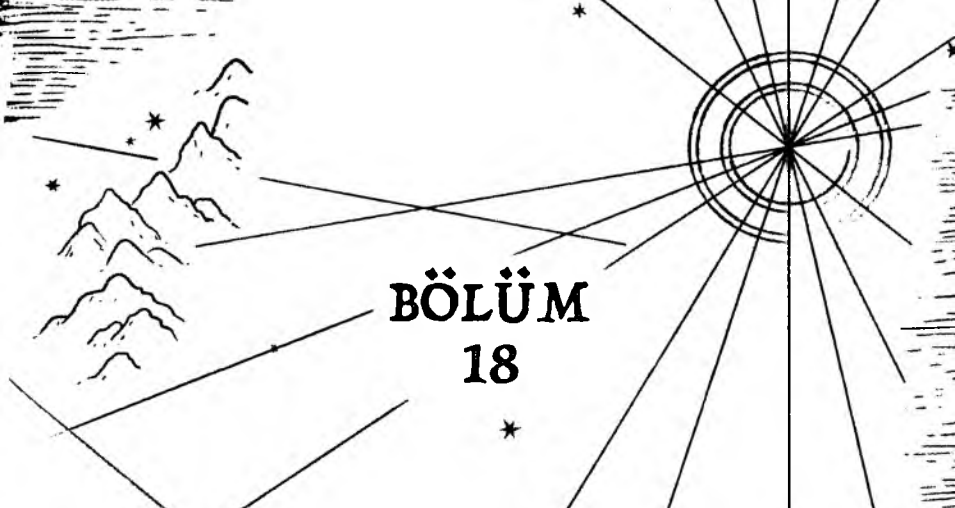

LABİRENT

Enlem BİLİN MİYOR

Boylam BİLİN MİYOR

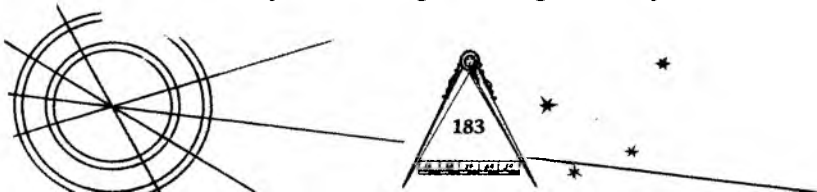

BÖLÜM 18

İçinde bulunduğun yerde, herhangi bir odada, kendi odanda mesela, durup orayı tam olarak hatırlayabilir misin? Avluya çıkıp toprakla bana oranın bir resmini çizebilir misin? Sadece küçük, basit bir oda. Yürüdüğünden beri orada yaşadın. İki yataklı, büyük ihtimalle bir tanesinde bir kedi uyuyor, kıyafetle dolu bir sandığı var.

Ya ölçek? Tam büyüklüğünü çizemeyiz, öyle küçük bir odanın bile. Ölçeklendirmemiz gerek. Bana kaplan büyüklüğünde bir kedinin altına kibrit kutusu büyüklüğünde yatak çizer miydin? Diğer şeylerle orantılı olarak her şeyin büyüklüğünü hatırlayabilir misin? Bir ağacın ormandaki yerini, denizdeki bir adayı... Annenin haritasında, yani Unutulmuş Bölgeler'in tek haritasında her tür ağaç işaretliydi. Detaylar önemlidir. Yatak odanı haritalarken bile.

Sonra sınır işaretleri gelir. Bir dinlenme ve rahatlık çemberi: kedi ve yatak. Sandığın çivisi gevşemiş yerleri için bir

tehlike belirten X'i. Senin ve Gabo'nun yatakları arasındaki ses hattı için yılanvari bir çizgi.

Belki hepsi budur. Bu basit kare, toprağa çizilmiş. Bu, dünyanın her yerinde gidip herhangi bir harita yapandan alabileceğin bir harita. Eğer odanı görseydiler sana bunu verirdiler. Oranın tam bir ölçüsü. Fakat oranın hissini gösterebilir miydi?

Bir kartografin yaptığı budur. Biz haritaları hayata döndürürüz. Odan, ev niteliğinde olurdu. Ona bakıp senin odan olduğunu bilirdin, odan derken çocukluğunu geçirdiğin yeri kastediyorum. Ve yıllar önce bulunduğumuz yerlerin haritasını da yapabiliriz. Burada, Joya'da, sana pazarlarının bayıltıcı esanslarından başın dönene kadar Afrik'in bir haritasını yapabilirim. Donmuş Çember haritam senin tüylü çoraplara uzanmanı ve beyaz bir ayıdan kaçmanı sağlayabilir! Yani, neredeyse...

Senin bunları yapabilmene daha biraz var ufaklık. Fakat bu bir başlangıç! İlk haritanı çizdin. Üstüne kendi ismini yaz. Al, benim tavus kuşu kalemimi kullanabilirsin.

I-S-A-B-E-L-L-A

Mükemmel.

Kıpırdandım. Karanlık etrafımı sardı, ağır nefesimin yankısını da yanında getirdi.

Çat!

Kulağımın yakınında bir şey kırıldı. Hareket etmeye çalıştım ancak Lupe bacağımın ve kolumun üzerine düşmüştü. Baygındı, göğsü hafifçe inip kalkıyordu.

Çat!

Bu sefer altımda bir şey kırıldı. Boştaki elimi çıkardım; kalın, kokuşmuş kürk parmak uçlarıma değerken bir bulantı dalgası çarptı. Bu ses... Tibicena'nın kaburgalarının ağırlığımızla ezilmesinin sesiydi.

Son bir çatırtıyla beraber Lupe'yi kaldırıp, nemli bir kaya duvarına çarpana kadar iki gölgeden kaçtım. Düşüşümüzün son anlarını hatırlamaya başlıyordum: Pablo bizi kurtarmaya çalışıyor, yeniliyor. Kanı suya yayılıyor.

Gözlerimi kapadım.

"Ona kadar saydığımda," diye mırıldandım karanlığa, "her şey geçecek. Bir, iki, üç..."

Ama "on" dediğimde dünya hâlâ eskisi gibi örtülüydü. Çanta sırtıma değişiyordu. Çekip içindeki odun ışığına dokundum. Parıltısı karanlığı dağıttı, inleyip dikkatle oturan Lupe'ye baktım.

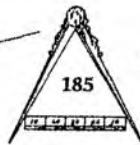
"İyi misin?"

Cevap vermek için ağzını açınca çenesinden aşağı kan aktı.

"Yaralısın!" dedim nefes nefese.

"Soyun yok. Divimi ıfırmıfım." Görmem için dilini çıkardı.

Yarası çok derin değildi. Ona bir yudum su verdim, ağzının içinde çalkalayıp kırmızı halde tükürdü.

"Ne oldu?"

"Düştük." Boşluğun olduğu yere işaret ettim, bizden en az beş metre yukarıdaydı, kaya tozu hâlâ dökülüyordu.

"Bu mesafeden mi düştük? Ve hiçbir yerimiz kırılmadı mı?"

Başımı salladım. "Dostumuza teşekkür edebilirsin."

Lupe bakışımı işaret ettiğim yeri takip ederek ciyakladı, kendini Tibicena'nın hâlâ katran gibi kanı akan kırık bedeninden uzaklaştırdı.

"Of! O... o ölü mü?"

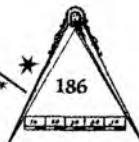
Biz üzerine düşene kadar değildi ama artık ölmüştü. Lupe ona yaklaşmak konusunda en az benim kadar isteksizdi, uzunca bir nefes verdi. Düştüğümüz deliğe başımı kaldırıp baktım. Zar zor görünüyordu.

Lupe boynunu uzattı. "Sence tırmanabilir miyiz?"

Elimi taş duvarın üzerinde gezdirdim. Kaya yapışkandı ve dokunuşumla ufalanıyordu. Parmaklarım nemlendi.

"Deneyebiliriz."

Tutunacak bir şey yoktu, o yüzden çantamı boşaltıp Lupe'nin omzuna tırmanarak yukarı fırlattım, kayışının çıkıntıya takılmasını umdum. Yaklaşamadım bile. Yıkılan duvardan düşen kayaları üst üste yığdık ve bu kez Lupe benim omzuma çıktı, boşluğa uzanmayı denedi ama benim dizlerim sallanmıyor olsaydı bile imkânsız bir uzaklıktaydı. Sürekli Pablo'ya seslendik ama hiç ce-

vap gelmedi. Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım, gelebilecek olsa geleceğini bilsem bile.

Lupe yere çöktü, başını ellerinin arasına aldı. Bir anlığına gülüyor sandım ancak ardından yutkunuşları bastırılmayan hıçkırıklara dönüştü. Ona yardım etmek için uzandım ama beni itekledi. Burnu akıyordu.

Taş duvarın yüzeyinden kayıp düştüm ve nemli zeminde yanına oturdum, tünel olduğuna emin olduğum karanlığın karşısında çantamı yeniden topladım. Eğer tünelse, orayı nasıl bulduğumuzu görmezden gelemezdim.

Şelaleden. Tıpkı Arinta'nın Yote'yle dövüşmeye giderken yaptığı gibi.

Düşün.

Doce, Tibicenaların aşağıdan geldiğini söylemişti; bu tüneli ve bunun gibi diğerlerini kast etmiş olmalıydı. Tibicenalar buradan yüzeye erişemezdi. Biz şelalenin oyuğunun arka tarafını kırmıştık ve çıkış bulamıyorduk. Bu da başka çıkışlar olduğu anlamına geliyordu.

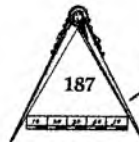
Lupe sessizleşti, nefesi hâlâ düzensizdi. Ayağa kalkıp onun kalkmasına yardım ettim.

"Gidiyoruz." Karanlığı işaret ettim.

Lupe büzüştü, başını salladı. "Hayır, ben yapamam... Karanlıktan nefret ederim."

"Yapmak zorundayız."

"Ben hiçbir şey yapmak zorunda değilim."

"Bir çıkış olmak zorunda," dedim, hissettiğimden daha kesin bir halde.

"Ama bundan emin değilsin!"

"Başaracağız, yapacağız. Ben..." Sesim canlılığını yitirdi.

Lupe bana dik dik baktı. "Ne? Söz mü veriyorsun? Çıkış yolunu bilmiyorsun. Çıkış olup olmadığını bile bilmiyorsun."

"Tibicenalar bir yerden geldiler. Sürülmüşler aşağıdan geldiklerini söylemiştiler."

Hemen, odun-ışığının aydınlatığı tünelin ağzındaki gölgeye baktı. "Belki atlara bakan çocuk uyanır. Beklersek..."

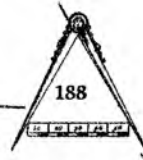
Ne diyeceğimi bilemedim. Duymak istediği şeyi söyleyemedim, neden Pablo'nun dönmeyeceğini düşündüğümü de söyleyemedim. Onun çoktan...

O zaman düşünmeyi bırak.

Fakat ayrıca burada kalıp ölmeyi de bekleyemedim, Lupe karanlığa girmeyi başarabilirdi. Bir haritam olsaydı ilerideki dipsiz siyahla yüzleşirken daha güvende hissederdim.

"Harita!" Hatırlayınca nefesim kesildi: Annemin haritası değişiyor, izledikçe çizgiler belirip kayboluyordu. Çanta Arintara'da yüzerken...

"Ne yapıyorsun?" Ben çantayı yere dökerken Lupe sordu, mürekkepler ve yırtık yıldız haritası yuvarlanıyordu.

Harita en alttaydı. Rulosunu açıp onu nemli zeminde düzleştirdim, odun-ışığını üzerine tuttum.

"Bu ne..." diye başladı Lupe.

"Şşşt!" Kâğıda sertçe baktım ama bir şey olmadı. Topuklarımın üzerine oturarak gözlerimi hüsrarla ovaladım. Sonra...

Değişiyordu. Ağaçlar ve köyler geriledi, yüzeyin içine çekildi ve yavaşça yeni bir manzara oluşmaya başladı.

"Neden böyle yapıyor?"

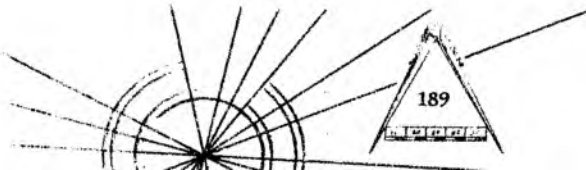
"Su..." Kalbim çok sert, çok sesli atıyordu. "Yanlış suydı."

"Ne?"

Sessiz kalmasını diledim. Artık anlamıştım. Harita ilk değiştiğinde nehirde ıslanmıştı. Arıntan'daki nehirde. Tekrar değiştirmek istediğimde evde doldurduğum suyu kullanmıştım. Şimdi ise yer şelalenin suyuyla ıslaktı. Haritanın gizli katmanını görmek için onu Arıntan'ın suyuyla ıslatmak gerekiyordu.

Haritayı kapatıp etrafta savurdum. Köşeleri kurumaya başladıkça orijinal resimleri geri döndü.

Haritayı bu kez su damlayan kaya duvara dayadım. Çizgiler tekrar büyüdü, kesişti, Joya'nın çizimini artık tünel olduklarını anladığım şeyler kapladı. Noktalı ağın karşısında çemberler vardı. Birisi şelalenin az önce kaybolduğu yerdeydi. Nefesimi tuttum. Çemberler çıkışları gösteriyordu. *Teşekkürler anne.*

"Bu ne?"

Başımı kaldırıp genişçe gülümsedim.

"Çıkış yolumuz."

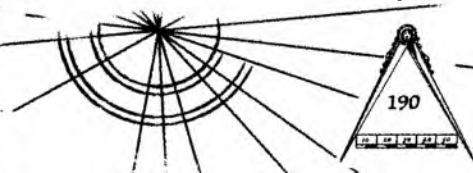
Çıkışa olan uzaklığı parmaklarımla ölçtüm. Tünelin içinde kilometrelerce yürüyecektik. Haritanın ortasındaki kırmızı çembere yaklaşımdan dolayı mutlu degildim ama başka seçenek yoktu.

Lupe'ye çemberin ne anlama geldiğini düşündüğümü söylemedim. Karanlığa girmek istemiyorsa, ateş iblisinden bahsetmenin pek rahatlatıcı olacağını düşünmüyordum. Yanıldığımı hiç bu kadar ummamıştım. Şimdilik sorunumuz labirentten çıkmaktı. Kara orman bile daha rahat olurdu. Yerin üstündeki her şey öyle olurdu.

Duvardan akan derecikten su içtik. Su taneli ama yeterince tazeydi. Mataralarımızdaki bayat suyu boşaltıp tekrar doldurduk. Haritayı ıslattık ve odun-ışığıyla aydınlanarak yola koyulduk.

Ne kadar zamandır yürüdüğümüzü kestirmek zordu, her adım duvarların bir yansımasıydı ve sıcaklık sürekli artıyordu. Yerimizi haritadaki çizgileri parmağım ile takip ederek buldum, her köşede, her kıvrımda ilerlememizi takip ettim.

Bu iş tüm konsantrasyonumu gerektiriyordu, o

yüzden sağa, sola, düz diyerek yönlendirmek ya da Lupe'ye haritayı ıslatmasını söylemek dışında konuşmadım. Hava kötü kokuyordu.

Lupe burnunu kırıştırdı. "Havai fişek gibi kokuyor."

Kokan her neyse ciğerlerime yapışmış, dilimde acı bir tat bırakıyordu ama o hissi temizlemek için su kullanamıyordum. Yerin aşağı doğru eğimi her dakika giderek artıyordu, çok geçmeden dik bir kanaldan aşağı kayıyorduk. Bizi çok derine götürmemesini umdum.

Babamın hikâyeleri zihnimde dolaştı, biri diğerini kovaladı. Ancak tekrar tekrar hatırladığım Arinta efsanesiydi. Şelalenin arkasındaki tünele girdi. Lupe'ye yandan bakarak ona bu hikâyeyi anlattığım onca zaman dinleyip dinlemediğini merak ettim. Tabii onun yüzü düşmüştü, nabızı şakağında hızlı hızlı atıyordu.

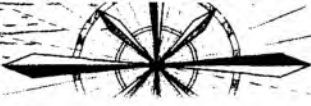
Adanın derinliklerine doğru ilerlerken sıcaklık da şiddetlendi. Yüzümden terler damlıyor, kurudukça haritadan su buharları çıkıyordu. Lupe'un mataralarından birindeki suyun yarısını boşaltması uzun sürmedi.

Yol ayrımına ulaştık, dört tünel kesişiyordu. Çizgilerin kesişimine gözlerimi kısarak baktım, hangisinden gitmemiz gerektiğini anlamaya çalıştım ama çizgiler kayboldu.

"Çok hızlı kuruyor."

Lupe hüsrarla inledi. "Suyu böyle kullanamayız, biraz içmek için de saklamalıyız."

"Rotayı çizmeye çalışacağım." Harita yapma aletlerini almak için çantaya uzandım. Elime sadece bıçak ve yarı bitmiş haritam geldi. Kemerimdeki anahtarlardan ve su matarasından başka tek sahip olduklarım bunlardı. Kalbim acıyarak çantayı boşaltışımı, Tibicena'yla düştüğümüz yerdeki mürekkep ve kâğıt yığınına hatırladım.

"Hepsini geride bıraktım. Üzgünüm..."

Lupe beni susturdu. "Şşşşt!"

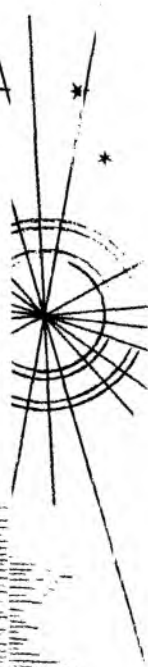
"Üzgünüm dedim," diye somurttum.

"Hayır, cidden Isabella." Bir parmağını dudağına koyarak odun-ışığını elimden alıp çantaya koydu.

Sonra ben de duydum; bir ayak sürme sesi sağımızdaki tünelde yankılanıyordu, onu kısık bir kükreme takip etti. Midemdeki hareket başlamak üzereyken Lupe'ü sol taraftaki yolun gölgelerine çektim. Körü körüne duvarlara dokundum. Çatlaklar ve boşluklarla pürüzlenmişti.

Tibicena yaklaşırken birkaç perişan dakika geçti; Lupe inledi, büzüştü, bense az önce durduğumuz yerde duraklayıp havayı kokladığını duyunca tınaklarımı avuçlarıma batırdım. Yaratık korkunç, keskin, tünelin tavanındaki tozu sarsacak bir ses çıkardı. Yutkundum, dilimi damağıma yapıştırdım.

Saniyeler geçti. En sonunda Tibicena geri dönüp az önce geldiğimiz yöne doğru yokuş yukarı koşmaya başladı. Lupe rahatlıkla nefesini bıraktı ancak tünel sallanmaya başlamıştı. Lupe'yi, La Hanım'ın kafesin-

den çok da büyük olmayan bir yarığın içine çektim.

İçeri sıkıştık. Tibicenalar her yönden doluşup, nefes nefese birbirlerinin çağrılarına cevap verip yeri koklar-ken çanta aramızda sıkıştı. Siyah şekiller yarasa sürüsü gibi, bulanık bir şekilde önümüzden geçti, tozları ha- vaya kaldırdı, havadaki acı koku arttı.

Boğazımın sıkıştığını hissettim, ciğerlerim havayı sünger gibi çekiliyordu. Lupe kolunun içine boğuk bo-ğuk öksürüyordu. Birkaç Tibicena saklanma yerimizin yakınında durur gibi oldu ama çok geçmeden sürü-yle birlikte sürüklendiler. Tam karnumdaki ağrıya daha fazla katlanamaz hale gelmek üzereydim ki sallantı durdu. Kısa bir süre sonra geride sadece yankılar ve havada asılı toz kaldı.

Lupe bir kere daha yarıktan çıktı. Rahatlama üzeri- me yayılırken onu takip ettim ve çantadan odun-ışığı- nı çıkardım.

"Şelaleye ne kadar zamanda ulaşırlar?" diye sordu Lupe titreyen bir sesle.

Tibicenalar bizden hızlı hareket ediyorlardı ama yolun çoğunluğu yokuş yukarıydı ve biz çoktan birkaç saat yürümüştük. Eğer Tibicenalar kokuyu yanlış yöne doğru takip ettiklerini fark etmezlerse...

"Başarabiliriz de."

"Hangi yön?"

Haritaya bakmak için elimi kaldırdım ancak orada değildi. Yumruğumu açtım, bir parçası yere düştü, ge- risi de pençe izli yeri boyladı.

"Hayır." Toz kaplı yarıktaki ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Biz kaçmaya çalışırken köşesi yırtılmış olmalıydı.

"Burada." Lupe'un sesi tuhaf bir şekilde hissizdi.

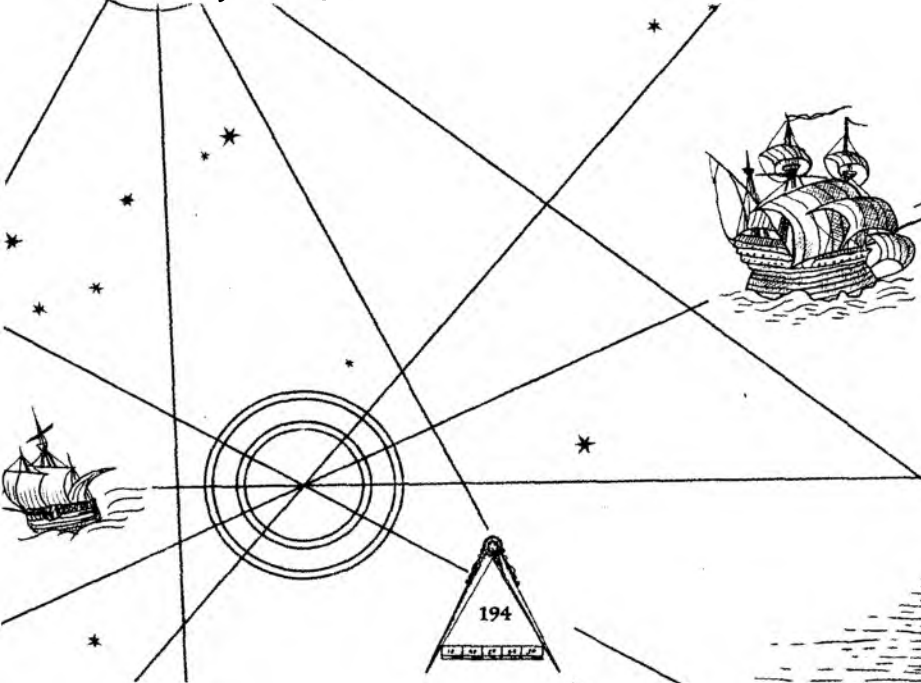
Parmağını uzattığı yere doğru odun-ışığını kaldırdım, neyi işaret ettiğinden emin değildim. Ardından kirin içinde haritanın köşesini gördüm. Sonra başka bir parçası, sonra başkasını.

Parçalara ayrılmıştı, Tibicenaların koşuşturmaları sırasında yaprak gibi ezilmişti.

"Düzeltebilir misin?" diye sordu Lupe, cevabı çoktan bilmesine rağmen.

Karanlığa baktım. Önümüzde, dümdüz ve korkunç bir şekilde uzanıyordu.

Kaybolmuştuk.

BÖLÜM 19

Ne yapacağımı bilmiyordum. Tibicenalar artık kokumuzu bildiği için burada kalamazdık ama aynı zamanda ne yolu ne de ileride ne olduğunu biliyorduk.

Şaşırtıcı bir şekilde Lupe bana bağırmadı ya da beni suçlamadı. Eğilip parçaları toplamaya başladı.

“Bırak kalsın,” dedim sessizce. “Bir anlamı yok.”

Gözlerim yaşla doldu. O annemin haritasıydı, ondan kalan tek şeydi.

Lupe beni duymazdan gelip toplayabildiği kadar parçayı topladı. Hepsini dikkatlice bir araya koydu ve bana uzattı. Şiddetle gözlerimi ovaladım.

“Korkman doğa, Isabella,” dedi. “Ben de korkuyorum.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Yüz ifadesi yumuşaktı, bana yıllar önce ilk kez arkadaş olduğumuz günü hatırlattı. Ben terk edilmiş tavşan ininde oturmuş ağlayıp, Gabo’yu özlerken Lupe bana elini uzatmıştı.

Parçaları aldım.

Çantanın kayışı da neredeyse kopmak üzereydi, o yüzden içindekileri boşaltıp anahtarları ve parçaları kemerimdeki torbaya koydum. Bıçağı elimde tuttum, sapındaki deri beni bir şekilde rahatlatıyordu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Lupe birden canlanarak.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, haritayı tekrar hafızamda canlandırmaya çalıştım. Haritanın bir çıkış gösterdiği yere yakın olduğumuzu biliyordum. İlk Tibice-na gelmeden önce baktığımda neredeydik?

Yanıt kapalı göz kapaklarımın ardında belirdi. Güneydoğu. Arıntara'nın altı. İşte buydu! Tünel kıvrılıp dönüyor ama kabaca nehrin hattını takip ediyordu. Peki sırada ne vardı? İleride üç muhtemel yol.

"Isabella?"

Lupe'nin sesi haritanın görüntüsünü kovaladı. Fakat fark etmezdi. Artık biliyordum.

"Doğru geçişten gitmeliyiz."

"Evet ama onun hangisi olduğunu nereden bileceğiz?"

"Hayır, sağdaki geçişi kastediyorum." İşaret ettim. "Şu."

Bana şüpheyle baktı. "Onlar da buradan geldiler."

"Onlar her yönden geldiler," dedim sabırsızca. "Burası çıkış yolu. Biraz dolambaçlı ama onu takip edersek..."

“Biraz dolambaçlı mı?”

“Evet, düğüm olmuş bir ip gibi ama düğümün sonunda kalıp oradaki ilk yolu seçersek gideceğimiz yere varırız.”

Neredeyse emindim. Neredeyse.

Sessizlik içinde devam ettik. Yol aşağı doğru iniyordu. Haritanın yok olmuş olmasının tek iyi yanı artık suyu içmek için kullanabilmemizdi. Pençe izleriyle dolu geniş bir yan yoldan geçtik, işaretsiz daha dar bir tünele girince Lupe’nin biraz rahatladığını hissettim.

Sıcaklık artıyordu ve şakağımın arkasında şiddetli bir ağrı vardı. Keskin koku daha da güçlenmiş, havayı zor nefes alınır hale getirmişti. Başım hafif, etrafımdaki dünya çok yumuşak ve yakınmış gibi hissediyordum. Gözlerimi kırıştırarak her şeyi tekrar netleştirmeyi denedim. Lupe de sersemlemiş gibi görünüyordu, ara sıra sendeleyip ayağını sürüklüyordu.

En kötüsü etraftaki her şeyin aynı olmasıydı. Gökyüzü olmadan zamanın hiçbir anlamı yoktu. Uzaklığı ancak bacaklarımdaki ağrıyla ölçüyordum. Gromera’nın üstündeki güneşli ya da yıldızlı açık gökyüzüne, hatta Unutulmuş Bölgeler’in pusuna ve Carment köyünün korkutucu rüzgârına bile hasret duydum.

Dizim acı verici bir şekilde titredi. Tünel birden düzleşiyordu, ileride keskin bir şekilde kıvrılıyor ve yüksekliği yaklaşık bir metreye düşüyordu. Başımızı eğerek yürüdük, biz çömelene kadar tavan alçalmaya

devam etti. Eğer bizi takip ettilerse Tibicenalar kesinlikle buraya sığmakta zorluk çekerlerdi ama ya bizi yanlış yola soktuysam? Köşeye sıkışmış olabilirdik.

Boğazım sıkıştı ama devam etmek zorundaydık.

Biz karnımızın üstünde sürünene kadar tünel küçülmeye devam etti, kıyafetlerimiz kayanın keskin kenarlarına takıldı. Böyle küçük bir yerde geri dönmek imkânsız olurdu. Lupe'nin ayağının yakınında onu takip ederken üzerimizdeki devasa ağırlığı, tüm Joya'nın yükünün omuzlarımızda olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Tünel yeniden kıvrıldı. Biraz dolambaçlı bir yere geldiğimizi tahmin ediyordum, tünel kendi kendine döngü yapıyordu. Geçişin yakında diğerleriyle kesişmesi gerekiyordu, sonra ilk soldakine dönecektik, yani umut ediyordum ki çıkışa. Uzun, sağlam bir nefes aldım, göğsümdeki hava keskindi.

"Lupe, sanırım doğru yoldayız."

"Umarım," omzunun üzerinden boğuk sesi geldi.

"Daha fazla durabileceğimi sanmıyorum."

"Eh, hayır. Pek de ayakta durulacak gibi değil."

"Sen en azından küçüksün!" Lupe'nin kahkahası yarıda kesildi. Başı ve üst gövdesi bir anda kayboldu, bacakları da onu takip etti. Uzandım, panikle odun ışığını düşürdüm ancak elimle boşluğu yakalamaya çalışıyordum.

"Lupe!"

İlerideki karanlıktan boğuk bir gürültü geldi.

"Lupe?"

Cevabı beni yerimde sıçratıp kaya tozlarını dağıttı.

"Ben iyiyim! Kısa bir yokuş sadece. Isa, bunu görmelisin..."

"Ne o?"

"Biraz eğil. Güvenli, merak etme."

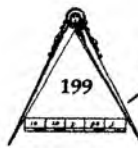
Biraz eğildim, kenara yaklaştım. Bıçağı bıraktım, aşağı takırdayarak düştüğünü duydum ve ardından birkaç saniye bekleyerek ağırlığımın beni aşağı çekmesine izin verdim.

Pek zarif bir iniş sayılmazdı ve bıçağın çok yakınına düşmüştüm. Lupe'nin gülmesini bekledim ama tuhaf bir şekilde sessizdi, mağaranın ortasında duruyordu ve yüzü yukarıya kalkmıştı. Onu görmek için odun ışığına ihtiyacım yoktu çünkü her yönden parıltı geliyordu.

Milyonlarca kristal başımızın üzerinde uzanıyordu, ışık saçıyor, dans ediyor ve yeraltı yıldızlarıymış gibi yer değiştiriyordu. Dizlerimin altındaki kaya bile parlak tavanın altında ışıldıyordu.

Babam, Gabo'yla bana böyle yerlerden bahsetmişti. *Ben hiç görmedim ama bir zamanlar nehrin altında bir kristal mağarası bulan bir adamla tanışmıştım. Bazı kristaller sudan oluşur, bazıları ateşten.*

Burada su, nehir olmadığına göre... ateşten oluşmuş olmalıydı.

İki tür kristal vardır. Biri granittir, hafif renkli kaya. Ve sizin gibi onun da bir ikizi, kendisinin karanlık bir versiyonu vardır. Adı 'gabbro'dur. Gabo, Gabbro.

Parlayan kristallerle kaplı yerde ayağa kalkınca, tesadüf kafama dank etti.

Bir şey yerine oturdu. Her şey mantıklıydı. Koku, kristaller, sıcaklık. Bunu daha fazla görmezden gelemezdim.

"Lupe? Galiba bunun ne olduğunu biliyorum."

Lupe cevap vermedi. Gözleri kristallere sabitlenmişti.

Bir başka derin nefes alıp, "Ateş çukuru. Bunları oluşturan o," dedim.

Ateş çukurları, yerin eritecek kadar sıcak olduğu yerlerde oluşur. Hayal etsenize, tüm zemin alemlerle kaplı! Bazen yükselip tüm kasabaları yutuyor. Gabo bunu beğenmemişti ama babam onu sakinleştirmişti. Fakat çoğu zaman uyuyup birazcık gürlenler. Ya da ikizlerinki gibi isimleri olan kristaller yaparlar.

Lupe'ye söylemek üzere ağzımı açtım ancak bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Ateş çukuru mu dedin sen?"

Tıpkı Arinta efsanesindeki gibi. Annemin haritasını, nasıl çizgilerin karışık görüldüğünü ama yine de ortayı işaret ettiğini hatırladım. Binlerce yıllık haritanın ortasındaki garip kırmızı halka. Asit gibi havada derin bir nefes aldım.

Bir iblisin sözü binlerce yıl sürer.

"Ne düşünüyorsun?" Lupe'nin yüz ifadesi temkinliydi.

Kuraklığı düşünüyordum. Vali'nin hayvanlarının denize doğru kaçmasını düşünüyordum. Gris'teki, havadan zehirlenen insanları düşünüyordum.

"Haritadaki düğüm kırmızı halkaya çok yakındı," dedim dikkatlice. "Belki birkaç kilometre kadar. Sanırım çıkış şu tarafta." Solumuzdaki tüneli işaret ettim. "Ama bu yol kırmızı halkaya çıkıyor." Diğerini, ilerideki daha alçak tüneli işaret ettim. Kristallerden daha farklı pırıldıyordu. Sıcaklıkla pırıldıyordu.

"Ee?"

Az daha fikrimi değiştiriyordum. Fakat şimdi tereddüte düşme zamanı değildi. "Yote o kırmızı halkanın içinde."

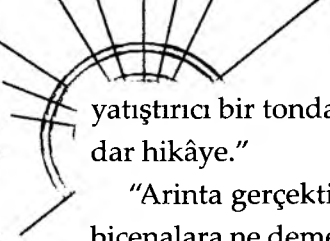
"Yote mi?" Burnunu kırıştırdı. "Şu sevdiğin hikâyedeki mi?"

Tüylerim ürperdi. "O bir ateş iblisi. Ayrıca bahsettiğin bir hikâye değil. Bir efsane."

"Farkı ne?"

Sinirlenerek gözlerimi ovaladım, küçük taneler göz kapaklarıma batıyordu. "Efsane, çok uzun zaman önce olmuş, insanların öyle olsa da gerçek değilmiş gibi davrandığı bir şeydir."

Lupe bir süre boyunca bir şey söylemedi. Konuştuğunda ise sesi tehlikeli bir hayvanmışım gibi dikkatli,

yatıştırıcı bir tondaydı. "İsabella, Yote en az Arinta kadar hikâye."

"Arinta gerçektir!" Sesim mağarada yankılandı. "Tibicenalara ne demeli? Bizi kovalarken yeterince gerçek görünüyorlardı!"

"Belki de atlara bakan çocuk haklıydı," dedi kararlı bir tonda. "Belki sadece kurtlardı..."

"Kürkleri duman kokan, at kadar büyük kurtlar mı?"

"Çünkü yeraltında yaşıyorlar, bir ateş çukurunun yakınında!"

"Açlıktan fazla bir şey onları tetiklemişti. Cata'yı yemediler. Onu öldürdüler, bulunması için bıraktılar."

Doce bunun bir uyarı olduğunu söylemişti. *Adayı temizlemek üzere gönderildiler.*

"Aptallaşma, Isabella. Bu tür şeylere inanmaktan vazgeçmelisin."

"Ama Arinta..."

"Bir hikâyeden ibaret! Ve sen de o değilsin!"

Kelimeleri acıtmıştı ama bunu görmesine izin vermedim. "Ben o olduğumu..."

"Eğer bana çıkış yolu bu diyorsan oraya gidiyorum. Sen de benimle geliyorsun."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!"

"Senden büyüğüm."

"Umurumda değil!" Odun-ışığını elinden kaptım.

"Sensiz gidiyorum." Lupe'ye bakmadan ısıyla parlayan girişe doğru yöneldim.

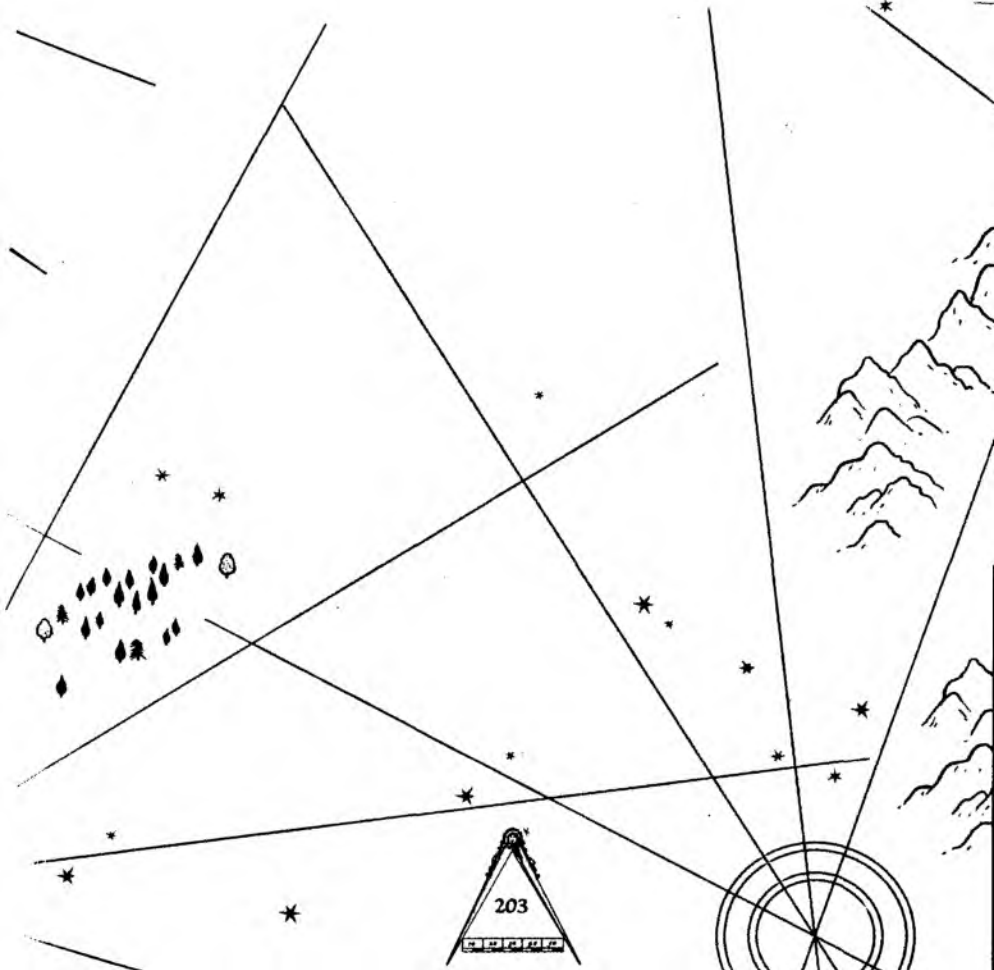

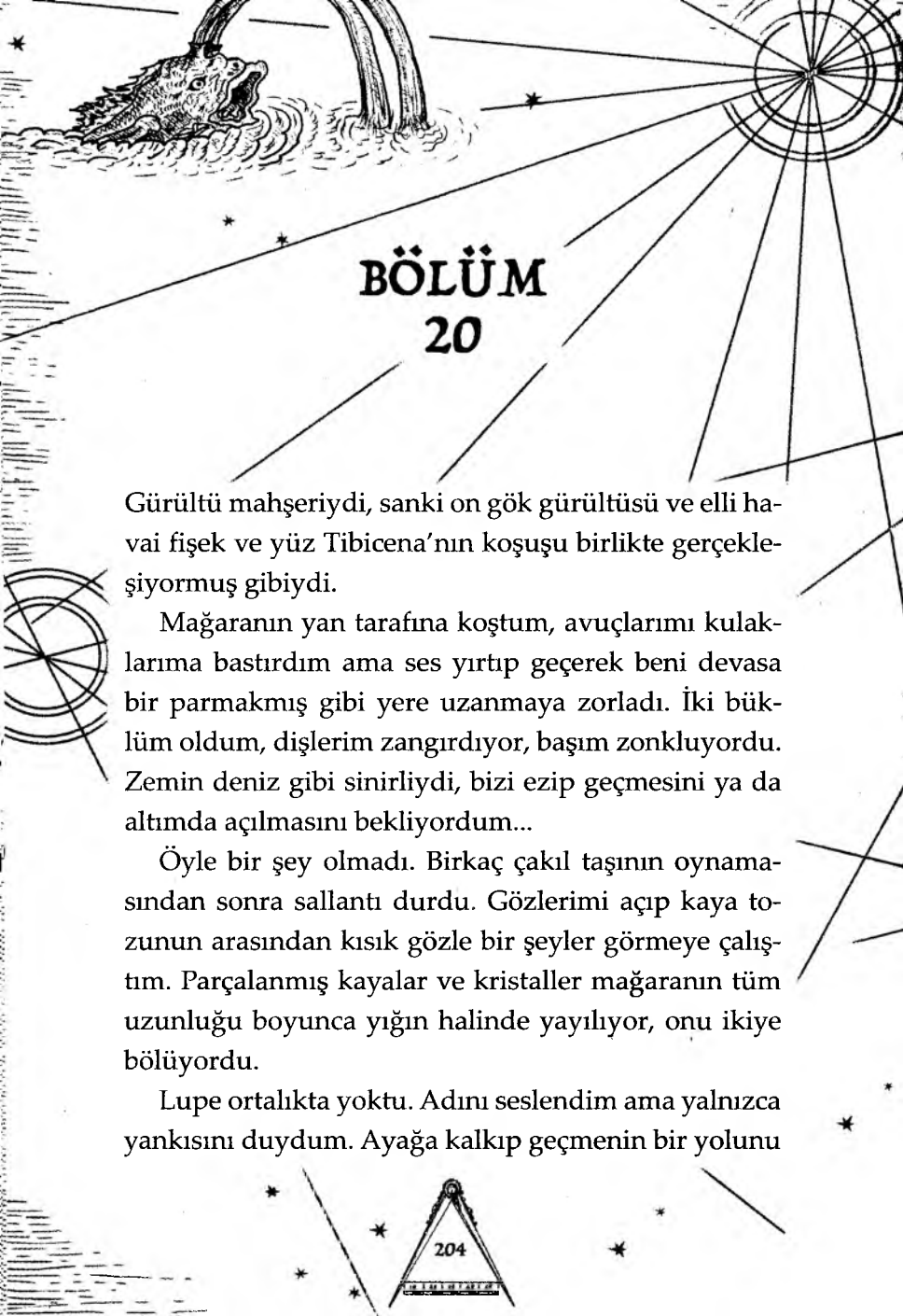

Ani bir çarpıntı ayağımın altındaki yeri sarstı. Tö-
kezledim, az kalsın düşüyordum. Lupe de dizleri üze-
rine düştü.

Başka, daha şiddetli bir titreme vücudumdan geçti.
Bir kristal yüksekteki tavandan düşüp aramızda par-
çalara ayrıldı.

Bir anlığına gözlerimiz buluştu.
Ardından dünya yerinden oynadı.

BÖLÜM 20

Gürültü mahşeriydi, sanki on gök gürültüsü ve elli havai fişek ve yüz Tibicena'nın koşuşu birlikte gerçekleşiyormuş gibiydi.

Mağaranın yan tarafına koştum, avuçlarımı kulaklarıma bastırdım ama ses yırtıp geçerek beni devasa bir parmakmuş gibi yere uzanmaya zorladı. İki büküm oldum, dişlerim zangırdıyor, başım zonkluyordu. Zemin deniz gibi sinirliydi, bizi ezip geçmesini ya da altımda açılmasını bekliyordum...

Öyle bir şey olmadı. Birkaç çakıl taşının oynamasından sonra sallantı durdu. Gözlerimi açıp kaya tozunun arasından kısık gözle bir şeyler görmeye çalıştım. Parçalanmış kayalar ve kristaller mağaranın tüm uzunluğu boyunca yığın halinde yayılıyor, onu ikiye bölüyordu.

Lupe ortalıkta yoktu. Adını seslendim ama yalnızca yankısını duydum. Ayağa kalkıp geçmenin bir yolunu

bulmaya ya da kaya duvarı aşmaya çalıştım ama kayalar sabit bir şekilde yığılmıştı ve tırmanmaya çalıştıkça da kollarım titriyordu. Arkamda tünelden, Yote'ye giden başka çıkış yolu yoktu.

Mağaranın sıcak duvarına doğru çömeldim. Yorgunluk üzerime bulut gibi çöktü. Kollarımı dizlerime dolayıp hıçkırdım.

Ağlamalar yankılandı, ses uzak ve ayrıymış gibi geliyordu. En sonunda ağlamayı kestim ki kendimi dinlemek zorunda kalmayayım. Fakat uzaktaki hıçkırıklar durmadı. Dinlediğimde bir kelime duyduğumu sandım...

Is... ella. Isa...

Benim adımdı. O ses ise... Lupe'nindi!

Elimi duvarda gezdirerek kıvrık kısmı ayıran bir çatlak buldum. Uzanabildiğim kadar çatlağı takip ettim. Sonra da ağzımı ona yaslayarak, "Lupe?" dedim.

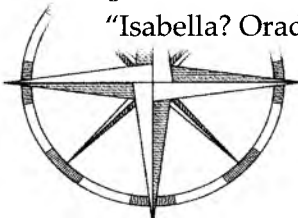
Kulağımı çatlağa dayadım. Hiç ses yoktu. Ağlama bile durmuştu. Belki de sadece hayal etmiştim...

Ardından varla yok arası, belirsiz bir ses ismimi söyledi.

Kalbim gümbürdeyerek aynı yere doğru tekrar konuştum. "Çatlağı bul. Ona doğru konuş."

Kulağım kayada, sabırla bekledim. En sonunda Lupe'nin sesi, yanımda duruyormuş gibi net bir şekilde geldi.

"Isabella? Orada mısın? Ne oluyor?"

Kristallerde olduğu gibi bir şekilde Gabo buraday-
mış gibi hissettim. Göğsüm daralmış halde cevap ver-
dim. "Buradayım. Bu sanırım bir ses hattı."

"Ses hattı mı?"

"Gabo'yla odamızda bir tane vardı. Sesini taşır. Ma-
ğaranın kıvrımıyla alakası olmalı."

"Ne oldu?"

"Emin değilim," diye yalan söyledim, gözlerim bil-
diğimden emin bir şekilde tünele sabitlendi.

"şimdi ne olacak? Düşen kayaya tırmanmayı dene-
dim."

"Ben de. Ya çıkışa giden tünel?"

"Tıkalı."

Boğazımı temizleyerek sesimi güçlü ve sakın tutma-
ya çalıştım. "Mağaraya geldiğimiz yol, orası temiz mi?"

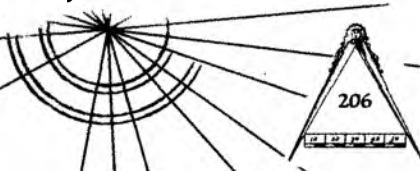
Nefesinin sesi yok oldu, onu kontrol etmek için ma-
ğaranın karşısına giderken hayal ettim. Birkaç dakika
sonra sesi tekrar kulağıma çalındı. "Tamamen tıkalı.
Yan tarafta, tepeye yakın bir aralık var. Sanırım biraz
hareket ettirirsem..." Sesi yorgun çıktı.

Kendimi toparladım ama ben başlayamadan Lupe
konuştu.

"Deneyeceğim. Sonra senin geçmeni sağlayacağım.
Başka bir yol bulacağız, diğer yollardan birine gidip..."

"Lupe..."

"Sonra buradan kurtulup eve gidebiliriz. şimdi
başlıyorum."

"Lupe, işe yaramayacak. Bence... Bence sen gitmelisin."

Kalın sesiyle beni sustururcasına hızlı ve yüksek sesle konuştu.

"Sanırım yapabilirim."

"Sorun değil, Lupe."

"Hayır, yapacağım, sadece kollarımı biraz dinlendirmem lazım..." Sesi canlılığını yitirdi.

"Evet, sen dinlenmelisin. Sonra da geri dönmelisin."

"Hiçbir yere gitmiyorum!" Öfke sesinde parladı.
"Sen de bana aynı sözü vermelisin."

Alçak tünel sıcaklık yayıyordu. Ne yapacağıma çoktan karar vermiştim. Onu görür görmez kararımı vermiştim. O yüzden bir kez daha yalan söyledim.
"Hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Güzel," dedi. Ardından az önce ben teklif etmemişim gibi daha otoriter bir tonla, "Bence şimdi dinlenmeliyiz. Sen uyuyacak mısın?" diye ekledi.

"Evet."

"İsa?"

"Evet?"

"Burada kalacak mısın, ses hattının yanında yani?"

"Evet."

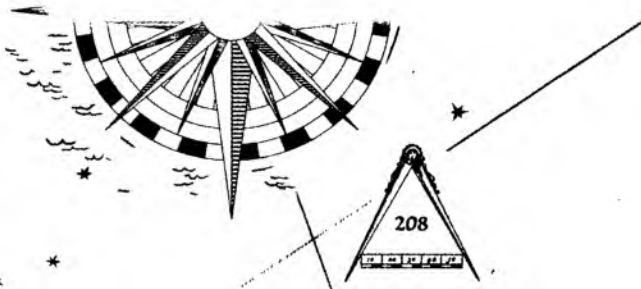
Korkusu her şeyi daha kolay ve aynı zamanda daha zor hale getiriyordu. Uzandım, başım ses hattına yakın kalabilmek için garip bir açıyla dönmüştü. Lupe'nin uykuya dalmasını bekledim.

Karnım gürültüyle guruldadı. Elimi üzerinde gezdirdim, kaburgalarımın sert hatlarını hissettim. Ekmekten ve babamın pazardan alabildiği hangi balık varsa ondan oluşan basit yemeğimize burun kıvırdığımı, neden hikâyelerindeki eski ziyafettekiler gibi yiyemediğimi sorduğumu hatırladım. Öyle bir yemek şimdi bana ziyafet olurdu.

En sevdiğim hikâyelerden biri, Joya'nın altı köyünün Gromera'da bir araya gelip adanın barışla geçen altı yüzüncü yılını kutladıklarıydı. *Bu çok eski zamanlardaydı, demişti babam hikâye anlatan ses tonuyla, Arinta'dan bile önce. İnsanlar yaban domuzları ve yerde yetişen biberle ve sirkeyle pişmiş kökler, keten helvasından yapılmış sepetlerde hurmalar, avuç büyüklüğünde, içinde incisi olan midyeler, limon kokulu tereyağıyla yığın halinde servis edilen kaynamış yengeçler ve istakozlar, deniz börülcesi ve tuzla birlikte insan büyüklüğünde bir ahtapot getirdiler...*

Karnım tekrar guruldadı. Lupe'nin hafif horultuları ses hattından yayılarak beni ziyafetten çekip karanlığa geri getirdi. Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Hasta edici hissi yutarak alçak tünelin ağzına kadar beş kısa adım attım. Gözlerimi kapatıp sıcaklığın gözkapaklarıma baskı yapmasına izin verdim.

İleri adım attım.

BÖLÜM 21

Bu tünel farklıydı.

Kayalar, labirentin geri kalanıyla aynı gibi görünüyordu ama havası tuhaf bir enerji vızıltısıyla ağırlaşmıştı. Taşın değil de ters dönmüş iğneden yapılma bir yatağın üstünde yürüyormuşum gibi ayağıma doğru kıvılcımlanıp onları sızlatıyordu.

Ben daralan tünelde yolu takip ederken ses tehdit edici bir biçimde artıyordu. Artık tanıdık gelen bir klostrofobi hissi oluşmaya başlamıştı. Serin, temiz havadan bir nefes için dünyadaki tüm hikâyeleri feda edebilirdim. Bundan önce hiçbir şeyden korktuğumu düşünmemiştim. Şimdi ise karanlık uzun korku listesindeki bir maddeydi.

Tünelin beni başladığım yere püskürtmeden ilerlemesinin tek manası bir kabuk gibi helezonlaşması olabilirdi. Tavan alçaldı da alçaldı, ta ki ellerimle dizlerimin üzerinde kalana kadar.

Sonra kıvılcımlar başladı.

İlk başta küçüktüler ama sıkışan bükümleri takip ettikçe tünelin zemininde sıcaklık yayılan boşluklar açıldı. Kendimi ileri daha hızlı götürmek için odun-ışığımyı kemerime koydum. Kıvılcımlar çatlaklardan uçtu, ara sıra kıyafetlerime değdi. Ufak bir alev elbi-semin kolunu yakaladı. Su matarasını çıkarıp üzerine birkaç damla döktüm.

Muazzam bir serinlik vücuduma hücum etti. Sıvı-nın değdiği yerdeki kumaşta ince şeritli bir mavi dans etti. Bunun normal su olmadığını biliyordum, harita-nın değişimi bunu ispatlamıştı ama şimdiki başka bir şeydi. Mataraya bakıp hafifçe salladım. Çalkalandı, neredeyse doluydu.

Arinta şelalenin arkasındaki bir tünele girdi, kendini alevlerden korumak için sıırsıklam etti.

Koluma çok az bir miktar döküp mavinin yayılma-sını bekledim, sonra da alevlere doğru uzattım. Tenimi bir esinti gibi, zarar vermeden yaladı. Eğilip dikkatlice tenime ve kıyafetlerime daha fazla su döktüm, geriye tek korunmayan yer olarak sırtım kaldı. Devam eder-ken buzla yıkanmış gibiydim.

Babam bir keresinde bana, o altı yaşındayken, yani Vali'nin gelişinden yirmi yıl önce Donmuş Çember'den sürüklenip gelen bir buzdağından bahsetmişti. Bir Joya gecesinde hayalet bir gemi gibi gelmiş, Gromera'nın koyuna öyle güçlü çarpmış ki toprakta oyuk açmıştı.

Babam bu yüzden yeni yerler görmekten büyülenip oraları haritaya almaya başlamıştı. O buz yüzünden bir kartograf olmuştu. *Her şeyin birbirine bağlı olması tuhaf.* Hep böyle derdi. Babam kadere inanmazdı, tıpkı bir çığlığın toprak kayması başlatması gibi her kararın bir sonrakini etkilediğine inanırdı.

Kaç tane bağlantı beni buraya getirmişti? Tünel alçalır, yerdeki çatlaklar genişlerken ihtimaller benimde döndü dolaştı. Kalça kemiklerim düz olmayan zemine acı verici bir biçimde sürttü, dizlerim aralık daraldıkça, etrafımda kapandıkça yaralandı...

Çok geçmeden tünel imkânsız bir açıyla aşağı inmeye başladı, kollarımla yanlardan destek alamadan vücudumun ağırlığı beni hızla aşağı çekti. Önce ayağımı koymam gerektiği fikri çok sonra aklıma geldi. Etrafta kıpırdanmayı denemedim ama sıkışmadan kendimi bükemedim.

Geriye doğru manevra yapmaya çalışırken avucum oynak taşlardan birine çarptı. Tutunmak için, tırnaklarım beni durdurabilecek bir şey bulmaya çalıştı. Eninde sonunda çıplak ayaklarımı bir çatlağını içine soktum, bileğim burkuldu. Ayağımın yumuşak kısmında bir şey oldu, zonklama geçene kadar dudağımı ısırımdım.

Tam önümde tünel neredeyse dikey bir eğimle aşağı iniyordu. Orada kalabilmek için dizlerimi göğsüme doğru çekip boynumu eğdim. Dipte bir şey açıldı, gö-

remediğim bir şeydi ama duman dalgalanıyor, tüneli dolduruyordu. Hiç olmadığı kadar vahşi bir gürleme sesi gelirken öksürdüm.

Açıklığa doğru kaydım, asitli duman ciğerlerime dolunca nefesim kesildi. Altımda devasa, alevli ağzıyla çukurun ağzı açılıp kapanıyor, erimiş taşlar püskürtüyordu. Bir ateş çukuru. Kaya tabakaları duvarlarda halka halkaydı, bana üfleme gibi vuran sıcaklıkla titriyordu.

Yanaklarımdaki deri kabarıyordu, içim ise derim kadar hassastı. Başım döndü, kendimi geriye doğru bıraktım, düşmekten kurtulmak için bacaklarımı tünele doğru sıkıştırarak kontrolsüzce öksürüp titredim.

Sonsuz zaman geçmiş gibi hissettirse de Lupe'yi mağarada bırakalı birkaç dakika ya olmuş ya olmamıştı. İşte buradaydım, Yote'nin ininde sıkışmıştım. Arinta'nın binyıllar önce yaptığı gibi.

Veda edemediğim tüm insanları düşündüm. Dédalo'nun ağır karanlığının içindeki babamı. Nehir yatağındaki Pablo'yu. Yukarıda bana güvenerek uyan Lupe'yi. Ona ne olacaktı? Bundan kurtulabilir miydi?

Yeter. Yote'ye yaklaşmam gerekiyordu. Belki Arinta değildim ama Joya'yı kurtarmam gerekiyordu.

Dikkatlice eğildim, böylece bacaklarım aşağıdaki çıkıntıda sallandı. Uzun bir düşüştü. Sallantı tekrar başladığında bırakmak üzereydim. Fakat kristal mağarasındaki çarpıntılar gibi ya da Tibicenaların koşuşu

gibi değildi. Bu daha derin, bir Tibicena'nın ulumasından daha tehditkârdı. Tam kendimi tekrar çekmek üzereyken elim kaydı ve beni dipsiz bir yere düşürdü.

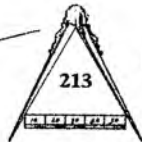
Kalçam çıkıntıya bir çatırtıyla çarptı, ivmemi kesti ve kendimi kolumdan asılı halde buldum. Bacaklarım işe yaramaz bir halde sallanıyor, yakıcı bir hiçliği tek-meliyor, bedenim eskisinden çok daha kötü titriyordu. Kumlanan kayaya tırnaklarımı saplayıp onları kopardım. İşe yaramıyordu. Kendimi kaldıracak kadar kuvvetim yoktu.

Ancak sonra kulağımdaki ses kadar güçlü bir şekilde bana çarptı: Ölmek istemiyordum.

Lupe haklıydı. Ben Arinta değildim. Özel değildim. Lupe'nin şimdi burada, beni uzun kollarıyla çekiyor olmasını diledim. Fakat o uyuyordu; hâlâ yalanıma inanır bir şekilde. Şimdiyse buraya gelme amacımı da gerçekleştiremeyecektim. Ne onu ne babamı ne de Joya'yı kurtarabilecektim.

Tutuşum gevşedi. Çıkıntı bir başka şiddetli sarsıntıyla titrerken düştüm.

Aşağıdaki kayanın üzerine sertçe indim, acımasızca nefesim kesildi. Sırtım ikiye ayrılmış gibi hissediyordum, akkor acı bacaklarımdan ensem kadar yakıyordu. Bir anlığına, belki bir dakikalığına, belki daha fazlası içinde kıpırdayamadım. Bedenim erimiş kumla doluydu, zemin altımda değildi ancak orada olduğunu hissedebiliyordum.

Sıvı karanlık gözlerimin arkasında, kulaklarımdaydı. En sonunda sessizlik olmuştu.

Sonra, gürleyen çarpıntılar artarken parlak yıldızlar havayı delmeye başladı. Onları hissedebiliyordum, yer suymuş gibi ısrarcı dalgalar halinde hareketlenip duruyor, etrafımda dalgalar oluşturuyordu. Onları hissedebiliyordum. Emindim. Fakat yine de altımda hiçbir şey yoktu, süzülüyormuşum gibiydi. Beynimin bir kısmı tamamen acı, gürültü içindeydi; diğerinde ise bir şey yoktu, hiçbir yerde değildi, orada değildi.

Bir şey fazlasıyla yanılttı. Yapamayacağımdan emin olsam da ayağa kalktım, yapmış mıydım? Kabuğumdan sıyrılarak kurtuldum, bedenim arkamdan pelerin gibi düştü. Arkama, gevşek çıkıntıya bakmadım. Bedenimin orayı terk ettiğini hissettim, bense şimdi kayanın ucuna doğru emekliyordum, üzerinden baktıkça dizlerime batıyordu.

Yote önümde asılı durdu.

O, kıvrılan duman kütlesi ya da çukuru dolduran erimiş kaya değil, insana benzer bir formdaydı ancak daha büyüktü, altı uzvunun altından ateş çıkarak kül bulutlarıyla çevrili gövdesine yayılıyordu.

Altındaki dumanları kaldırıp ben boğulana kadar etrafta dolaştıracak bir sesle konuştu. Sesi tıngırtı gibi ve sinir bozucuydu, tıpkı bir Tibicena'nın ölüm çığlıkları gibi. Fakat içimde, kayanın ucunda diz çökmüş olan bir İsa vardı ve onun gözünün yakınlarında bir

nokta açıldı. Kelimelerin oradan beynime kazındığını hissettim.

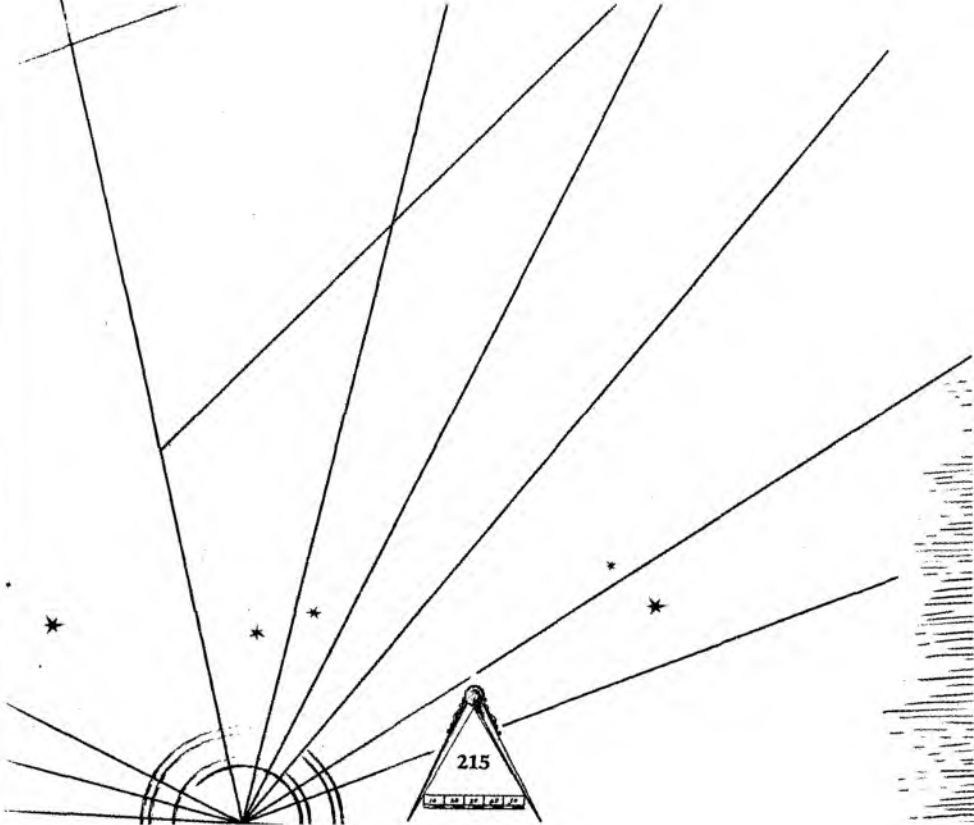
Ne istiyorsun?

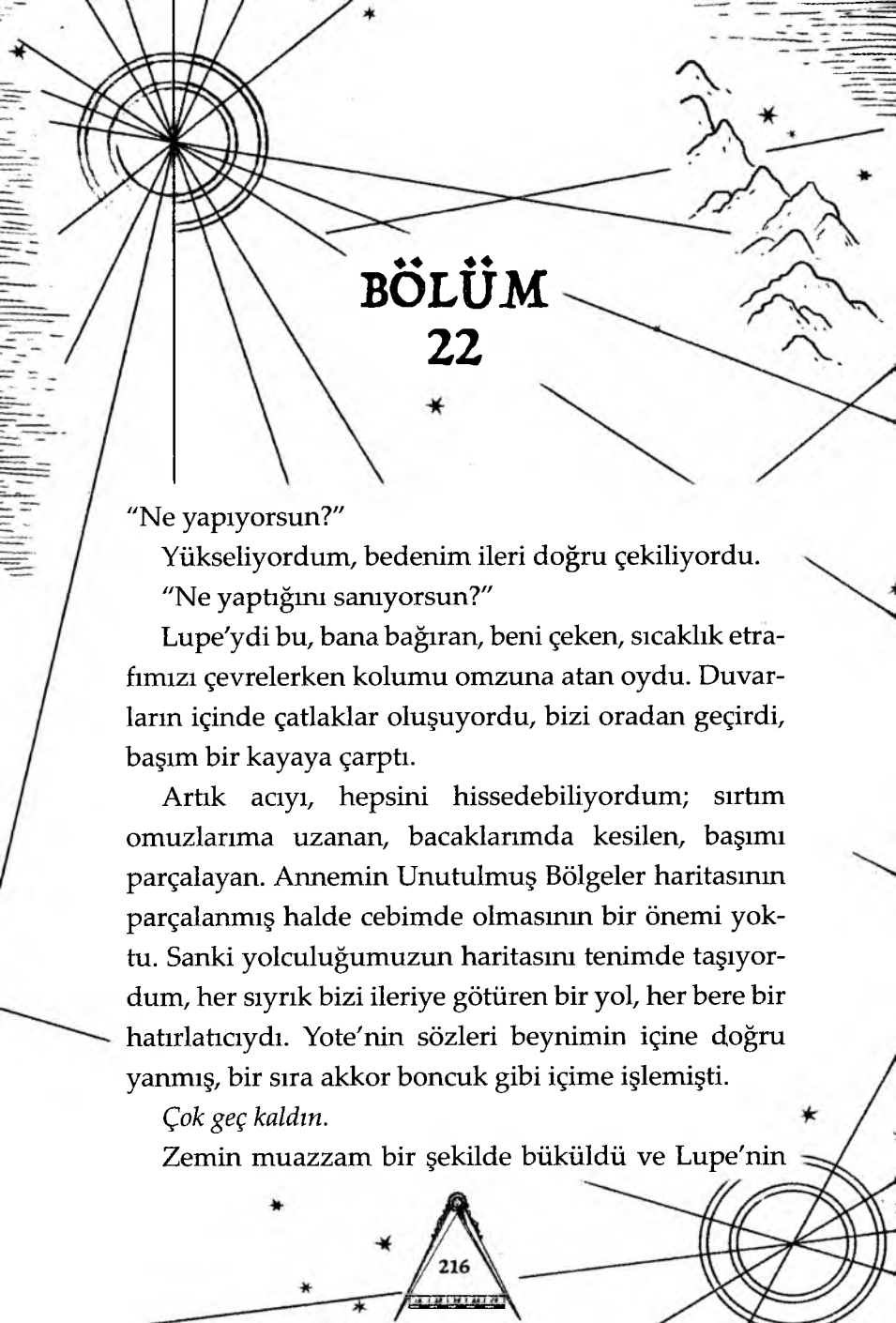
Seni durdurmak, Arinta'nın yaptığı gibi.

Sesim kayboldu, birinden diğerine umutsuzca atlayıp iki boğaz arasında yakalandı. Dizlerimin üzerinde, sırtımın üzerindeydim. Fakat Yote beni duymuş gibiydi. Aynı baskı bu kez kafatasımı sıktı.

Çok geç kaldın.

Parmaklar omuzumda kapandı. Düşmeye hazır bir halde gözlerimi kapadım.

BÖLÜM 22

“Ne yapıyorsun?”

Yükseliyordum, bedenim ileri doğru çekiliyordu.

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

Lupe’ydi bu, bana bağırان, beni çeken, sıcaklık etrafımızı çevrelerken kolumu omzuna atan oydu. Duvarların içinde çatlaklar oluşuyordu, bizi oradan geçirdi, başım bir kayaya çarptı.

Artık acıyı, hepsini hissedebiliyordum; sırtım omuzlarıma uzanan, bacaklarımda kesilen, başımı parçalayan. Annemin Unutulmuş Bölgeler haritasının parçalanmış halde cebimde olmasının bir önemi yoktu. Sanki yolculuğumuzun haritasını tenimde taşıyordum, her sıyrık bizi ileriye götüren bir yol, her bere bir hatırlatıcıydı. Yote’nin sözleri beynimin içine doğru yanmış, bir sıra akkor boncuk gibi içime işlemişti.

Çok geç kaldın.

Zemin muazzam bir şekilde büküldü ve Lupe’nin

ayağının dibinde derin bir yarık oluşmasına rağmen bizi ileriye taşımaya devam ettiğini hissettim. Sıkı bir uzuv yığını haline gelerek sarıldık ve taş gibi düştük.

Çabuk bitmesini, bizi bir kayaya çarpmasını ya da ateşin içine atmasını diledim. Fakat onun yerine gürültülü bir acı içinde aşağıya düştük. Labirent bizi bırakmayacaktı. Yote labirentin derinliklerinde, kendisinden başka bir ışığın ulaşmayacağı bir yerde kalmamızı istiyordu.

Sırtımın altındaki taşlar düzleşti. Bir kükreme sesi kulaklarımı doldurdu, su ve ateş birbirine karışmış gibiydi. Fakat sallantı durdu. Ben de dönmekten kurtuldum.

Lupe'yi görmek için yan tarafıma döndüm, başım dönüyor, odun-ışığı acıyla kalçama batıyordu. Başka bir mağaradaymışız gibi görünüyordu ama bu seferki daha yüksekti, tavanı görünmüyordu bile.

"İyi misin?"

"Bir şeylerin üzerine düşmeye alışıyorum." Yüzü solgundu. "Keşke zemin hareket etmeyi bıraksa."

"Bana nasıl ulaştın?"

"Kayaların yerini değiştirdim." Ellerin kesiklerle kaplı olduğunu, tırnaklarının parçalandığını, ince bacaklarının sıyrıldığını gördüm. Beni nasıl taşımıştı?

"İsa, orada ne oldu? Öldüğünü sandım."

"Ben de," diye dalga geçtim ama ona bölünmeyi, iki ben olmamı ve Yote'yle konuşmamı anlatamazdım.

Bana inanmazdı. Ben bile kendime inanıp inanmadığımı bilmiyordum. "Sanırım bayılmışım..."

Açıklama yapmaktan kurtuldum çünkü Lupe artık dikkatini vermiyordu. Gözleri arkama sabitlenmişti. "İsa, arkana dön."

Tıpkı kristal mağarasındaki gibi bakıyordu. Bakışını takip ettiğimde çenem düştü.

Arkamda, metreler ötemde siyah bir ateş sıra sıra uzanıyordu. Bir şelale, ateşten bir şelale görünmez bir bariyerle yerinde duruyordu. Fakat ateş yalnızca aşağı doğru akıyordu. Yukarı, dışarı, bir o yana bir bu yana doğru dönerek de akıyordu. Denizin altına düşmüşüz de bir camın arkasından, köpükleri izliyormuşuz gibiydi.

Cam. İleri doğru emekledim.

"Hayır!" diye bağırdı Lupe. "Ne yapıyorsun."

"Sorun yok," dedim. "İzle."

Odun-ışığını yavaşça siyah ateşin içine bastırdım. Yüzey, sütun üstündeki kaymak gibi ayrılırken Lupe nefesini tuttu. Sonra kendini ileri çekti, karınlarımızın üzerinde yan yana uzandık. "Bu inanılmaz! Ne ki bu?"

"Bu cam," diye yanıtladım.

"Cam mı?" Kaşlarını çattı. "Evimdeki pencereler gibi mi?"

"Evet."

"Ama nasıl burada olur?"

O kükreme sesi, deniz gibi ses.

"Erimiş kum. Babam..."

"Baban sana söyledi elbette ama nasıl çalışıyor?"

"Bu kum. Bir sahilin altında olmalıyız. Kum eritiğinde cama dönüşür. Nasıl olduğundan tam emin değilim. Bu şeyin siyahlığının sebebi kumun içindeki kabuk parçaları."

"Kumun içinde hep kabuk yok mudur?"

"Ve kristal gibi şeyler de." Ona somurttum. "Sana söylememi istiyorsun sanmıştım."

"İstiyorum."

"Babam, eğer cama yakından bakarsan yapıldığı her şeyin birlikte erimiş halini görürsün demişti. Kumun da. Kum ufak kabuklar gibi görünür."

"O nasıl biliyor."

Kızardım. "Yalnızca tahmin ediyor. Ama mantıklı."

Benimle alay etmesini bekledim ancak sadece, "Kumu yakından görmek isterdim," dedi.

Ateşten köpüğü bir süre sessizce izledik. Sonra Lupe, "O halde cam erir mi?" diye sordu.

Tam olarak neyi kastettiğini biliyordum.

"Sanırım erimesi gerek, eriterek yapıldıysa."

"Evet," dedi. "Adil görünmüyor, değil mi? Denize yakın olup da ulaşamamak."

"Yeniden Gromera'da olmak gibi," dedim.

Sırtışı söndü. "Galiba."

Camı izledik. Çok fazla zaman kalmamıştı. Yakında parçalanacak ya da eriyecekti ve bizimle Yote'nin alevleri arasında bir şey kalmayacaktı.

"Ne oldu o zaman?" diye sordu Lupe, bir süre önce bıraktığımız konuşmaya devam eder gibi. "Düştün mü ya da..."

"Bilmiyorum," dedim sessizce. Yote'yi duyduğuma emindim, bedenimi terk ettiğime enindim ama imkânı yoktu. Artık anlamı da yoktu. Hiçbir şeyin yoktu ve bir daha da olmayacaktı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Lupe elimi tuttu. "Peki ben sana bir hikâye anlatsam?"

"Hikâye mi yoksa efsane mi?" dedim şakacı bir şekilde.

Fakat o yalnızca ciddi bir ifade takınıp, "Kesinlikle hikâye," dedi.

"Pekâlâ."

Abartılı bir biçimde boğazını temizledi.

"Bir zamanlar bir kız varmış. Bu kız, harita yapan bir adamın kızıymış ama herkesin ona kartograf falan demesinde ısrar ediyormuş ve hikâyelerinin en iyi olduğunu düşünüyormuş ve başka birinin anlatmasını istemiyormuş..."

Yandan onu dürttüm.

"Bu gerçek bir hikâye değil!" dedim dilim dolaşarak.

"Tahmin yürüttüm."

Cam gıcırta gibi bir ses çıkarınca sıçradık. Henüz çatlak yoktu fakat oynama ve kayma artık daha belirgindi.

"Acele etsen iyi olur," dedim.

Karşılıklı bağdaş kurarak oturduk. Lupe tekrar başladı.

"Bir zamanlar nazik bir kralla kraliçenin yönettiği bir ülke varmış. Bir gün kraliçe topraklarında bir gezinti yapmaya karar vermiş. Tek başına atına binmiş, güçlü bir at binicisiymiş. Fakat birkaç gün sonra kral, kraliçenin ilk ulaşması gereken köyden bir mesaj almış. Kraliçe oraya hiç gitmemiş.

"Kral günlerce at sürmüş, köyden köye dolaşmış, kraliçeyi aramak için bir sürü kişiyi yanına almış. Haftalar geçmiş ve kral yorgunluktan bitap düşmüş. Karısını bulamıyorlarmış.

"Kaybı kralı çıldırtmış. Ağaçlar meyve vermeyi bırakmış, nehirler yataklarında kahverengiye dönmüş. İnsanlar gri gökyüzü gibi solmuş. Fakat bunlar kral için yeterince acı verici değilmiş. Daha fazla vergi istemiş ve yakındaki diyarlara askerlerini yollayıp harita yapanları getirmelerini emretmiş. Ülkesinin haritasını çıkarttırmaya kafayı takmış.

"Haritacı ardına haritacı getirtmiş ama hiçbir yeterince iyi değilmiş. Kral haritalarının daha büyük, daha detaylı olmasını istiyormuş. Sonra adamları ona Doğu'dan zeki, kibar ve kralın acısını görüp ona elinden geldiğince yardım edeceğine yemin eden bir kartograf getirmişler. Kartograf bir fikir bulmuş. Ölçeksiz bir harita yapmayı teklif etmiş ya da tam ölçüsünde bir harita..."

"Ölçeğin ne olduğunu nereden biliyorsun?" Kendimi durduramadım.

Lupe bana bıkkınlıkla baktı. "Seni bazen dinliyorum, ister inan ister inanma."

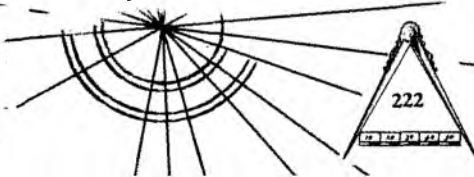
Tam o sırada cam gıcırdadı. Döndüm ama bakamadan Lupe kollarımı yakaladı.

"Bakmamak daha iyi. Güven bana."

Başımı sallayıp gözleriyle buluştum. Tekrar elimi tutup daha hızlı konuşarak devam etti.

"Bir haritacının ilk ihtiyacı olan şeyler kâğıt, mürekkep ve yıldızları okumaktır. Kartograf yıldız haritaları çıkarırken dev ağlar her bir böceği yakalamak için ormana kurulmuş. Farklı renkler yapmak için eziliyorlarmış ve çok geçmeden kartografin yüzlerce fıçı mürekkebi olmuş. Sonra orman, gökyüzünün daha iyi bir görüntüsünü elde edebilmek için temizlenmiş. Ağaçlar, kâğıt yapmak için tonlarca nehir suyuyla ezilmiş. Tüm hayvanlar ölmüş ve halk kirli suyla zehirlenmiş ama kral umursamamış. O yalnızca karısını bulmak istiyormuş.

"Kartograf başlamış. Batı kıyısından başlamış, kâğıda uzanıp evlerin, yolların ve nehirlerin yerini işaretlemiş. Ekinleri kâğıtla kapladığında hepsi güneşsizlikten ölmüş ama kral yine umursamamış. Kralın halkı, ülkeyi terk edip daha az deli ve daha az acımasız biri tarafından yönetilmek üzere başka ülkelere yelken açmaya başlamışlar.

"Geriye yalnızca kralın ve kartografin kalması uzun sürmemiş. Kartograf kraliçenin iskeletini ve atını sahilin uzaklarında bulduğunda harita bitmek üzereymiş. Krala söylemek için kâğıtta kilometrelerce yol kat etmiş.

"Kral yasla öyle yıkılmış ki kalbi patlamaya başlamış. Doktor uzun süre önce gitmiş o yüzden yapılacak bir şey yokmuş. Kartografin kollarında ölmüş."

Durdu. Ürperdim.

"Haritaya ne olmuş?"

Lupe bir kahkaha koyverdi. "'Haritaya ne olmuş?' diye yalnızca sen sorardın zaten."

Bekledim. "Ama ne olmuş?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Yağmur onu parçalara ayırmış ya da kartograf onu kâğıt bir gemiye dönüştürüp uzaklaşmış."

"Gerçekten mi?"

"Sadece bir hikâye."

"Evet," duraksadım. "Duyduğum en güzel hikâyeydi. Sana kim anlattı?"

Genişçe gülümsedi. "Sen."

"Hayır, cidden."

"Sen," dedi tekrardan, bu kez daha yumuşak bir şekilde.

Gülümsemem kayboldu. "Ne?"

"Benim doğum günüm için uydurdun. Üç yıl önce, ilk kez arkadaş olduğumuzda. Bana tavşan inine giden bir harita yaptın ve sen anlatırken orada oturduk. O

“Ölçeğin ne olduğunu nereden biliyorsun?” Kendimi durduramadım.

Lupe bana bıkkınlıkla baktı. “Seni bazen dinliyorum, ister inan ister inanma.”

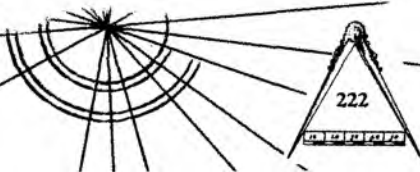
Tam o sırada cam gıcırdadı. Döndüm ama bakamadan Lupe kollarımı yakaladı.

“Bakmamak daha iyi. Güven bana.”

Başımı sallayıp gözleriyle buluştum. Tekrar elimi tutup daha hızlı konuşarak devam etti.

“Bir haritacının ilk ihtiyacı olan şeyler kâğıt, mürekkep ve yıldızları okumaktır. Kartograf yıldız haritaları çıkarırken dev ağlar her bir böceği yakalamak için ormana kurulmuş. Farklı renkler yapmak için eziliyorlarmış ve çok geçmeden kartografin yüzlerce fıçı mürekkebi olmuş. Sonra orman, gökyüzünün daha iyi bir görüntüsünü elde edebilmek için temizlenmiş. Ağaçlar, kâğıt yapmak için tonlarca nehir suyuyla ezilmiş. Tüm hayvanlar ölmüş ve halk kirli suyla zehirlenmiş ama kral umursamamış. O yalnızca karısını bulmak istiyormuş.

“Kartograf başlamış. Batı kıyısından başlamış, kâğıda uzanıp evlerin, yolların ve nehirlerin yerini işaretlemiş. Ekinleri kâğıtla kapladığında hepsi güneşsizlikten ölmüş ama kral yine umursamamış. Kralın halı, ülkeyi terk edip daha az deli ve daha az acımasız biri tarafından yönetilmek üzere başka ülkelere yelken açmaya başlamışlar.

"Geriy e yalnızca kralın ve kartografin kalması uzun sürmemiş. Kartograf kraliçenin iskeletini ve atını sahilin uzaklarında bulduğunda harita bitmek üzereymiş. Krala söylemek için kâğıtta kilometrelerce yol kat etmiş.

"Kral yasla öyle yıkılmış ki kalbi patlamaya başlamış. Doktor uzun süre önce gitmiş o yüzden yapılacak bir şey yokmuş. Kartografin kollarında ölmüş."

Durdu. Ürperdim.

"Haritaya ne olmuş?"

Lupe bir kahkaha koyverdi. "'Haritaya ne olmuş?' diye yalnızca sen sorardın zaten."

Bekledim. "Ama ne olmuş?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Yağmur onu parçalara ayırmış ya da kartograf onu kâğıt bir gemiye dönüştürüp uzaklaşmış."

"Gerçekten mi?"

"Sadece bir hikâye."

"Evet," duraksadım. "Duyduğum en güzel hikâyeydi. Sana kim anlattı?"

Genişçe gülümsedi. "Sen."

"Hayır, cidden."

"Sen," dedi tekrardan, bu kez daha yumuşak bir şekilde.

Gülümsemem kayboldu. "Ne?"

"Benim doğum günüm için uydurdun. Üç yıl önce, ilk kez arkadaş olduğumuzda. Bana tavşan inine giden bir harita yaptın ve sen anlatırken orada oturduk. O

kadar beğendim ki eve gittiğimde yazdım. Gerçekten hatırlamıyor musun?"

Başımı yavaşça salladım. Lupe için hediye bulmak için geç kaldığımı hatırlıyordum yalnızca, ona aklıma ilk geleni anlatmıştım. Hatırlayacak, yazacak kadar beğendiğini hiç bilmiyordum.

"Evde sürekli okudum. İçinde en sevdiğin şeyler var. Macera, haritalar..."

"Ve mutsuz bir son," diye ekledim.

"Ve o."

Cam gıcırdadı ve bu kez Lupe beni durdurmak için yeterince hızlı davranamadı. Camın en kalın olduğu tepeye yakın yerdeki tabaka, kayanın içindeki yarık gibi ayrıldı. Bir alev çizginin merkezini yaladı ve cam kabardı.

Birbirimizden ayrılıp kendimizi geriye attık. Alevler henüz gelmemişti ama yüzeyi sarıp sarmalayanlar akıyor, aşağıdaki korkutucu havuza damlıyordu.

Önü camla kaplı mağaranın karşısındaki duvara doğru geriledim. Bir şey başıma çarptı.

"Of!" Parmaklarıma yapışkan kan bulaşmıştı.

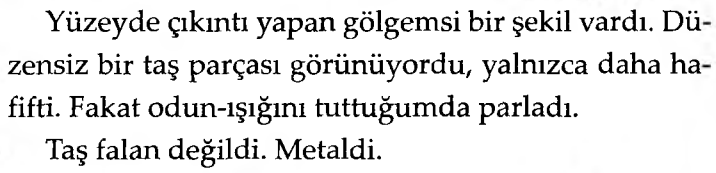
Lupe pejmürde elbisesiyle kanı durdurdu. "Ne oldu?"

"Başımı vurdum."

"Neye?"

Kemerimden odun-ışığını çıkarıp duvara doğru uzattım.

BÖLÜM 23

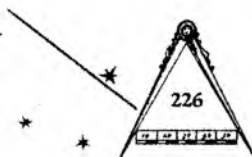
“Olamaz,” diye mırıldandım. “Arinta’nın kılıcı mı?”

Ama o olmalıydı. Şekli yıllarla paslanmıştı ama gözlerimi kısarsam yüzeyindeki girintileri oymaya dönüştürebilirdim. Eğer öyleyse ve denizin kayanın diğer tarafında olduğu konusunda haklıysam...

Bir ateş iblisini yalnızca deniz yenebilir.

Bu bizim son şansımızdı, binlerce yıl önceden kalmış bir hediyeydi. Camın erimiş kum olduğunu kendim söylemiştim. Bu da kumsalın, hatta belki Gromera’nın yanındaki kumsalın altında olduğumuz anlamına geliyordu. Bir de o kükreme, kulağa rüzgâr ve ateş gibi, en fazla da su gibi gelen o kükreme...

Elimi kılıca sürdüm. Sıcaktı, metali mat ve cilasızdı ama tenime geçen bir enerjinin yükseldiğini hissettim. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Kabzayı kavramaya çalıştım ama metal çok sıcaktı. Tuniğimi elimde

büzüp tekrar denedim ama hızla takıldı. Lupe elini nazikçe omzuma koyana kadar çekip durdum.

Kılıcı çıkarmak için verdiğim savaş bir anda söndü. Gözlerime kumlu, sıcak gözyaşlarının dolduğunu hissettim. "Haklısın," dedim acı acı. "Ben o değilim."

"Ama kılıç burada!" Lupe beni kucağına çekti. "Gerçek, Isa. Bir hikâye değil."

Burnumu çektim. Hâlbuki kılıcın bende işe yarayacağına emindim.

Arkamızda cam bir kez daha çatladı. Yoğun bir sıcaklık mağaraya süzüldü, çatlakların küçük ama alevle hızlı bir şekilde deliğe dönüştüğünü görmek için tam zamanında baktım. Hava kendini emiyor, mağarayı kurutup sıcaklıkla dolduruyor gibi görünüyordu. Biz izlerken cam eridi, çatlak genişleyerek erimiş kayanın iplik gibi üzerinden akmasına izin verdi.

Lupe'ye döndüm ama o elini çoktan kabzaya koymuştu. Elinin kabardığını gördüm, yanık deri kokusu geldi.

"Lupe, dur!" Kavrulmuş elini çekmeye çalıştım ancak vahşi gözlerle beni itti.

"Yapmak zorundayım, Isa! Düzeltmek zorundayım..."

"Neyi?"

"Babamın yaptıklarını."

"Anlamıyorum." Ona uzandım ama geri adım attı, titriyor, öfkeyle yanıyordu.

"Babam biliyordu. İnanmadı ama Yote'yi biliyordu."
Ona şaşkınlıkla baktım.

"Mektupta yazıyordu." Lupe tırnaklarını avuçlarına batırdı, derisinin soyulduğunu gördüm. "Bu yüzden buraya geldi. Babasını öldürdü ve cezasını çekmek üzere buraya gönderildi."

"Kefaret için," diye mırıldandım ama Lupe beni duymadı.

"Herkesin gitmesine yardım etmesi gerekiyordu, Yote'den kaçmasına yardım etmesi lazımdı ama onun yerine her şeyi ele geçirdi. Berbat biriydi, tıpkı senin söylediğin gibi."

"Senin suçun değildi," dedim dikkatlice, dediklerinde mantık bulmaya çalışıyordum. Vali, Yote'nin bir efsaneden ibaret olmadığını biliyor muydu? Ama ben soramadan Lupe tekrar kabzayı kavradı. Metal elinde köpürdü.

"Lupe, yapma!"

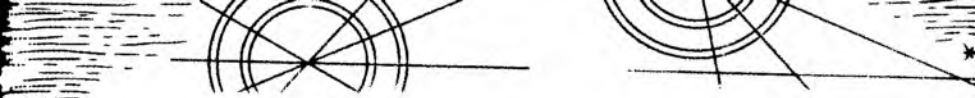
Ona doğru gitmeye başladım ama birden...

"İşe yarıyor!"

Kılıç hareket etmeye başlamıştı, dönüyordu.

Binlerce yıllık baskı bir anda gevşemiş gibi görünüyordu, bu an kendini sonsuza kadar aklımı yakacak belirgin parçalara ayırdı.

İlk olarak, başka bir tıslama Lupe'nin avucundaki- ne katıldı. Sonra, ince bir su akıntısı fışkırmaya başladı ve birden sağanağa dönüştü.

Ateş camı sağır edici bir çatırtıyla kırarken su kendini onun üzerine fırlattı. Denizin ağırlığının altında yere çöktük.

Bir şekilde birbirimizin elini bulduk.

Dünya döndü, sadece altüst olmadı, yan yana da döndü. Zemin tekrar tekrar yırtıldı. Karmaşanın içinde Lupe'ye tutundum ya da o mu bana tutunmuştu? Parmakları kılıcı döndürmekten ağrıyor olmalıydı. Aşağı bastırıldım, okyanusun gücü bizi kavrayıp daha derine batırırken kulaklarım patlayacak gibi oldu.

Boğuluyorduk. Basınç başımda kükredi. Gözlerim pörtledi, nefesim göğsümde daraldı.

Su, Yote'nin bin yıllık labirentini kâğıt gibi ezdi geçti, bizi de yeni öğrenilmiş akıntılarıyla vurdu, gücü en sonunda serbest kalmıştı. Tek yapabildiğim Lupe'nin eline sımsıkı tutunmaktı. Beni bağlayan tek şey oydu.

Sonra aniden dünya düzeldi.

Başım yüzeye çıkarak sert bir kayaya çarptı. Su ve kan tükürdüm. Dilim, ısırduğım yerden sızlıyordu. Lupe yanımda yüzeye çıktı. Kolum da yüzeye çıktı ama nedenini sonra anladım; hâlâ odun-ışığını tutuyordum. Akan suda yanıp söniyordu, büyük-büyük-büyükbabamın teknesi kadar sabitti.

Lupe'yi kendime çektim ve o da odun-ışığına tutundu. Yalnızca labirenti oluşturan tüneller olduğunu tahmin edebildiğim denizde onu tutarak ilerledik. Ne Tibicenalardan ne de Yote ve alevlerinden iz vardı. Gitmişti, okyanus tarafından yutulmuştu.

Odun-ışığı bizi suyun üstünde tutuyor olsa da bacaklarımız eğilip duruyordu. Ayağım öyle dönüyordu ki bileklerimin kırıldığından emindim ve acıyla dişlerimi sıktım.

Yüksek mağaraya doğru sürüklendik. Ayağım acı verici bir şekilde batmış kayaya sürtünüp akıntı ve taş arasına sıkıştı. Haykırdım ve Lupe'nin ayağımı ittiğini hissettim. Önce direnmenin tuhaf hissi vardı, sonra kil bir çömlek kırılıyormuş gibi çat sesi geldi. Ardından akıntı bizi hafifçe salıverdi.

Suyu öksürdüm. "İyi misin?"

Lupe bitkin bakışlarını bana çevirdi, ciğerlerindeki suyu şiddetle boşaltırken az kalsın odun-ışığını bırakıyordu. Yaralanmıştı.

"Dayan!" Elimi onunkinin üzerine kenetleyip telaşla etrafa bakındım. Birkaç metre ileride soluk bir siyah parçası gözüme ilişti.

Bir açıklık vardı.

Neşeyle bağırdım, anında bir ağız dolusu tuzlu su yuttum.

"Bak!"

Lupe gözlerini kaldırdı, başını salladı. Ama yanlış bir şey vardı. Göz bebekleri, sanki gece altlarına işlemiş gibi genişlemişti. Onu tekmeleyerek uyanık tutmaya çalıştım, hareketlerim denizin kuvvetiyle yavaştı. Başını vurmuş olmalıydı.

Ağzımı kulağına yaklaştırp, "Sorun değil. Bizi eve götüreceğim," diye bağırdım.

Su çok çabuk yükseliyordu, ağızlarımızı azıcık havada tutabilmek için başlarımızı eğdik. Boştaki elimi Lupe'nin beline dolayarak girişe doğru tekme atmaya başladım.

Delik tam bir yuvarlaktı, neredeyse insan eli değmiş gibi görünüyordu. Nesneler suda batıp çıkıyordu; birkaç parça kumaş ve fazlasıyla kemiğe benzeyen bir şey. Yüzümden itekleyip ışığa yakın yüzmeye çalışarak onu uzaklaştırdım. Eğer yüzeye çıkabilirsek her şeye değecekti.

Tam su başımızın üstüne çıkmaya başlarken girişin ağzına ulaştım. Lupe'yi yanıma çektim ve birlikte havayı içimize çektik. Üzerimizde sonsuza kadar gidiyormuş gibi görünen tünel vardı. Belki bizi çıkışa götürürdü.

Ama giderek daralıyordu. İçine zar zor sığıyordum. Bir anda yükselmemiz durdu. Odun-ışığı yükselmeye birlikte kalırken elim yukarıya doğru büküldü.

Gözlerim batarak aşağı baktım, Lupe'yi yanıma çekmeye çalıştım ama onun yerine elbisesinin omuzlarını ekiştirdiğini gördüm. Bir şeye takılmıştı. Elbisesini yırtıp onu serbest bırakmaya çalıştım ancak vücudu çoktan incelen aralığa sıkışmıştı. Lupe sıkışmıştı.

Zamanımız azalıyordu. Su başımızı geçmişti. Bedenim havasızlıktan sarsılmış haldeydi. Lupe beni itekledi. Ağızının oynadığını görüp başımı salladım. Ne söylediğini anlayamıyordum.

Tekrar denedi, üzgün bir şekilde gülümsedi, baloncuklar etrafı sarmıştı: *Hâlâ sınıfın en küçüğü...*

Ardından odun-ışığını bırakmaya çalıştı.

Elimle onunkine yapıştım. *Hayır.*

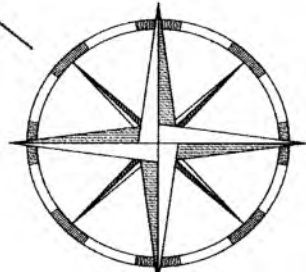
Biz fırıl fırıl dönen suda birbirimizin bulanık yüzlerine bakarken zaman durdu. Başım aynı anda hem boş hem de dolu hissettiriyor, ağrıyordu. Parlak yıldızlar geri dönmüştü, göğsüm çığlık atıyordu.

Lupe elimi hafifçe sıkarak odun-ışığının sivri kısmını omzuma vurdu.

Nefesim kesildi ve bir baloncuk kadar hızlı bir şekilde yükseldim, Lupe parmaklarımın arasından kaydı.

Omzumdaki ağrı kendini etrafıma sardı. Odun-ışığını omzumdan çıkarmaya çalıştım ama başaramadım. Kırmızıya dönüşen suya baktığımda Lupe'nin kolunun kalktığını gördüm, bileziği bileğinde parlıyordu, yüzü sakindi ve ciğerindeki havanın son halkaları ağzını terk ediyordu.

Sonra gitti.

BÖLÜM 24

Su beni daha fazla karanlığa fırlattı.

Bir yere iniş yaptım ama toprağa değil, bir kayanın üzerine. Çarpınca odun-ışığı omzumdan çıktı ve acı vücudumda dolaştı. Sesler beni dalga gibi kuşatırken kan ılık ılık tuniğime yayıldı.

"Bu bir çocuk!"

"Ne oluyor?"

"Su nereden geldi?"

Deniz suyunu kustum, derime tuz batıyordu. Başımın yakınındaki daire şeklindeki delikten su akmaya devam ediyordu. Bir sürü el beni çekiyordu.

Koltukaltlarımdan kaldırıldım, birileri beni ayakta tuttu. Sallandım, suyun bileklerime değdiğini hissettim. Sesler her taraftan yankılanıyordu ve kötü bir küf ve çürük kokusu burun deliklerime ulaştı. Bu kokuyu biliyordum. Gözlerimi açtım.

Anlamsızca bakan yüzler gözlerini odun-ışığının parlaklığında kırıştırarak bana baktılar.

Dédalo'nun ortasındaydım.

"Yeraltı dünyası boşalıyor!" diye çılgık attı bir adam heyecanla.

"Bu Isabella!" dedi bir başka ses. Gözlerim etrafta dolaştı. Bu ses...

Pablo üzerimde belirdi, yanında eskisinden daha kambur haldeki Masha vardı. Nasıl buraya gelmişti? Yüzü, alnından ve çenesinden kabaca dikilmişti ama gülümsüyordu. Yaşlı kadın şalını çözüp omzumdaki kanayan yaranın üzerine sıkıca bağladı.

"İyi misin çocuk? Nasıl oldu da..."

"Bakın!" dedi heyecanlı adam bir şeyi işaret ederek. Su hâlâ yükseliyordu. Odun-ışığı paçalarımaya değ-di, onu sağlam elimle aldım. Herkes aynı yöne doğru koşmaya başladı. Pablo tekme atan Masha'yı omzuna atıp beni kavrıdı.

"Gel!"

Bunları çok hızlıydı, hepsi. Elimi onunkinden kurarmaya çalıştım ama sonra gümüşü ışıktaki tanıdık bir yüz gördüm. Çekil topallayarak yanıma geldi ve bana nefesimi çok kadar sıkı bir şekilde sarıldı.

Babam

Orada otupundan emin olana kadar onu sağlam elimle kendimin orada olduğuna emin olana kadar. Sırtımda istediğim çok şey vardı ama boğazım

kapıyor gibiydi. Babam, elimi tutabilmek için beni bırakıp odun-ışığını aldı.

Birlikte kaçışan kalabalığı takip ettik. Babam üzerime ağırlığıyla eğildi ancak mümkün olduğunu düşün-
düğümden daha hızlı hareket ediyordu. Geçitler en az labirent kadar dardı. Sağdan ve soldan kafa karışıklığıyla dolu sesler geliyor ve daha fazla insan karanlıktan yukarıdaki izdihama katılıyordu.

Su artık kalçalarımaya geliyordu, yukarı baktığımda yeni bir panik dalgası hissettim. İnsanla dolu dar merdivenler önümüzde uzanıyordu. Yüksekten yardım çığlıkları ve kavga sesleri geliyordu. Henüz güvende değildik.

"Ne oluyor?" diye bağırdı öndeki bir kadın.

Sorusu yukarı doğru yankılandı. Birkaç saniye sonra cevap merdivenlerden aşağı ulaştı.

"Kilitli! Kapak kilitli!"

Umutsuz bağırışlar yükseldi. Arkadaki insanlar dönüp çarpan sudan uzaklaşmak için bizi öne doğru itiyordular. Çoktan merdivende olanlar tırbazan görevi gören ince halata asılmışlardı. Eğer itmeye devam ederlerse birileri kenardan düşecekti.

"Durun!" diye bağırdı babam ama işe yaramadı. Panik kalabalığı ele geçirmişti.

Bir plan bulmak için halsiz beynimi kurcaladım ama hiç fikir gelmedi. Su hâlâ yükseliyordu, artık tün-
niğimin ucuna değiyordu, pantolonum sırlıslam

olup ağırlaşmıştı. Kumaşın üzerinden keskin bir sıyrık hissedip elimi cebime soktuğumda batan ince altın bir anahtar buldum.

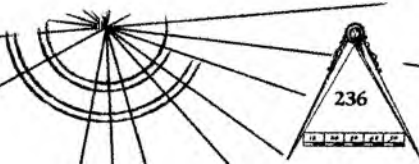
Anahtarlığı çıkardım. Diğer altı anahtar suda parlıyordu. Bağırmaaya çalıştım ama sesim hâlâ çıkmıyordu. Babamın kolunu çekiştirip anahtarlığı kaldırdım. Bir süre boş boş baktıktan sonra anahtarlıktaki kraliyet mavisi kabartmayı gördü. Beni ileri doğru itti.

"Git, Isabella. Koş!"

Ben de, vücudumdaki her kas durmam için yalvarsa da öyle yaptım. Kalabalığı körü körüne itekledim, asabi bağırıışları, acı çığlıklarını görmezden gelip ayaklara basıp beni durdurmaya çalışan ellere tırnaklarımı geçirdim. Basamaklar hiç bitmeyecekmiş gibiydi ama tam bacaklarım titremeye başlarken kapağı gördüm, panik içindeki bir adamın kolundaki lambadan yansıyan ışıkla parlıyordu. O ahşaba vururken bir diğeri kilidi kurcalıyordu, tırnakları kanıyordu ama kimse gelmedi.

Son birkaç basamağı aşım adamın kolunu çektim. Aşağı doğru baktı, ben anahtarlığı kaldırdığımda gözleri vahşileşmişti. Hemen kaptı ama elleri öyle titriyordu ki düşürüverdi. Az kalsın aşağıdaki kalabalığın içine düşüyordu. Anahtarları kaptım.

Merdivenlerin aşağısından bir çığlık geldi, kendimi durduramadan baktım. Su insanların bellerine kadar yükselmişti. Kendimi toparlamak için başımı salladım

ve ilk anahtarı denemeye giriştim, omzumdaki yırtılma hissini yok saymaya çalıştım.

Anahtar girişe uymadı.

Diğerini çıkardım, yanımdaki adam korkuyla azarlarken parmaklarım titriyordu. "Hızlı ol, çocuk."

Aşağıdan daha fazla çığlık ve kısa tutukluların suyun üzerinde kalmaya çalışma ve yanlarındakiler tarafından kaldırılma sesi geldi. İkinci anahtar deliğe girdi ama dönmedi. Üçüncü de öyle.

Derin bir çevrilme sesiyle birlikte dördüncü anahtar döndü. Adam heyecanla viyaklayıp bana paslı kilidi döndürmemde yardım etti. Sonra o ve iki tanesi daha omuzlarını kapıya dayayıp tüm güçleriyle itmeye başladılar.

Kaldıramıyorlardı.

Adamlardan biri çığlık atıp kapağın köşelerini işaret etti. Dev, paslı sivri uçlar görünüyordu. "Bizi içeri çivilemişler!"

Pablo geçip omzunu ahşaba dayarken adam itildi. Bir kere itti, dikişler yüzünde buruştu ve kapak menteşelerinden sıyrıldı.

Işık üzerimize dalga gibi akın etti, arkamdaki adamlar gözlerini siper ederek inlediler.

Pablo, Vali'nin evinin koridoruna atladı, benim de çıkmama yardım etti. Pablo beni tutana kadar meşalelerin bir koruma olmadan yandığını fark etmek için sadece bir ânım oldu. Beni kucakladı, ben de izin verdim;

omzum nabız gibi atarken nefesim kesildi, Pablo'nun elleri tuniğimin üzerinde fazlasıyla sıcaktı.

Sonra beni arkasındaki duvara doğru itekleyip koridora çıkan diğer insanlara yardım etmek üzere ilerledi.

Bir akıntı, daha fazla yer açmak için dört koridordan bitmek tükenmek bilmez bir şekilde ilerlemeye başladı. Bazıları Pablo'ya merdivenlerden yaşlıları ve yaralıları geçirmekte yardım ediyordu. Yüzler giderek daha üzgün hale geliyor, kıyafetler daha ıslak oluyordu.

"Babam nerede?" dedim boğuk bir sesle, Pablo ıslak saçlı bir kadına yardım ederken.

Ben onu durduramadan Pablo gitmişti, merdiven boşluğunu Dédalo'nun ıslak karanlığına itiyordu.

Onu takip etmek istedim ama omzumdaki ağrı şiddetlendiğinden duvara dayalı kaldım. Karşımda iç-nelenmiş kelebek duruyordu, bedenler önümden geçerken gözümü onun üzerinden ayırmadım. Bu kadar insan nasıl Dédalo'ya gelmişti? Fazlaca yaşlı bir adam uzun sakalını koluna dolanmış vaziyette belirdi, gözleri görmüyordu. Masha onun arkasından çıktı.

En sonunda Pablo'nun başının tepesini gördüm, siyah saç ıslaklıkla düzleşmişti ve birinin kolunu çekiyordu. Babam göründü, üzerinden su damlıyordu ve acı çekerken yaptığı gibi yanaklarını emiyordu. Pablo ona yardım etmek için kolunu omzuna koydu. Lupe'nin labirente bana aynı şeyi yapışını hatırladım,

bana doğru aceleyle gelirlerken haykırdım. Arkalarında iki adam daha vardı, en sonuncular onlar olmalıydı çünkü kapağı kapattılar.

Babam dışında her şeye karşı hissizdim. Duvardan ayrılip kendimi ayağa kalkmaya zorladım, ona doğru birkaç adım atıp kendimi kollarına bıraktım.

Kulak tırmalayıcı bir gıcırtı eve yayıldı, güçlü bir sarsıntı lambaları duvarlardan düşürdü. Yere yuvarlandım, lambalar kumaşlara düşüp alev almaya başlarken Pablo kendini babamla benim üzerimize attı.

Ayağı kalkmamıza yardım ettiler ve koşmaya başladık, hepimiz koridordan aşağı yuvalarından kaçan karıncalar gibi koşuyorduk. Alevler yeri genişletiyordu, şık goblenleri ve tabloları hızlıca ele geçirmişti. Yote'nin inindeymişim gibi hissettim ve yanmadan önce ezilip ezilmeyeceğimizi merak ettim.

Yer yeniden tersyüz oldu, evi sarstı. Koridorun kapısında dev bir çatlak oluştu, bacaklarım titriyor, altımda su sıçratıyordu. Bir anda ahırların yanındaki avluya çıktık, daha önce görmediğim kadar yağmur yağıyordu.

Zemin çalkalanan çamurdan ibaretti, öyle çok sallanıyordu ki ayakta durmak imkânsızdı. Başka bir şiddetli sarsıntıyla düştüm, canavarası bir kütürtü sesi tüm vücudumda titredi.

Gök gürültüsü gibi bir ses havayı sıyırdı. Pazar yerindeki tezgâhlar buradan cep boyutunda görünüyör,

parçalanıyor, şiddetli yağmura toz ekliyordu. Arıntara kenarlarını çoktan kuzeye taşımış, molozlarla birlikte akıyor ve meydanın ortasındaki kuyu suyu çeşme gibi fışkırıyordu.

“Deniz,” diye bağırdı babam ağzı çamurla dolu bir halde. “Joya’yı özgür bırakıyor!”

Deniz adayı son kez acımasızca çekti. Zemin iki yana sallandı ve devasa dalgaların ilerideki koya ulaştığını, yıkılmış evleri suyun içine çektiğini gördüm. Vali’nin gemisinin kararmış kabuğu yalpalayıp demirlerine tutunarak sallandı ama başka tekne göremiyordum.

Rüzgâr kıyafetlerimizde kırbaç etkisi yarattı, bulutları perde gibi bir araladı. Bulutlar kaybolunca yağmur da onlarla beraber gitti ve birdenbire her zamanki havanın üzerindeki güneş ışığından gözlerimiz kamaştı.

Sallantılar yavaşladı, ardından da dindi. Yerin zangirtisi, ada en sonunda dengesini bulmuş gibi durdu. Soluğum kesilmişti, nefesimi sakinleştirmeye çalışırken ciğerlerim işe yaramaz haldeydi. Etrafımda insanlar ayağa kalkıyorlar, birbirlerine sesleniyorlardı. Arkamızda ise Vali’nin evi paramparça olmuştu, çatısı düştü.

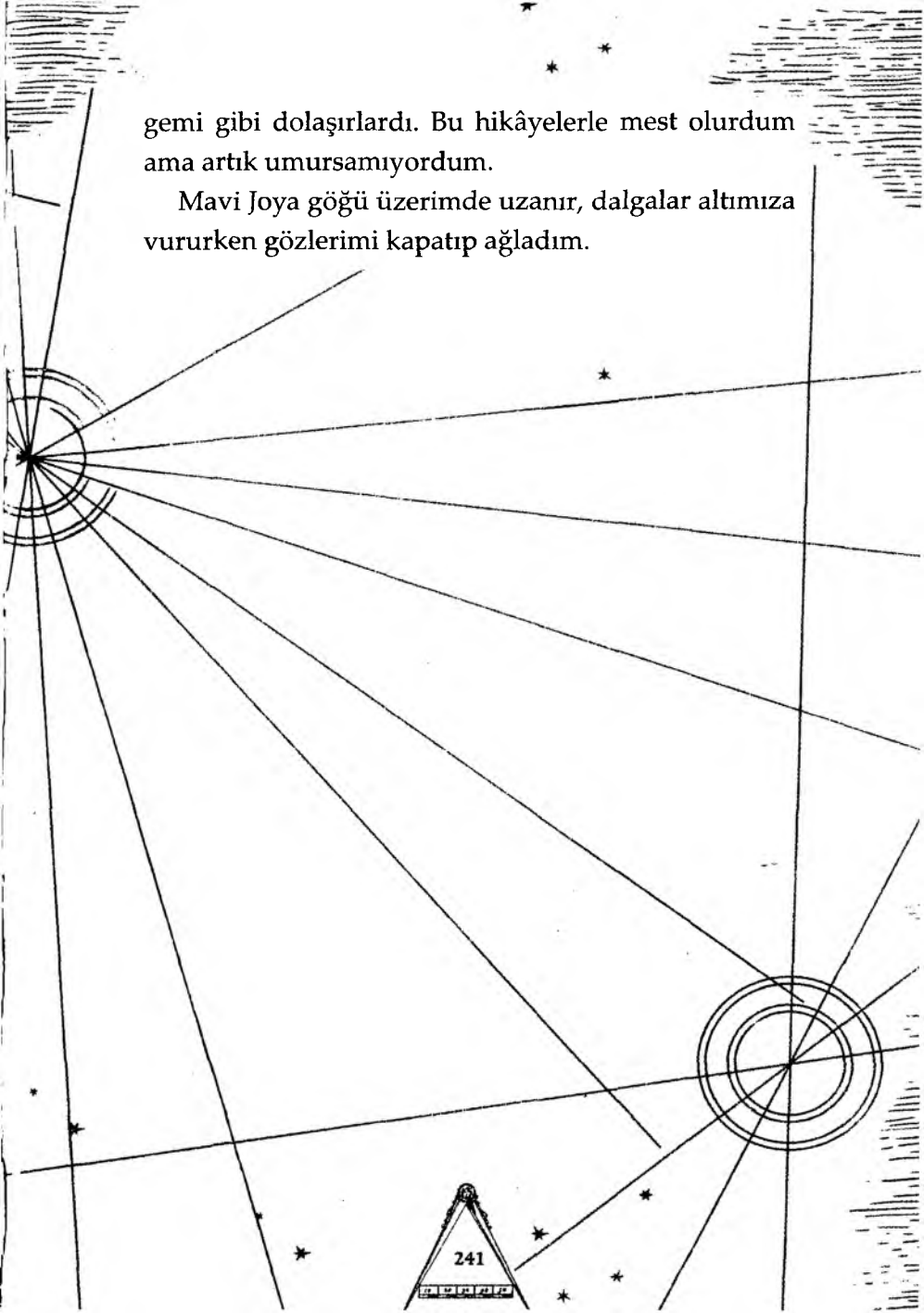
“Yüzüyor,” dedi babam. “Joya yüzüyor. Isabella, ne yaptın sen?”

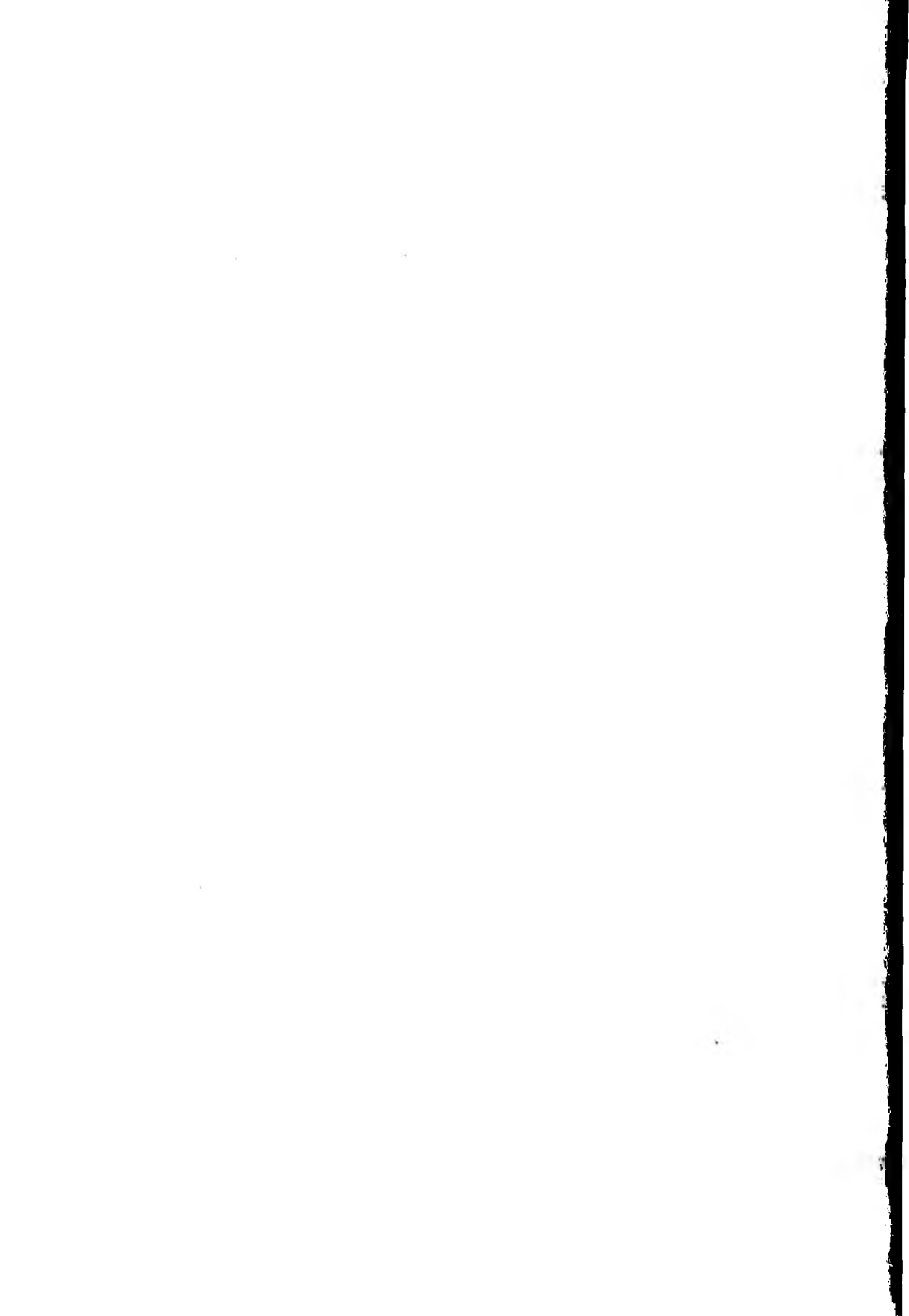
Sesimi bulamıyordum. Deniz, Lupe’nin özgür bıraktığı deniz Joya’nın altında çukur açmıştı, adayı kökünden nilüfer gibi ayırmıştı. Yüzen adaları duymuştum, akıntıların merhametinde dünyayı yaşayan bir

gemi gibi dolaşırlardı. Bu hikâyelerle mest olurdum
ama artık umursamıyordum.

Mavi Joya göğü üzerimde uzanır, dalgalar altımıza
vururken gözlerimi kapatıp ağladım.

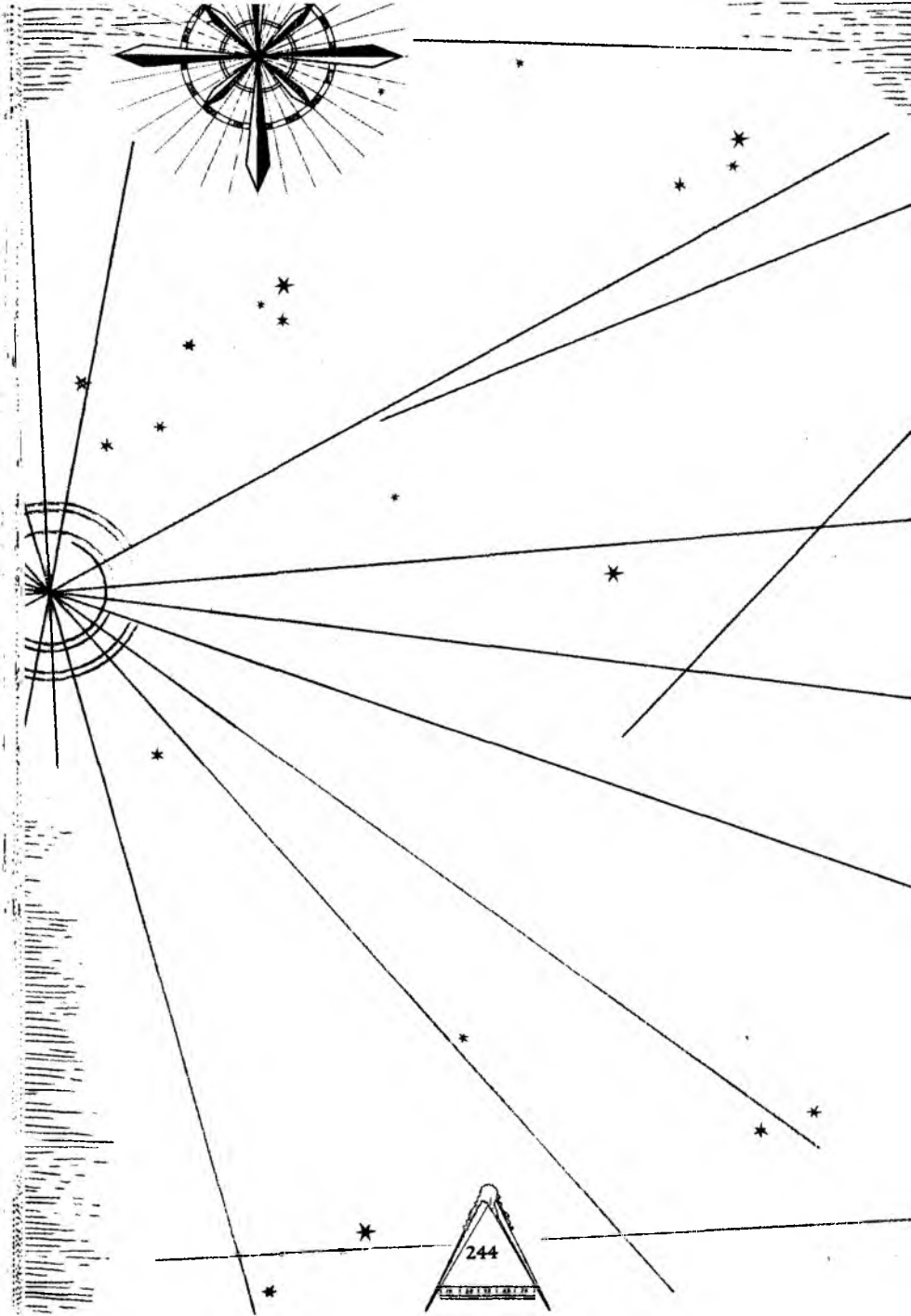

* BATI
* DENİZİNDE
* *bir yerlerde*

* *Bir Yıl Sonra*

BÖLÜM 25

Yüzen adaların ne kadar hızlı hareket ettiğini bilir misiniz? Ben biliyorum.

Bazı günler dev bir deniz kaplumbağasına binmek gibidir, uyku kadar yavaştır. Bazı geceler, ay yakında ve dolunayken ve dağlar kadar yüksek dalgalar Pep'i miyavlatırken rüzgâr kadar hızlıdır.

Yani cevap şu: Yüzen bir ada istediği hızda hareket eder.

Sanırım babam bile şimdiye bir yere varmış olmamız gerektiğini düşünüyor. Hesaplamalarına göre akıntı bizi batıya götürüyor. Amerika'ya doğru. Babam geçen bir gemiye binip oraya daha hızlı gidebilirdi ama diyor ki, "Evimiz olan gemiyi neden bırakayım? Eninde sonunda oraya ulaşacağız." Her gün Batı Denizi'ndeki ilerlememizi duvarlara işaretliyor. O kadar döndük durduk ki La Hanım'm hareketleri gibi görünüyor.

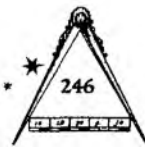
O da, Lupe'yle benim labirentte ilerlemeye başlamamızdan sonra bilincini geri kazanan Pablo'yla beraber eve döndü. Pablo bize öyle çok seslenmiş ki öldüğümüzden eminmiş. Gromera'ya ulaştığında Vali'nin adamlarına ne olduğunu anlatmış, geri dönüp yardım etmelerini sağlamaya çalışmış ama ona inanmamışlar. Onu tekrar Dédalo'ya atmışlar ve ancak hayatta kalan Sürülmüşler geldiğinde gerçeği söylediğini fark etmişler.

İşte o zaman kapıyı çivilemiş, ellerinde ne varsa onunla tahta döşemişler ve Senyora Adori'yle Afrik'e gitmişler. Lupe'nin, annesinin onu ne kadar çabuk terk ettiğini asla öğrenmeyeceğine seviniyordum.

Bunun dışında, düşünüldüğünden az şey değişti. Saçım bir yıl daha uzadı, omzum neredeyse iyileşti. Sonunda sesim geri geldi, gerçi hâlâ kullanmayı pek sevmiyordum. Pablo'nun yüzünde iki derin yara izi oluştu, onunla en az Masha kadar kırıksık olduğu konusunda dalga geçiyordum. Fakat gerçekten, bence iyi görünüyordu.

Babam çalışmam için bahçede küçük bir oda inşa etti. Sazdan ve çamurdan yapıldı ve okuldaki sınıfımı boyamaları için davet ettik, sadece dışarısını ama. İçinde kendi duvar haritama başlayacaktım.

Limanın açılmasıyla, geçen gemilerle ticaret yapmaya başladık ve çoğu kişi aynı şekilde evlerini yeniden inşa etti. Babam yeni kapımız için yeşil boya bile getirdi ve de Şin'deki çöplükten bir kafes dolusu ötücü kuş. Geçen hafta onları salıverdik, artık her ağaçta ötüyorlar.

Dışarıda, Gabo'nun tabaiba çalılığında yüksek sesle öten küçük, mücevher mavisi bir tane var. Çalılık tekrar çiçek veriyor. Fırtına diğer bitkileri çok yıprattı ama bu büyüyüp duruyor. Altında ise Vali'nin anahartları gömülü.

Aslında hâlâ labirentte tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Babama elimden geldiğince Tibicenaları ve haritanın gizli katmanını anlattım ama benden başka gören duyan yok. Harita yok oldu, iblis köpekler de kayboldu. Belki deniz onları yutmuştur, sahiplerini yuttuğu gibi.

Gerçekleri bilmek zor, o gerçekler yüzen bir adayla bitiyor olsa da. Fakat Lupe'nin fedakârlığıyla hayatımı kurtardığını biliyorum. Hepimizi kurtardı. Arinta'nın binlerce yıl önce yaptığı gibi Joya'yı kurtardı.

Ona gerçek bir veda edebilmemin bir yolu yok. Ama teşekkür edebilirim. En sonunda Joya haritamı, şimdiki halini bitirmek üzereydim. Neleri atladığımı görmek için babamla üç kere seyahat ettik, bazı köyle-re yeniden yerleşilmeye başlanmış.

Ormanlar kalın ve yeşil, tüm Gromeralılar Avrupa'dan gelen bir gemiden yaban domuzu ve ge-

yik almak için bir araya toplandılar. Son gezimizde yavru bir geyik gördüm, Arintan'ın altındaki havuzdan su içiyordu. Şelale tüm gücüyle geri döndü ama Lupe'yle düştüğümüz yeri görmek için arkasına gitmedim. Karanlıkta, yıldızların parlamadığı yerde olmayı sevmiyordum.

Vali'nin evinin olduğu yere bir pitaya dikildi. Her gün büyüyor, kökleri Dédalo'dan geriye kalanlara doğru yayılıyordu.

Bunu en sona bıraktım. Doldurulacak son işaret. Altın renkli bir yıldız yağmuru gibi haritama dikkatlice dikeyordum, Lupe'nin bilekliğinde kullandığım makarayı kullanıyordum.

Fazla hassassın, derdi Lupe.

Yanına iki kelime yazdım.

Lupe'nin Ağacı

Geri oturdum, günlerce haritanın üzerine çömelmekten görüşüm bulanıktı. Fakat ona doğru gözümü kırıp ormanların yeşilini, nehirlerin mavisini, yıldız hatlarının belli belirsiz çizgisini izlerken ağrıyan omzumu oynattığımda yalnızca mürekkep ve kâğıttaki ipliği görmüyorum. Orada başka bir şey var, babamın yaptığı haritalardaki hayata yakın bir şey. Belki.

Bana kendini beğenmişlik yapma, diye uyarıyordu Lupe.

"Isabella! Kahvaltı hazır," diye çağırdı babam mutfaktan. Lapa her zamanki gibi yanık kokuyor.

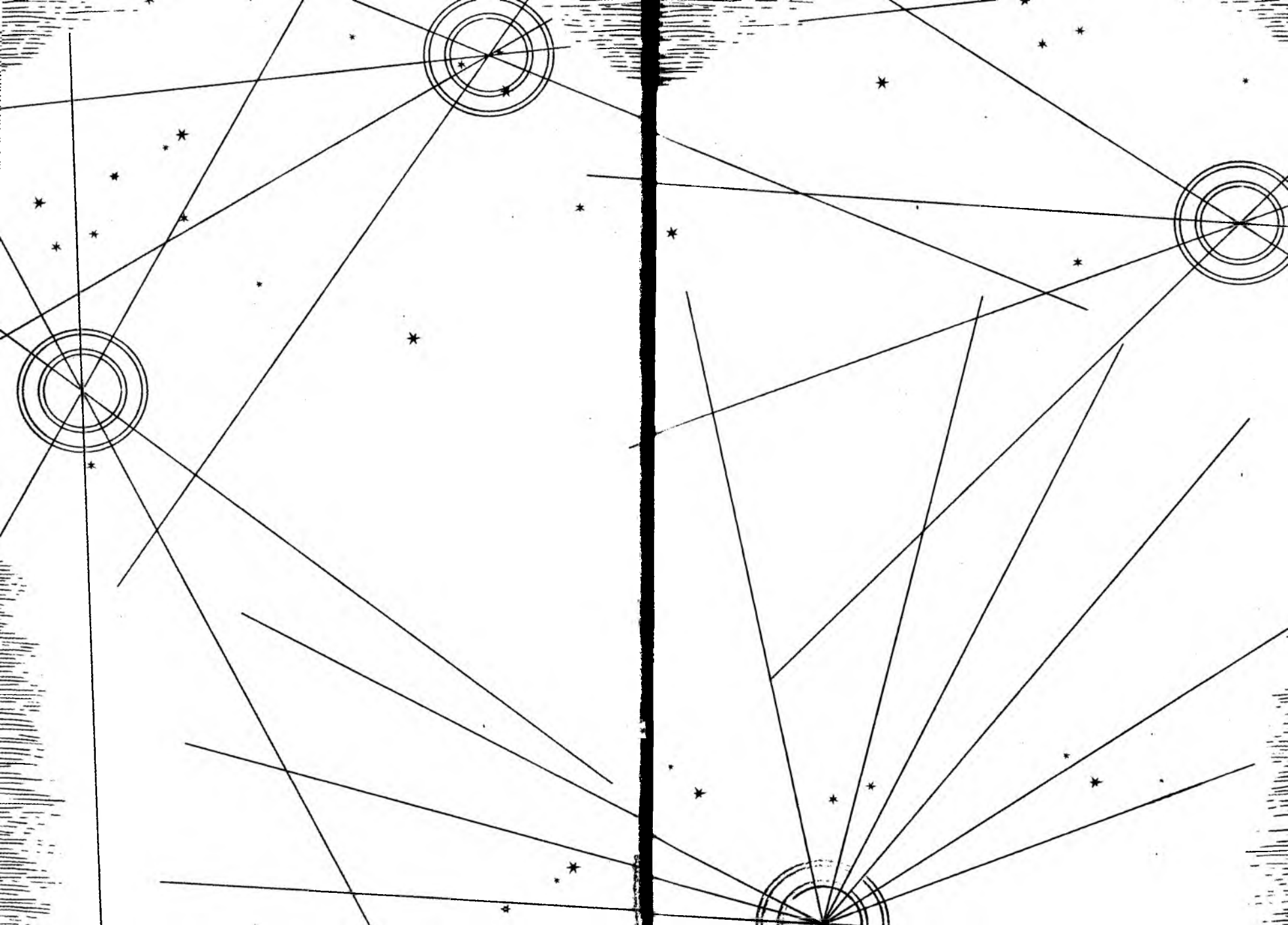
"Geliyorum."

Bitmiş haritama bakıp ağlasam mı yoksa gülsem mi diye düşünüyordum.

Burada durmanın bir anlamı yok.

Yapmayacaktım. Joya'nın bilinmeyen bir akıntıyla çekilmesinden sonra asla öylesine durmayacaktım.

TEŞEKKÜRLER

Her kitap bir takım çalışmasıdır ama özellik bunda omzumda çok yük var.

İlk olarak aileme her zaman teşekkür ederim. Ebeveynlerim Andrea ve Martyn'e ve küçük erkek kardeşim John'a, beni dünyadaki ve aklımdaki maceralara götürdükleri, her daim destek olup yazarlığımda beni cesaretlendirdikleri için; arkadaşlarıma, editörlerime, son okumacılarıma, bana kokteyl yapanlara, seyahat arkadaşlarıma, düşmanlarıma her aşamada yanımda oldukları için teşekkürler. Her şey, yapabileceğime inanmanızla başladı.

Yvonne ve John'a, dünyadaki en az geleneksel ve en harika büyükanne ve büyükbabaya beni Mars'ta şiir yazan ilk kadın olmak kadar inanılmaz olsa da istediğim her şey için destekledikleri için teşekkürler.

Sabine'e, seveceğin hikâyeleri yazmayı istememi sağladığın için teşekkürler.

Dünyadaki tüm Hargraveler ve Millwoodlar ve Karerlar ve Kakkarlar ve Slomanlar, bana kitaplar, hikâyeler ve ilham verdikleri için teşekkürler.

Izzy, Hatty, Cecily, Ruth ve Jess, destekleriniz ve kahramanlarımda çeşitli, eşsiz vasıflarınızı kullanmama izin verdiğiniz için (özellikle isimlerinizi!) teşekkürler.

Bu hikâye bir sürü taslağın içinde sonuncusu. Amal Chaterjee'ye hikâyeye başlama görevini verdiği ve Rebecca Abrams'a bitirecek araçlar sağladığı için teşekkürler.

Bir sürü taslağı okuyan tüm beta-okurlarıma: Andrea Millwood Hargrave, Tom de Freston, Janis Cauthery, Miranda de Freston, Madelaine Furnivall, Max Barton, Daisy Johnson, Sarvat Hasin, Joe Brady and Amy Waite. Pablo de Orellana'ya İspanyolcamı kontrol edip telaffuz etmeme yardım ettiği için teşekkürler. Tom Corbett'e kibarlığı ve inancı için teşekkürler. Unruly Writers, eleştirilerinizde sert ve içkilerinizde cömert olduğunuz için teşekkürler. Her daim destek çıkan tüm yazarlar, yorumcular ve bloggerlar, özellikle Abi Elphinstone, Melinda Salisbury, Emma Carroll, Celia Rees, Lisa Heathfield, Lucy Saxon ve Fiona Noble'a teşekkürler.

Sarvat ve Daisy, en güzel şeylerden biri ikinizle yazıp o sırada arkadaşınız olmaktı. Sizi de hem çok kıskanıyor hem de sizinle gurur duyuyorum.

Denizin her iki tarafındaki mükemmel yayıncılarıma teşekkürler. Melanie, desteğin gerçekten hayatımı değiştirdi. Sana ve Knopf and Random House ekibine kitabıma inandığınız için teşekkürler. Victo Ngai, her baktığımda içimde kelebekler oluşturan bu kapağı yarattığın için teşekkürler. Tekrar ziyaretine gelmeyi umuyorum!

Chicken House'ta kitap kesinlikle eşsiz bir kümes

buldu. Barry, Rachel L., Rachel H., Elinor, Jazz, Laura S. ve Kesia: Sizinle her adıma dahil oldum, desteklendim ve değer verildim. Teşekkürler. Rachel H. ve Helen, tamamen âşık olduğum bir kapak yarattığınız için teşekkürler. Olağanüstü redaktör Daphne'ye ve sabırlı, titiz ve destek veren bir yayın müdürü olduğu için Laura'ya teşekkürler. Dost Chicken, M. G. Leonard cesaret verdiği için ve moral konuşmaları için teşekkürler.

Kafa karıştırıcı müsveddemde potansiyel gördüğü için Barry'ye ve kitabı her zaman istediğim gibi yaptığı için Rachel L.'e teşekkürler. O konuyu tartışmak için pazar akşamları aramaktan çekinme lütfen, sen haklıydın!

Temsilcilerim: Hellie Ogden ve Kirby Kim ve Janklow & Nesbit'teki herkes. Hikâyem için muhteşem evler bulduğunuz için teşekkürler. Hellie, kendime inanmaktan başka şansım olmadığı konusunda bana inandığın için teşekkürler.

Teşekkürler okur, kitabımı seçtiğin için.

Son teşekkür her zaman Tom'a, ilhamım, en iyi arkadaşım, yazmaya başlama sebebim ve daha bir sürü şeysin. Umarım bu kitabın senin yüzünden ve açıkça çürütülen şu ifaden yüzünden olduğunu biliyorsundur: "Roman yazmak için fazla tembelsin."

KIRAN MILLWOOD HARGRAVE

ödüllü bir şair, oyun yazarı ve *British Book Awards* Yılın Çocuk Kitabı ve *Waterstones Children's Book* Ödülü alan *Mürekkep ve Yıldızların Kızı*'nın yazarıdır.

Waterstones

The Official Bookstore of the British Library

"2017"

Isabella Rhye'nin adadan ayrılması yasaktır. Fakat eski haritaların gösterdiği uzak diyarlara gitmek istiyordu.

Bir gün Isabella'nın en yakın arkadaşı, adamın *Umudunlu Bölgeleri*'ne oradan kaybolmuşsa, Isabella onu bulmak için düzenlenen arama ekibine katılmaya gönüllü oldu. Bir kartografin kızı olarak mürekkepler, haritalar ve yıldızlar hakkında bilgi sahibiydi. Adamın umudunlu kalbine bir yolduğu çıkmayı dört gözle bekliyordu.

Fakat duvarların ötesi canavarlarla dolu, kurak bir alandı.

Kurumlu nehirler ve dumanları süren dağların altında efsanevi bir ıdık, uykusundan

uyanmak üzereydi. Çok geçmeden, haritanın, kalbini ve eski bir efsaneyi takip ederek

Isabella, yolculuğunun gerçek amacıyla yüz yüze gelecekti: Adamın kendisini kurtarması gerekiyordu.

"Kesintisiz sefer kızı. Büyük, cıvıltı, gürültü ve delilik."

—CATHYBINE DODD, *Isabella*'ye Yazan

Geçmişin Haritaları

YABANCI

23 TL

www.yabanci.com.tr
Etiler Akmerkez Kat: 3 Kat: 3 Kat: 3
Kat: 3 Kat: 3 Kat: 3
Kat: 3 Kat: 3 Kat: 3